



Svet  
Evropske unije

Bruselj, 15. november 2022  
(OR. en)

13191/1/22  
REV 1

COPEN 341  
DROIPEN 133  
EVAL 21  
JAI 1278  
EUROJUST 91  
EJN 36  
CATS 59

## DOPIS

---

Pošiljatelj: Generalni sekretariat Sveta

Prejemnik: delegacije

---

Zadeva: **Ocenjevalno poročilo o devetem krogu medsebojnih ocenjevanj o  
pravnih instrumentih vzajemnega priznavanja na področju odvzema  
prostosti ali omejitve svobode**

**POROČILO O REPUBLIKI SLOVENIJI**

---

**OCENJEVALNO POROČILO O  
DEVETEM KROGU MEDSEBOJNEGA OCENJEVANJA**

**Deveti krog medsebojnih ocenjevanj o pravnih instrumentih vzajemnega  
priznavanja na področju odvzema prostosti ali omejitve svobode**

**POROČILO O REPUBLIKI SLOVENIJI**

## Kazalo

<b>1. POVZETEK</b> .....	6
<b>2. UVOD</b> .....	11
<b>3. OKVIRNI SKLEP 2002/584/PNZ O EVROPSKEM NALOGU ZA PRIJETJE</b> .....	14
<b>3.1. Organi, pristojni za evropski nalog za prijetje (ENP)</b> .....	16
<b>3.2. Načelo sorazmernosti</b> .....	26
<b>3.3. Izmenjava informacij</b> .....	30
<b>3.4. Razlogi za zavrnitev</b> .....	32
3.4.1. Zavrnitev zaradi morebitnega tveganja kršitve temeljnih pravic v zaporu .....	32
3.4.2. Zavrnitev zaradi sodb, izrečenih v nenavzočnosti .....	39
3.4.3. Drugi razlogi za zavrnitev .....	41
<b>3.5. Nadaljnji izzivi</b> .....	42
3.5.1. Praktične in pravne težave pri prevozu osebe (člen 25 Okvirnega sklepa o ENP) .....	42
3.5.2. Nadaljnji izzivi .....	44
<b>3.6. Zaključek</b> .....	46
<b>4. OKVIRNI SKLEP 2008/909/PNZ O UPORABI NAČELA VZAJEMNEGA PRIZNAVANJA SODB V KAZENSKIH ZADEVAH, S KATERIMI SO IZREČENE ZAPORNE KAZNI ALI UKREPI, KI VKLJUČUJEJO ODVZEM PROSTOSTI, ZA NAMEN NJIHOVEGA IZVRŠEVANJA V EVROPSKI UNIJI</b> .....	48
<b>4.1. Organi, pristojni za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije</b> .....	48
<b>4.2. Dokumenti, potrebni za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije</b> .....	55
<b>4.3. Merila za ocenjevanje olajševanja socialne rehabilitacije</b> .....	59
4.3.1. Izmenjava informacij med državo izdaje in državo izvršitve .....	59
4.3.2. Mnenje in uradno obveščanje obsojene osebe .....	61
4.3.3. Obvestilo obsojeni osebi o odločitvi o premestitvi .....	63

4.3.4.	Pravna sredstva zoper odločitev o premetitvi.....	64
4.3.5.	Pravica do odvetnika.....	65
<b>4.4.</b>	<b>Prilagoditev kazenske sankcije.....</b>	<b>65</b>
<b>4.5.</b>	<b>Razlogi za zavrnitev priznanja ali izvršitve.....</b>	<b>67</b>
<b>4.6.</b>	<b>Delno priznanje.....</b>	<b>71</b>
<b>4.7.</b>	<b>Izzivi v zvezi s spoštovanjem roka za priznanje in izvršitev.....</b>	<b>72</b>
<b>4.8.</b>	<b>Pravo, ki ureja izvrševanje kazenske sankcije.....</b>	<b>73</b>
<b>4.9.</b>	<b>Nadaljnji izzivi.....</b>	<b>75</b>
4.9.1.	Praktične in pravne težave, povezane s prevozom.....	75
4.9.2.	Nadaljnji izzivi.....	76
<b>4.10.</b>	<b>Statistični podatki.....</b>	<b>77</b>
<b>4.11.</b>	<b>Zaključek.....</b>	<b>78</b>
<b>5.</b>	<b>POVEZAVA MED OKVIRNIM SKLEPOM 2002/584/PNZ O ENP IN OKVIRNIM SKLEPOM 2008/909/PNZ O ZAPORNIH KAZNIH.....</b>	<b>80</b>
5.1.	Težave glede povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih.....	80
5.2.	Zaključek.....	83
<b>6.</b>	<b>OKVIRNI SKLEP 2008/947/PNZ O SPREMLJEVALNIH UKREPIH IN ALTERNATIVNIH SANKCIJAH.....</b>	<b>84</b>
6.1.	Organi, pristojni za Okvirni sklep 2008/947/PNZ.....	84
6.2.	Težave glede neuporabe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ.....	86
6.3.	Zaključek.....	90
<b>7.</b>	<b>OKVIRNI SKLEP 2009/829/PNZ O EVROPSKEM NALOGU ZA NADZOR (ESO).....</b>	<b>91</b>
7.1.	Organi, pristojni za Okvirni sklep 2009/829/PNZ.....	91
7.2.	Težave glede neuporabe Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ.....	92
7.3.	Zaključek.....	95

<b>8. Izobraževanje</b> .....	97
<b>8.1. Izobraževanje o okvirnih sklepih 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ</b> .....	97
<b>8.2. Zaključek</b> .....	103
<b>9. KONČNE PRIPOMBE, PRIPOROČILA IN NAJBOLJŠE PRAKSE</b> .....	105
<b>9.1. Predlogi Republike Slovenije</b> .....	105
<b>9.2. Priporočila</b> .....	105
9.2.1. Priporočila Republiki Sloveniji.....	106
Republika Slovenija: .....	106
9.2.2. Priporočila ostalim državamčlanicam .....	107
9.2.3. Priporočila Evropski uniji in njenim institucijam .....	107
9.2.4. Priporočila Eurojustu/Europolu/EJN/EJTN .....	108
<b>9.3. Najboljše prakse</b> .....	108

## 1. POVZETEK

Ocenjevalni obisk v Sloveniji je sledil videokonferenci leta 2021, ki je omogočila nekaj pripravljalnega dela, in slovenski organi so ga zelo dobro organizirali. Ocenjevalna skupina se je lahko srečala s predstavniki pravosodnih organov ter vseh nacionalnih teles, ki bi lahko bila morebiti vključena v uporabo instrumentov vzajemnega priznavanja, zajetih v devetem krogu medsebojnega ocenjevanja, tj. okvirnih sklepov 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.

Ocenjevalna skupina je cenila zlasti prijaznost, odprtost in sodelovanje, ki so bili značilni za vsa srečanja s slovenskimi organi.

Slovenski organi so med srečanji izkazali zavezanost učinkovitemu izvajanju navedenih instrumentov, odprti pa so bili tudi za konstruktivne predloge za morebitne potrebne izboljšave.

Okvirni sklepi 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ so bili v Republiki Sloveniji implementirani z novelo Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU), enim samim zakonom, ki celovito ureja vsa področja mednarodnega pravnega sodelovanja v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije.

Ocenjevalna skupina je dobila razpredelnice iz Priloge A k temu poročilu, v katerih so za vsak pravni instrument, zajet v deveti krog ocenjevanja, jasno prikazani slovenski pravosodni organi in njihove pristojnosti.

Slovenski pravosodni sistem je klasičen preiskovalni sistem, ki zajema tri stopnje splošnih sodišč s splošno pristojnostno (okrajna in okrožna sodišča kot prvostopenjska sodišča, višja sodišča in vrhovno sodišče). Poleg tega obstaja tudi ločeno Ustavno sodišče.

Sodišča so glavni pravosodni organi s pristojnostjo za instrumente vzajemnega priznavanja. Čeprav so v izvajanje štirih okvirnih sklepov, zajetih v to ocenjevanje, vključena vsa sodišča, tudi Ustavno sodišče, pa imajo glavno vlogo okrožna sodišča, tako kadar je Slovenija država izvršitve, kot kadar je država izdaje. Kadar je Slovenija država izvršitve ENP, ima glavno vlogo preiskovalni sodnik. Tožilci v Sloveniji imajo le omejeno vlogo pri pravnih instrumentih, zajetih v deveti krog ocenjevanja. Slovenski izvedbeni zakon ne predvideva imenovanja centralnega organa v skladu s členom 7(2) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ.

Država je majhna, zato za sodnike, tožilce in sodne tajnike ni specializacije za postopke na podlagi ENP. Vendar pa imajo kontaktne točke v okviru Evropske pravosodne mreže v kazenskih zadevah (EJN) znanje in izkušnje, tako da lahko svojim sodelavcem svetujejo pri obravnavanju zadev, povezanih z ENP, in to tudi proaktivno počnejo, kar ocenjevalna skupina šteje za dobro prakso.

Procesni roki, tudi za vlaganje pritožb, so v Sloveniji zelo kratki, da bi bilo tako zagotovljeno, da postopki niso predolgi. Ocenjevalna skupina se sicer strinja, da je zaradi tega celoten postopek hitrejši, vendar meni, da to lahko vpliva na kakovost in učinkovitost obrambe.

Slovenski izvedbeni zakon ne zahteva izrecno, da se pred izdajo ENP opravi preizkus sorazmernosti in ocenjevalna skupina – kljub temu da so slovenski organi poudarjali, da se načelo sorazmernosti dosledno upošteva pri odrejanju notranjih nalogov – meni, da bi moral biti tudi pri izdaji ENP potreben poseben dodaten preizkus sorazmernosti.

Slovenski organi so poročali, da so morali samo enkrat zavrniti izvršitev ENP zaradi potencialnega tveganja, da bi bile zaradi razmer v priporu kršene temeljne pravice, iz teh razlogov pa ni bil zavrnjen noben slovenski ENP. V času ocenjevalnega obiska slovenski organi po uradni dolžnosti niso redno presojali, ali v državi izdaje ENP obstajajo tovrstna potencialna tveganja; vendar so slovenski organi sporočili, da se je praksa spremenila v skladu z zadevno sodno prakso Sodišča EU.

V nekaterim primerih so v slovenski zakonodaji razlogi za zavrnitev določeni kot obligatorni, medtem ko so v Okvirnem sklepu 2002/584/PNZ določeni kot fakultativni. Ocenjevalna skupina poudarja, da se zdi, da ta pristop ni v skladu z zadevno sodno prakso Sodišča EU.

Čeprav sojenje v nenavzočnosti v skladu s slovensko zakonodajo ni dopustno, Slovenija zaradi tega razloga ni zavrnila izvršitve ENP, če je država izdaje zagotovila zahtevane informacije in so bili izpolnjeni predpogoji za izvršitev ENP, izdanega na podlagi sojenja v nenavzočnosti.

Slovenski pravosodni organi sprejemajo ENP tudi v angleščini, kar ocenjevalna skupina šteje za dobro prakso.

Slovenski organi niso poročali o nobenih velikih pravnih ali praktičnih težavah, povezanih z uporabo Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ v praksi. Kadar je Slovenija država izdaje, se postopek na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ običajno začne na zahtevo obsojene osebe. Obsojene osebe v Sloveniji običajno niso obveščene o možnosti prestajanja kazni v domovini, čeprav nacionalna zakonodaja določa, da jih je o tem treba obvestiti.

Ocenjevalna skupina meni, da bi morali biti slovenski organi glede tega bolj proaktivni.

Ocenjevalna skupina podpira predlog slovenskih organov glede spremembe potrdila iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, tako da bo mogoče vključiti informacije o točnem datumu odvzema prostosti obsojeni osebi ter o skupnem trajanju naložene kazni v letih in mesecih.

Slovenski organi niso poročali o nobenih težavah glede povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih.

Slovenija je pravilno prenesla vse odločbe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb in pogojnih odločb ter Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ o evropskem nalogu za nadzor, vendar je bila v času ocenjevana uporaba obeh okvirnih sklepov zelo omejena. Glede Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ slovenski organi poudarjajo, da se v praksi ukrepi iz pogojnih odločb za tujce ne izrekajo in da ni praktične potrebe, da bi drugo državo članico zaprosili, da prevzame nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi.

Ocenjevalna skupine meni, da bi si morali slovenski organi bolj prizadevati za boljše poznavanje in uporabo teh instrumentov pravosodnega sodelovanja ter v ta namen zagotoviti posebno usposabljanje in spodbujati izmenjavo informacij in najboljših praks med pravosodnimi delavci na nacionalni ravni, pa tudi na ravni EU.

Center za izobraževanje v pravosodju za pravosodne delavce v Sloveniji zagotavlja redna sistematična usposabljanja o ENP, usposabljanja o Okvirnem sklepu 2008/909/PNZ pa samo občasno; do zdaj ni bilo še nobenega usposabljanja o Okvirnem sklepu 2008/947/PNZ in Okvirnem sklepu 2009/829/PNZ.

Center v letu 2022 v sodelovanju z Akademijo za evropsko pravo (ERA) in s finančno podporo iz programa Evropske komisije za pravosodje organizira nacionalni seminar v okviru projekta o boljši uporabi evropskega kazenskega prava. Seminar je sestavljen iz predstavitev in delavnic o praktičnih zadevah, v njem pa so obravnavni tudi okvirni sklepi 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ. Poleg tega je v novembru 2022 predvideno usposabljanje za celotno pravosodje v obliki spletne predstavitve, s katerim naj bi poskrbeli za boljše poznavanje navedenih okvirnih sklepov. Okvirni sklep 2009/829/PNZ je bil predstavljen na enem od preteklih dogodkov za tožilce.

Ocenjevalna skupina kljub temu meni, da bi bilo treba zagotoviti redna usposabljanja o vseh instrumentih vzajemnega priznavanja.

Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da razen podatkov za ENP ne zbirajo nobenih drugih podatkov o številu zadev na podlagi okvirnih sklepov, zajetih v deveti krog ocenjevanja. Statistični podatki o ENP se zbirajo izključno na podlagi zahtev EU. Dejstvo, da se statistični podatki ne zbirajo, je treba šteti za pomanjkljivost slovenskega sistema, ki bi jo bilo treba odpraviti z ustreznimi ukrepi.

Ocenjevalna skupina je ugotovila, da sistem vzajemnega priznavanja pri izvajanju pravnih instrumentov, zajetih v deveti krog ocenjevanja, v Sloveniji na splošno deluje precej dobro. Vendar je ugotovila tudi, da bi bilo mogoče še izboljšati nekaj specifičnih zadev, ki so izpostavljene v zaključkih in priporočilih tega poročila.

## 2. UVOD

Po sprejetju Skupnega ukrepa 97/827/PNZ z dne 5. decembra 1997 je bil vzpostavljen mehanizem za ocenjevanje uporabe in izvajanja mednarodnih obveznosti v boju proti organiziranemu kriminalu na nacionalni ravni.

V skladu s členom 2 Skupnega ukrepa 97/827/PNZ z dne 5. decembra 1997 je Usklajevalni odbor za področje policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah (CATS) na seji 21. novembra 2018 odločil, da bodo v devetem krogu medsebojnega ocenjevanja ocenjevali načelo vzajemnega priznavanja.

Zaradi velikega števila pravnih instrumentov na področju vzajemnega priznavanja in njihovega širokega področja uporabe je bilo na seji odbora CATS 12. februarja 2019 dogovorjeno, da bodo ocenjeni naslednji instrumenti vzajemnega priznavanja:

- Okvirni sklep 2002/584/PNZ o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (v nadaljnjem besedilu: ENP);
- Okvirni sklep 2008/909/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (v nadaljnjem besedilu: zaporne kazni);
- Okvirni sklep 2008/947/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb in pogojnih odločb zaradi zagotavljanja nadzorstva nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami (v nadaljnjem besedilu: spremljevalni in alternativni ukrepi);
- Okvirni sklep 2009/829/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja odločb o nadzornih ukrepih med državami članicami Evropske unije kot alternativni začasemu priporu (v nadaljnjem besedilu: evropski nalog za nadzor).

Na zadevni seji odbora CATS je bilo dogovorjeno tudi, da bodo ocenjeni le tisti posebni vidiki teh instrumentov, za katere države članice menijo, da jim je treba nameniti posebno pozornost in so podrobno navedeni v dokumentu 6333/19, ter pravne in operativne povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih.

Kar zadeva Okvirni sklep 2008/947 o spremljevalnih in alternativnih ukrepih ter Okvirni sklep o evropskem nalogu za nadzor, je bilo sklenjeno, da bo ocenjevanje dokaj splošne narave, z njim pa se bo skušalo ugotoviti, zakaj se ta okvirna sklepa le redko uporabljata.

Z devetim krogom medsebojnega ocenjevanja naj bi bila zagotovljena resnična dodana vrednost, saj je z obiski na kraju samem zagotovljena možnost, da se ne upoštevajo samo pravna vprašanja, temveč in predvsem tudi relevantni praktični in operativni vidiki, povezani z izvajanjem teh instrumentov s strani pravosodnih delavcev v okviru kazenskega postopka. Tako bi bilo mogoče ugotoviti, kje so pomanjkljivosti ter katera področja je treba izboljšati, pa tudi opredeliti najboljše prakse, ki naj bi si jih izmenjavale države članice, s čimer bi prispevali k zagotavljanju učinkovitejše in skladnejše uporabe načela vzajemnega priznavanja v vseh fazah kazenskega postopka po vsej Uniji.

Bolj splošno bi lahko spodbujanje skladnega in učinkovitega izvajanja tega svežnja pravnih instrumentov, tako da se izkoristi njegov celotni potencial, znatno prispevalo k izboljšanju medsebojnega zaupanja med pravosodnimi organi držav članic in k boljšemu delovanju čezmejnega pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah na območju svobode, varnosti in pravice.

Poleg tega bi lahko sedanji proces ocenjevanja zagotovil koristne informacije za države članice, ki morda še ne izvajajo vseh vidikov različnih instrumentov.

Republika Slovenija je bila v tem krogu ocenjevanja ocenjena kot 26 država članica, kot je določeno v vrstnem redu obiskov v državah članicah, ki ga je 13. maja 2019 sprejel odbor CATS in kot je bil nato brez nasprotovanja spremenjen na predlog nekaterih držav članic (ST 9278/19 REV 2) ter dodatno prilagojen glede na krizo COVID-19 in z njo povezane omejitve.

Predsedstvo je v skladu s členom 3 Skupnega ukrepa sestavilo seznam strokovnjakov, ki naj bi opravili ocenjevanje. Države članice so na podlagi pisne prošnje, ki jo je generalni sekretariat Sveta poslal delegacijam v petek 17. maja 2019, predlagale strokovnjake z obsežnim praktičnim znanjem o zadevnem področju.

Skupino za ocenjevanje sestavljajo trije nacionalni strokovnjaki, ki jim pomaga en ali več uslužbencev generalnega sekretariata Sveta, in opazovalki. Dogovorjeno je bilo, da bi bilo treba v devetem krogu medsebojnega ocenjevanja kot opazovalca povabiti Evropsko komisijo in Eurojust.

Za ocenjevanje Republike Slovenije so bili zadolženi naslednji strokovnjak in strokovnjakinji: Kierzyńska Rafał (Poljska), Andrea Rohner (Avstrija) in Piret Paukštys (Estonija), za opazovalki pa sta bili imenovani Sofia Mirandola (Eurojust) in Giovanna Giglio iz generalnega sekretariata Sveta.

To poročilo je pripravila skupina strokovnjakov ob pomoči generalnega sekretariata Sveta na podlagi izsledkov ocenjevalnega obiska v Sloveniji med 28. in 31. marcem 2022 ter podrobnih odgovorov Republike Slovenije na ocenjevalni vprašalnik in na dodatna naknadna vprašanja.

### 3. OKVIRNI SKLEP 2002/584/PNZ O EVROPSKEM NALOGU ZA PRIJETJE

#### Nacionalna zakonodaja

Republika Slovenija je Okvirni sklep 2002/584/PNZ (Okvirni sklep o ENP) implementirala z Zakonom o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU-1) z dne 23. maja 2013, ki je začel veljati 19. junija 2013. ZSKZDČEU-1 ureja sodelovanje v kazenskih zadevah med pristojnimi organi Republike Slovenije in drugih držav članic Evropske unije, tudi pri predaji zahtevanih oseb.

Ko je Republika Slovenija postala država članica Evropske unije, je bil Okvirni sklep 2002/584/PNZ v nacionalno zakonodajo najprej prenesen z Zakonom o evropskem nalogu za prijetje in predajo (ZENPP). Novembra 2007 je ZENPP nadomestil Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU), da bi vsa področja mednarodnega pravnega sodelovanja v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije celovito urejal en sam zakon.

Novi Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU-1) je začel veljati junija 2013. V skladu s priporočili, prejetimi med četrtim krogom medsebojnega ocenjevanja, je bilo narejenih nekaj sprememb glede ENP, ponovno pa so bili določeni tudi predpogoji za vzajemno priznavanje sodb, izrečenih v nenavzočnosti, na podlagi Okvirnega sklepa 2009/299/PNZ. Poleg tega so bili z ZSKZDČEU-1 v nacionalno zakonodajo preneseni okvirni sklepi 2008/909/PNZ, 2009/829/PNZ in 2008/947/PNZ.

Po ZSKZDČEU-1 so bile sprejete še tri spremembe: z ZSKZDČEU-1A, ki je začel veljati junija 2015, je bila prenesena Direktiva 2011/99/EU o evropski odredbi o zaščiti, z ZSKZDČEU-1B je bilo zagotovljeno pravilno izvajanje Direktive 2014/41/EU o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah, z ZSKZDČEU-1C iz leta 2021 pa so bile prenesene Direktiva 2016/1919/EU, Direktiva 2013/48/EU in Uredba 2018/1805/EU.

Slovenski organi so obvestili ocenjevalno skupino, da je Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU-1) trenutno v postopku nadaljnje revizije, da bi lahko bile uvedene dodatne spremembe, potrebne v skladu z novejšo zakonodajo EU (o zamrznitvi in zaplembi, Eurojustu in procesnih pravicah).

Relevantna je tudi naslednja zakonodaja:

- **Zakon o kazenskem postopku (ZKP)**<sup>1</sup>, ki se v skladu s tretjim odstavkom 2. člena ZSKZDČEU-1 smiselno uporablja glede vprašanj, ki v slednjem niso posebej urejena.
- **Kazenski zakonik (KZ-1)**<sup>2</sup>, ki se v skladu s tretjim odstavkom 2. člena ZSKZDČEU-1 smiselno uporablja glede vprašanj, ki v slednjem niso posebej urejena.
- **Zakon o izvrševanju kazenskih sankcij (ZIKS)**<sup>3</sup>, ki se v skladu s tretjim odstavkom 2. člena ZSKZDČEU-1 smiselno uporablja glede vprašanj, ki v slednjem niso posebej urejena.
- **Ustava Republike Slovenije**, ki v 3.a členu določa: "Pravni akti in odločitve, sprejeti v okviru mednarodnih organizacij, na katere Republika Slovenija prenese izvrševanje dela suverenih pravic, se v Republiki Sloveniji uporabljajo v skladu s pravno ureditvijo teh organizacij."

---

<sup>1</sup> Uradni list Republike Slovenije, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odločba Ustavnega sodišča, 64/16 – odločba Ustavnega sodišča, 65/16 – odločba Ustavnega sodišča, 66/17 – ORZKP153,154 in 22/19.

<sup>2</sup> Uradni list Republike Slovenije, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16 – popr., 54/15, 38/16 in 27/17.

<sup>3</sup> Uradni list Republike Slovenije, št. 110/06 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 40/09, 9/11 – ZP-1G, 96/12 – ZPIZ-2, 109/12, 54/15 in 11/18.

### 3.1. Organi, pristojni za evropski nalog za prijetje (ENP)

Slovenski pravosodni sistem obsega štiri ravni sodišč s splošno pristojnostjo:

- eno vrhovno sodišče,
- štiri višja sodišča (Ljubljana, Maribor, Celje in Koper),
- 11 okrožnih sodišč,
- 44 okrajnih sodišč.

Ti organi s splošno pristojnostjo so vključeni v mednarodno sodelovanje v kazenskih zadevah. Samo ta sodišča imajo vlogo pri zadevah v zvezi z okvirnimi sklepi, relevantnimi v devetem krogu medsebojnega ocenjevanja.

#### Odreditveni organi

V Republiki Sloveniji so za odrejanje ENP pristojni sodniki na ravni okrajnih in okrožnih sodišč, ki vodijo kazenske postopke (v primeru ENP za namene sodnega pregona) ali sodniki na ravni okrožnih sodišč, pristojni za izvrševanje zapornih kazni. Podlaga za ENP za namene kazenskega pregona je nacionalni nalog za prijetje, ki ga tudi odredi sodnik, običajno na predlog državnega tožilca ali po uradni dolžnosti. Sodnik ENP odredi po uradni dolžnosti, kadar je v Republiki Sloveniji obdolženi osebi izrečena zaporna kazen za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, kazen dosega predpisano zgornjo mejo ter obstajajo dokazi, da se zadevna oseba nahaja v tujini. Tožilci so navzoči pri zaslišanjih ter naj bi dali mnenje in predlog glede možnosti odreditve nacionalnega naloga za prijetje; vendar se lahko sodišče v izjemnih primerih, predpisanih v zakonu, odloči, da bo odredilo ENP tudi, če tožilec ne da predloga.

Okrajna sodišča so pristojna v zadevah kaznivih dejanj, za katera je predpisana denarna kazen ali zaporna kazen do treh let, za drugo odločanje na prvi stopnji pa so pristojna okrožna sodišča.

Kadar je Republika Slovenija država članica izdaje, odločitve o izdaji ENP ni mogoče izpodbijati. Dopustno je samo pravno sredstvo proti nacionalnemu nalogu za prijetje.

### Izvršitveni organi

Kadar je Republika Slovenija država izvršitve ENP, je pristojni nacionalni organ za prejem in izvrševanje ENP okrožno sodišče na območju zadnjega stalnega ali začasnega prebivališča zahtevane osebe ali na katerem se zahtevana oseba nahaja.

Preiskovalni sodnik okrožnega sodišča je pristojen za vsa procesna dejanja (posvetovanja, navodila o soglasju in pravilu specialnosti, razlage, uradna obvestila itd.), vključno z zaslišanjem zahtevane osebe, ki mu sledi zaslišanje za namene odločanja o predaji.

Zato je vloga javnih tožilcev pri izvrševanju ENP zelo omejena: kot stranka v postopku so navzoči pri zaslišanju o predaji, sodišču predložijo svoje pripombe, če zahtevana oseba ne soglaša s predajo, ter se lahko pritožijo zoper sklep o predaji.

Postopek izvrševanja ENP se lahko začne na dva načina:

- potem ko je od sodišča prejet ENP, ki ga je izdala druga država članica, če se zahtevana oseba nahaja v Republiki Sloveniji;
- po prejetju ENP, ki ga je izdala druga država članica, če policija na podlagi razpisa ukrepa v SIS (Schengenski informacijski sistem) zadevno osebo privede pred preiskovalnega sodnika.

V praksi policija po prijemu zahtevane osebe takoj obvesti preiskovalnega sodnika, ki zahtevano osebo zasliši ob obvezni navzočnosti njenega odvetnika in tožilca ter po potrebi prevajalca. Prvo zaslišanje se običajno opravi v 48 urah. Preiskovalni sodniki, tožilci in odvetniki dežurajo 24 ur na dan, 7 dni na teden. Če zaslišanja ni mogoče opraviti v šestih urah (na primer, če je zahtevana oseba izbrala odvetnika, ki ni na voljo, ali če prevajalec ni na voljo), se v praksi opravi v 48 urah. Med zaslišanjem se sodnik odloči, ali bo odredil pripor pred predajo ali drug ukrep, ki bo preprečil pobeg. Potem ko je preiskovalni sodnik v postopku na podlagi ENP izdal zadevni sklep, zahtevana oseba običajno v priporu ne sme biti dlje kot en mesec od dneva, ko ji je bila vzeta prostost. Po tem času je pridržana v priporu samo na podlagi sklepa o podaljšanju pripora.

Pripor se sme podaljšati na podlagi sklepa izvenobravnavnega senata okrožnega sodišča, vendar **ne sme trajati dlje kot devet mesecev**. Sklep o podaljšanju pripora izda senat na obrazložen predlog preiskovalnega sodnika ali pristojnega državnega tožilca. Zahtevana oseba in njen zagovornik morata biti obveščena o predlogu najmanj tri dni pred iztekom roka, da se lahko pred odločitvijo izjavita o navedbah. Senat lahko pripor podaljša **vsakič za dva meseca**.

Zahtevana oseba in njen zagovornik se smeta zoper sklep o podaljšanju pripora pritožiti v treh dneh od dneva, ko jima je bil sklep vročen. Višje sodišče mora o pritožbi odločiti v treh dneh (člen 24 Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije).

Med zaslišanjem je zahtevana oseba v navzočnosti zagovornika vprašana, če soglaša s predajo. Soglasja zahtevane osebe s predajo ni mogoče preklicati. Obdolžena oseba je istočasno vprašana o mnenju o odpovedi pravilu specialnosti; soglasje s predajo in morebitna odpoved pravilu specialnosti se zapišeta v zapisnik zaslišanja. Tožilec in odvetnik dasta med zaslišanjem svoji mnenji o predaji.

Nato lahko sledita dva različna postopka, odvisno od tega, ali zahtevana oseba:

- soglaša s predajo (skrajšani postopek);
- ne soglaša s predajo.

Če zahtevana oseba soglaša s predajo, se uporabi skrajšani postopek. Preiskovalni sodnik okrožnega sodišča v 48 urah odloči o predaji. Sklep se vroči zahtevani osebi, njenemu zagovorniku in državnemu tožilcu. Zahtevana oseba, njen zagovornik in državni tožilec se lahko zoper sklep pritožijo v 24 urah od vročitve sklepa. Senat treh okrožnih sodnikov o pritožbi odloči v 48 urah. Izredna pravna sredstva zoper sklep o predaji niso dopustna.

Če zahtevana oseba soglaša s predajo, je treba ENP sodišču predložiti, ko je zahtevana oseba privedena pred sodnika. Pripor ali druge ukrepe za zagotovitev navzočnosti je mogoče odrediti na podlagi obvestila SIS.

Če zahtevana oseba ne soglaša s predajo, jo preiskovalni sodnik v navzočnosti zagovornika in pristojnega državnega tožilca, ki lahko podajata svoje predloge in mnenja, takoj zasliši o razlogih za zavrnitev predaje. Odvetnik lahko zahteva, da se zaslišanje za nekaj dni prestavi, če potrebuje čas, da pripravi obrambo. Stališče preiskovalnega sodnika o predaji je treba poslati zahtevani osebi in zagovorniku, da se izjavita o njem, nato pa se pošlje senatu (Ustavno sodišče Slovenije, odločba Up-500/15 z dne 20. 7. 2015). Izvenobravnavni senat treh okrožnih sodnikov o sklepu o predaji odloči v 48 urah. Sklep o predaji ali zavrnitvi predaje se vroči zahtevani osebi, njenemu zagovorniku in državnemu tožilcu. Zahtevana oseba, njen zagovornik ali državni tožilec se lahko zoper sklep pritožijo v treh dneh od vročitve sklepa. Senat višjega sodišča o pritožbi odloči v treh dneh. Celotni postopek predaje (vključno s pritožbo) mora biti zaključen v 60 dneh.

Izredna pravna sredstva zoper sklep o predaji ali zavrnitvi predaje niso dopustna.

Vprašanje soglasja zahtevane osebe vpliva tudi na postopek s pravnimi sredstvi. Kot je bilo navedeno, v primeru soglasja pritožbo obravnava senat treh okrožnih sodnikov, ki odloči v 48 urah. Če oseba ne soglaša s predajo, pritožbo obravnava senat višjega sodišča v treh dneh.

Ocenjevalna skupina meni, da so ti roki izredno kratki: ob soglasju je rok zgolj 24 ur od vročitve sklepa zahtevani osebi in njenemu zagovorniku. V nasprotnem primeru, brez soglasja, je rok zgolj 48 ur od vročitve sklepa.

Poudariti je treba, da vprašanje zelo kratkih procesnih rokov ne zadeve le rokov za pritožbe. V slovenskem Zakonu o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije so na splošno določeni zelo kratki procesni roki. To je v skladu z načelom hitrosti postopka iz člena 5 zakona. To načelo je med drugim zapisano v naslednjih specifičnih členih, ki zadevajo postopek na podlagi ENP:

drugi odstavek 19. člena: 24-urni rok za privedbo prijete osebe k pristojnemu preiskovalnemu sodniku;

člen 20(2): 24-urni rok, v katerem mora preiskovalni sodnik zaslišati zadevno osebo;

člen 22(1): 48-urni rok za sklep o predaji s soglasjem;

člen 22(5): 24-urni rok za pritožbo zoper sklep o predaji s soglasjem in 48-urni rok za odločitev o pritožbi;

člen 24(4): 24-urni rok za pritožbo zoper sklep o priporu in 48-urni rok za odločitev o pritožbi;

člen 24(9): tridnevni rok za pritožbo zoper sklep o podaljšanju pripora in tridnevni rok za odločitev o pritožbi;

člen 31(4): tridnevni rok za pritožbo zoper sklep o istočasnem ENP druge države članice;

člen 33(1): tridnevni rok za pritožbo zoper sklep o istočasnem ENP in prošnji za izročitev druge države članice.

Poudariti je treba, da so predstavniki slovenskega sodstva potrdili, da bi bilo treba v skladu s slovensko zakonodajo zahtevano osebo zaslišati v 48 urah po njenem prijettju. Ocenjevalna skupina priznava, da je to zelo ambiciozno načelo mogoče izpolnjevati zaradi majhnosti države in njenega dobro razvitega pravosodnega sistema. Vendar pa ni brez posledic za pravico zahtevane osebe do obrambe in do odvetnika. To vprašanje bi bilo treba nadalje preučiti v kontekstu določb iz člena 10 Direktive 2013/48/EU z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi ENP ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemom prostosti.

Ocenjevalna skupina meni, da je ključno vprašanje člena 10(2) Direktive 2013/48/EU postulat „učinkovitega“ uveljavljanja pravic. Zelo kratki roki za odločanje ter, če je ustrezno, vložitev pritožbe res skrajšajo celoten postopek, vendar so lahko problematični, saj se zdi, da vplivajo na kakovost in učinkovitost obrambe. V teoriji bi lahko bila uspešna rešitev za take kratke roke visokokvalificiran zagovornik z dobrim poznavanjem instrumentov EU, in sicer Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ in že omenjene Direktive 2013/48/EU, ter poklicnimi izkušnjami na področju mednarodnega sodelovanja. Kadar je Slovenija država izvršitve, je zagovornik na zaslišanjih in na vsej poznejših stopnjah postopka obvezen, tudi kadar zadevna oseba soglašja s predajo. Vendar se je med srečanji s slovenskimi organi izkazalo – in to je kasneje potrdil tudi predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije – da so v praksi zagovorniki naključno izbrani s splošnega seznama odvetnikov. Tako so v zadevah ENP pogosto izbrani odvetniki, ki nimajo niti mednarodnih izkušenj niti zadostnega kazenskopravnega znanja.

Zaradi zelo kratkih procesnih rokov odvetnik nima niti dovolj časa, da bi se s tem bolje seznanil. Kljub temu je zagovornik, s katerim se je srečala ocenjevalna skupina, menil, da kratki roki niso problematični, prav tako je potrdil, da roki nimajo negativnih posledic za učinkovitost obrambe. Istočasno pa je priznal, da se s temi zadevami običajno ukvarjajo odvetniki, ki ji določi država, ter da njihovo znanje, izkušnje in motivacija v teh zadevah niso zelo visoki.

Če so proti zahtevani osebi ENP izdali pravosodni organi več držav članic, o tem, kateri državi članici bo predana zahtevana oseba, odloči izvenobravnavni senat treh okrožnih sodnikov. V takih primerih je v slovenski zakonodaji izrecno predvidena možnost posvetovanja z Eurojustom. Sklep se vroči zahtevani osebi, njenemu zagovorniku in državnemu tožilcu. Zahtevana oseba, njen zagovornik ali državni tožilec se lahko zoper sklep pritožijo v treh dneh od vročitve sklepa. O pritožbi odloči višje sodišče.

V zadevah ENP in prošnje za izročitev (končni sklep se izda zoper isto osebo, ki bo predana državi članici ali izročena tretji državi) senat treh sodnikov Vrhovnega sodišča Republike Slovenije odloči o tem, ali bo oseba predana državi članici ali izročena tretji državi. Sklep se vroči zahtevani osebi, njenemu zagovorniku in državnemu tožilcu. Zahtevana oseba, njen zagovornik ali državni tožilec se lahko zoper sklep pritožijo v treh dneh od njegove vročitve. O pritožbi odloči senat petih sodnikov Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

### Centralni organ

Z izvedbenim zakonom, ki je veljal med četrtim krogom medsebojnega ocenjevanja, je bilo za centralni organ imenovano Ministrstvo za pravosodje. Kljub temu je že ta zakon izrecno spodbujal neposredne stike med slovenskimi pravosodnimi organi in ustreznimi tujimi organi<sup>4</sup>. Ministrstvo za pravosodje v praksi pri tem ni imelo opazne vloge.

---

<sup>4</sup> Prvi odstavek 7. člena ZENPP se glasi: "Sodišče, ki je odredilo nalog, komunicira z izvršitvenim pravosodnim organom neposredno ali preko ministrstva."

Zato v sedaj veljavnem slovenskem izvedbenem zakonu ni imenovan centralni organ v skladu s členom 7(2) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, določeno pa je splošno pravilo, da pristojni slovenski organi komunicirajo neposredno s pristojnimi organi drugih držav članic<sup>5</sup>. Če pa je država članica imenovala centralni organ, slovenski pravosodni organi komunicirajo s tem organom in ne neposredno s pravosodnimi organi.<sup>6</sup> Če Ministrstvo za pravosodje prejme zahtevo pravosodnih organov druge države članice, jo posreduje pristojnemu sodišču.

Vendar v praksi Ministrstvo za pravosodje pomaga pristojnim pravosodnim organom, če se pojavijo težave, ki jih ni mogoče rešiti neposredno s pristojnimi organi drugih držav članic, npr. pri iskanju pristojnega tujega ali centralnega organa, pošiljanju dokumentacije ali preverjanju njene verodostojnosti. Pri tem pa ne vzdržuje stikov s pravosodnimi organi drugih držav članic, vzdržuje pa stike z ministrstvi za pravosodje drugih držav članic.

Na Ministrstvu za pravosodje je za vzajemno pravno pomoč v civilnih in kazenskih zadevah pristojen Sektor za mednarodno pravno pomoč. V tej enoti dela tudi kontaktna točka za Evropsko pravosodno mrežo v kazenskih zadevah. Sektor za evropske zadeve in mednarodno sodelovanje na ministrstvu je odgovoren za načrtovanje, usklajevanje in izvajanje nalog ministrstva za pravosodje na področju zadev EU in mednarodnega sodelovanja in je kot tak glavni koordinator med različnimi nacionalnimi organi pri izvajanju pravnih instrumentov, zajetih v deveti krog ocenjevanja.

Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da v državi zaradi njene majhnosti ni formalne specializacije za postopke na podlagi ENP za sodnike, tožilce in sodne tajnike, ki morajo opravljati različne vrste dejavnosti v nacionalnih in mednarodnih kazenskopravnih postopkih. Vendar so poudarili, da imajo kontaktne točke za EJM znanje in izkušnje, da lahko svetujejo svojim kolegom pri obravnavanju zadev ENP.

---

<sup>5</sup> Prvi odstavek 6. člena ZSKZDČEU-1.

<sup>6</sup> Drugi odstavek 6. člena ZSKZDČEU-1.

Poizvedbe pri iskanju pristojnih organov drugih držav članic se večinoma opravljajo v sklopu Evropske pravosodne mreže prek pravosodnega atlasa, včasih pa tudi s pomočjo strokovnjakov, ki so imenovani kot kontaktne točke za EJNI.

Primer take najboljše prakse je bil predlog slovenske nacionalne koordinatorke za Evropsko pravosodno mrežo, sodnice na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije Marjete Švab Širok, med izbruhom COVID-19, naj se kopije vseh nujnih zaprosil (kot so zaprosila za vzajemno pravno pomoč, evropski preiskovalni nalogi in ENP) pošljejo na njen naslov, hkrati pa naj se jo o tem obvesti tudi prek njenega mobilnega telefona.

Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje je del Uprave kriminalistične policije na Generalni policijski upravi v sestavi Ministrstva za notranje zadeve. Del njegove sestave so Nacionalni urad SIRENE, Nacionalni centralni biro Interpola in Nacionalna enota Europola. Ima svojo prevajalsko službo (tudi na ministrstvu za notranje zadeve je prevajalska služba na voljo 24 ur na dan, 7 dni na teden).

Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje deluje 24 ur na dan, 7 dni na teden kot enotna kontaktna točka (SPOC) za vse kanale mednarodnega policijskega sodelovanja ter je osrednja točka dostopa za vse razpise ukrepov v SIS in razpise ukrepov Interpola, odgovorna za vnašanje nacionalnih razpisov ukrepov za osebe v SIS in v elektronski sistem Interpola za evidentiranje eASF ter njihovo posodabljanje in brisanje. Urad SIRENE v tem sektorju je odgovoren predvsem za komuniciranje in izmenjavo informacij s policijskimi organi drugih držav članic. Kadar je Republika Slovenija država izdaje, policisti v uradu SIRENE s kazenskopravnim znanjem ob prejemu ENP od slovenskih pravosodnih organov preverijo področje, vsebino in obliko ENP, preden razpis ukrepa vnesejo v SIS, če lokacija zahtevane osebe ni znana. Kadar je Republika Slovenija država izvršitve in slovenski organi prejmejo ENP, ki ga je izdala druga država članica, preverijo, ali obstajajo razlogi za zavrnitev, za kazniva dejanja, ki niso na seznamu iz člena 2(2) okvirnega sklepa o ENP, pa tudi, ali je zadevno dejanje kaznivo po slovenski kazenski zakonodaji. Če v obrazcu ENP manjka kakšen podatek, kontaktirajo pristojno slovensko sodišče ali pristojne organe države članice izdaje. Zahtevana oseba po prijemu dobi pisne informacije o svojih procesnih pravicah, prevedene v vse jezike EU.

Sektor je poleg tega odgovoren za organizacijo predaje, izročitve, prenosa izvrševanja kazni in prevoza prijetih oseb, za katere je bil izdan ENP ali mednarodni nalog za prijetje, čez ozemlje Republike Slovenije. Dejanska predaja je zelo učinkovita, zlasti s sosednjimi državami, s katerimi ima Slovenija posebno ureditev o izvedbi predaje v praksi.

Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij je organ v sestavi Ministrstva za pravosodje. Deluje na 15 lokacijah po Sloveniji, njeno delo pa upravlja generalni direktor. Odgovornosti in delo uprave so porazdeljeni med osmimi notranjimi organizacijskimi enotami: generalni urad, šest zavodov za prestajanje zaporne kazni in prevzgojni dom. V vsakem zavodu so vzpostavljeni odprti, polodprti in zaprti oddelek, ki se med seboj razlikujejo po stopnji zavarovanja in omejevanja svobode gibanja. Nekateri zavodi delujejo tudi na dislociranih oddelkih.

Glavni cilj Uprave za izvrševanje kazenskih sankcij je zagotavljanje izvrševanja kazenskih sankcij, prestajanja pripora, kazni zapora, nadomestnega zapora in vzgojnega ukrepa oddaje mladoletnika v prevzgojni dom. Skrbi za zakonitost dela ter varovanje človekovih pravic zaprtih oseb, vodi upravne postopke na prvi stopnji in evidence zaprtih oseb ter zagotavlja tajnost zbranih podatkov o zaprtih osebah. Izvaja obravnavo zaprtih oseb, naloge na področju zdravstvenega varstva zaprtih oseb in zagotavlja materialne pogoje za življenje zaprtih oseb. Glede na informacije slovenskih organov je bil v zadnjem času zabeležen porast števila tujih zapornikov, kar predstavlja izziv pri komuniciranju in sodelovanju z zaporniškimi sistemi drugih držav članic ter pri sodelovanju v okviru EuroPris.

Odvetniška zbornica Slovenije je neodvisni organ. Vodi seznam odvetnikov, ki so lahko določeni za zagovornika obdolženca, ki nima svojega odvetnika. Vendar za odvetnika, ki ga postavi sodišče, ni potrebna specializacija iz kazenskega prava in obvezno usposabljanje.

Čeprav se zdi, da je postopek izvrševanja ENP zelo učinkovit in hiter, ni jasno, ali so med tem hitrim postopkom spoštovane vse pravice priprtih oseb. Predstavniki Odvetniške zbornice Slovenije je nakazal, da poznavanje različnih okvirnih sklepov med odvetniki ni dobro, saj o tem področju ni usposabljanj, poleg tega pa je tudi vloga odvetnikov v postopkih na podlagi ENP precej omejena. Navedel je tudi, da skoraj nikoli niso opozorili na razmere v zaporih v drugih državah članicah, kar običajno naredijo samo, če jih na to opozori njihova stranka. Ocenjevalna skupina meni, da bi lahko bil vzrok za pasivnost odvetnikov ter za to, da nikoli ne opozarjajo na ta vprašanja v postopkih na podlagi ENP, njihovo pomanjkljivo znanje na področju pravosodnega sodelovanja in nepoznavanje sodne prakse Sodišča EU.

V Republiki Sloveniji so za izdajanje in izvrševanje ENP pooblaščen samo sodniki, zato zaradi zadnjih primerov sodne prakse Sodišča EU ni bilo treba spreminjati zakonodaje. Med obiskom so slovenski organi povedali, da običajno ne zahtevajo dodatnih informacij od drugih držav članic, v katerih je odreditveni organ javni tožilec, ter da je za te namene zelo koristna zbirka informacij Eurojusta in EJM o zahtevah za odreditvene in izvršitvene pravosodne organe v postopkih na podlagi ENP.

### **3.2. Načelo sorazmernosti**

Načelo sorazmernosti pri izdaji ENP je ključni dejavnik za učinkovito in uspešno sodelovanje na območju svobode, varnosti in pravice. Države članice ga upoštevajo na različne načine in ni enotnega modela, ki bi veljal v vseh jurisdikcijah. Zaradi hudih posledic, ki jih ima izvršitev ENP za svobodo zahtevane osebe, in omejevanja svobodnega gibanja bi morali odreditveni pravosodni organi presoditi več dejavnikov, preden se lahko odločijo, ali je izdaja ENP upravičena.

Čeprav slovenski izvedbeni zakon ne zahteva izrecno, da se pred odreditvijo ENP opravi preizkus sorazmernosti, slovenski organi poudarjajo, da zahteva po spoštovanju načela sorazmernosti pri odrejanju ENP izhaja iz več pravnih podlag.

Prvič, načelo sorazmernosti je treba upoštevati že pri odreditvi nacionalnega naloga za pripor. O tem, ali se ENP odredi ali ne, po prostem preudarku odloči sodnik, ki vodi kazenski postopek ali nadzoruje izvršitev kazni, pod pogojem, da kazen dosega predpisano zgornjo mejo in je bil odrejen nacionalni nalog za prijetje. V Sloveniji kazenskega postopka ni mogoče izvesti v nenavzočnosti, zato je mogoče nacionalni nalog za prijetje odrediti tudi za zagotovitev navzočnosti obtožene osebe na obravnavi, vendar je to skrajni ukrep.

V 20. členu Ustave Republike Slovenije je določeno, da se sme oseba, za katero obstaja utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje, pripreti samo na podlagi odločbe sodišča, kadar je to neogibno potrebno za potek kazenskega postopka ali za varnost ljudi.

Poleg tega je v Zakonu o kazenskem postopku izrecno določeno, da se pri odločanju o tem, kateri od ukrepov (vključno s priporom) naj se uporabi, ne bi smel uporabiti strožji ukrep, če se da isti namen doseči z milejšim<sup>7</sup>. Prav tako se sme pripor odrediti samo, kadar je to neogibno potrebno za varnost ljudi oziroma potek postopka v specifični zadevi<sup>8</sup>. Poleg tega sme pripor trajati le najkrajši potrebni čas<sup>9</sup>.

Navsezadnje pa je načelo sorazmernosti eno od splošnih načel slovenske zakonodaje, ki izhaja iz več določb Ustave Republike Slovenije, predvsem pa določb o načelu pravne države (2. člen) ter uveljavljanju in omejevanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin (člen 15).

Slovenski organi so izpostavili, da že sama odreditev ENP predstavlja ukrep javnega organa, ki močno posega v ustavno zaščiteni človekovi pravici posameznika do osebne svobode in svobode gibanja. Zato morajo biti pri odreditvi ENP, enako kot pri vsakem omejevanju ustavnih pravic, izpolnjeni naslednji pogoji, ki izhajajo iz sodne prakse Ustavnega sodišča Republike Slovenije:

---

<sup>7</sup> Drugi odstavek 192. člena ZKP.

<sup>8</sup> Drugi odstavek 202. člena ZKP.

<sup>9</sup> Drugi odstavek 200. člena ZKP.

- 1) Primernost: ukrep mora biti ustrezen ali sorazmeren za doseganje zelenega, ustavno dopustnega cilja (to presojo sta opravila že slovenski in evropski zakonodajalec).
- 2) Nujnost: ukrep mora biti nujen, kar pomeni, da zelenega cilja ni mogoče doseči z milejšim ukrepom.
- 3) Sorazmernost (v ožjem smislu): resnost poseganja v ustavno zaščitene človekove pravice mora biti sorazmerna s koristjo zadevnega ukrepa.

Slovenski pristojni organi pri odreditvi ENP v praksi upoštevajo resnost kaznivega dejanja in okoliščine, v katerih je bilo storjeno, dolžino zaporne kazni itd. Poleg tega se v skladu z nacionalno zakonodajo in sodno prakso vrhovnega in ustavnega sodišča Republike Slovenije ENP ne sme odrediti za trivialna kazniva dejanja. Tožilec lahko da stališče o sorazmernosti ENP in predlaga alternativne ukrepe.

Glede na navedeno slovenski organi menijo, da se načelo sorazmernosti pri odreditvi ENP dosledno upošteva na podlagi nacionalne zakonodaje ter sodne prakse vrhovnega in ustavnega sodišča Republike Slovenije. Načelo sorazmernosti je temeljito preverjeno na podlagi zahtev nacionalne zakonodaje, zato pri odločanju o odreditvi ENP ni več preizkusov sorazmernosti.

Veliko elementov preizkusa sorazmernosti je istih v nacionalnem okolju in okolju EU. V Priročniku o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje (točka 2.4) so predvidena podobna merila, namreč teža kaznivega dejanja, kazen, ki bo verjetno naložena, verjetnost pripora osebe po predaji in interes žrtve.

Ocenjevalna skupina poudarja, da bi morali slovenski organi zagotoviti, da se ob odreditvi ENP opravi preizkus sorazmernosti.

Slovenski organi menijo, da je navedeni Priročnik o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje koristen in sodniki in drugi strokovnjaki ga redno uporabljajo. Vendar pa je nekaj sodišč menilo, da je priročnik sicer koristen, vendar ni dovolj specifičen.

Kot je že bilo navedeno, slovenski organi pri odreditvi ENP upoštevajo več dejavnikov, tudi smernice iz priročnika Komisije o načelu sorazmernosti.

Med obiskom je bilo razloženo, da pravosodni organi pred odreditvijo nacionalnega naloga za prijetje osebe, ki je v tujini, upoštevajo tudi, ali bi bilo mogoče uporabiti druge, manj vsiljive instrumente EU (kot so evropski preiskovalni nalogi (EPN) za namene zaslišanja osebe, tudi prek videokonference). Nekatera sodišča so, na primer, pripomnila, da med kazensko preiskavo na splošno uporabljajo EPN, medtem ko ENP odredijo med kazenskim postopkom. Če je treba osumljenca, ki ni na ozemlju Republike Slovenije, zaslišati in domače sodišče ve, da se nahaja v drugi državi članici, se najprej odredi EPN in pristojni organ zadevne države članice je zaprosen, naj osumljenca zasliši.

Glede na stroge pogoje, pod katerimi je mogoče izdati slovenski nalog za prijetje, je načelo sorazmernosti v slovenski zakonodaji v celoti upoštevano in ENP se izdajajo le za huda kazniva dejanja in le kadar obstajajo jasni znaki, da je pripor v predkazenskem postopku neizogiben ter na ravni EU ni drugih, manj vsiljivih ukrepov.

Med ocenjevalnim obiskom je ocenjevalna skupina dobila različne in nasprotujoče si izjave o vprašanih sorazmernosti. Slovenski organi so najprej pojasnili, da je sorazmernost temeljito preverjena pred odreditvijo nacionalnega naloga za prijetje ter da zato glede na zahteve nacionalne zakonodaje ob odločanju, ali naj se odredi ENP ali ne, preizkus sorazmernosti ni več opravljen. Med razpravo pa so potem slovenski sodniki potrdili, da pred odreditvijo ENP presodijo tudi sorazmernost ter preučijo tudi možnosti alternativnih ukrepov (npr. prenos postopka). Ker je ocenjevalna skupina med ocenjevalnim obiskom dobila različna pojasnila, ni mogla pravilno presoditi, ali je preizkus sorazmernosti vedno opravljen pred izdajo ENP in ali vsi sodniki poznajo to načelo.

### **3.3. Izmenjava informacij**

Z osnovnimi določbami ZSKZDČEU-1 je uvedeno splošno pravilo, v skladu s katerim pristojni slovenski organi in organi drugih držav članic komunicirajo neposredno. Komunikacija poteka po pošti ali elektronski pošti, telefonu, faksu itd. Pri tem so slovenski organi navedli, da imajo pozitivne izkušnje s tovrstno komunikacijo, saj so odgovori drugih držav članic običajno pravočasni in ustrezni.

Poizvedbe so večinoma opravljene prek EJNI. Tako na primer strokovnjaki, ki so imenovani za kontaktno točko za EJNI pomagajo nacionalnim pristojnim organom pri iskanju tujih pristojnih organov. Nacionalne kontaktne točke za EJNI imajo včasih težave, ker informacije na platformi Atlas na spletnem mestu EJNI niso posodobljene. V takih primerih kontaktirajo kontaktne točke za EJNI iz drugih držav članic. Poleg tega za najučinkovitejše kanale komuniciranja v nujnih primerih štejejo SIS, urad SIRENE in EJNI.

Kot je že bilo navedeno, lahko Ministrstvo za pravosodje pomaga pristojnim pravosodnim organom pri iskanju pristojnega tujega ali centralnega organa ter pri pošiljanju dokumentacije ali preverjanju njene verodostojnosti.

V takih primerih slovenski organi neposredno kontaktirajo odreditveni organ in določijo rok za prejem informacij v skladu s členom 15(2) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Določeni roki se na splošno upoštevajo.

Slovenski organi so navedli, da so bile dodatne informacije, ki so jih zahtevali izvršitveni organi, običajno potrebne. Opozorili pa so na nekaj primerov, v katerih zahtevanih informacij niso šteli za potrebne in relevantne.

V specifičnem primeru, v katerem je bil ENP odrejen za obsojeno osebo, ki se je nahajala v drugi državi članici, so izvršitveni organi zadevne države članice dvakrat zahtevali nove informacije o navedbah (vlogah) obsojene osebe. Obsojena oseba se je v zadnji vlogi sklicevala na obširno sodno prakso Vrhovnega sodišča Republike Slovenije glede obravnav v nenavzočnosti na drugi stopnji. Pristojni organ iz izvršitvene države članice je ponovno zahteval, da pristojni slovenski organ zavzame stališče do njenih trditev, čeprav je slednji že izrecno navedel, da je sodišče druge stopnje sprejelo odločitev v nenavzočnosti v skladu s slovensko zakonodajo.

Poleg tega se v primeru ENP, ki jih izvršujejo pravosodni organi drugih držav članic, pogoste zahteve, da se posreduje tudi sklep, ki potrjuje utemeljen sum storitve kaznivega dejanja in/ali sklep o priporu. Vendar je pristojni slovenski organ v takih primerih, če so mu bile zahtevane informacije znane, te vedno zagotovil odreditvenemu organu druge države članice.

Slovenski organi so izpostavili, da na splošno upoštevajo roke. Občasno lahko zaradi prevajanja dokumentov pride do zamud pri notranjih nacionalnih rokih, zlasti če ni dovolj prevajalcev za specifičen jezik (npr. estonski, latvijski ali litovski itd.). Vendar se lahko tudi pri običajnih jezikih zaradi časovnega pritiska pojavijo napake pri prevodu. Na primer, ENP je bil poslan v Italijo, kjer so osumljenca tudi našli. Problem se je pojavil zaradi nepravilnega prevoda besede „pripor“, ki jo je nacionalni prevajalec prevedel kot „*detenzione*“, kar v italijanski zakonodaji pomeni policijsko pridržanje. Pravilni prevod bi bil „*custodia cautelare*“.

Kljub temu slovenski organi v takih primerih ali v primerih neupoštevanja rokov, določenih za dodatne informacije, nikoli ne prekoračijo rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. To je razvidno tudi iz statističnih podatkov o ENP, ki se vsako leto pošljejo Komisiji. Leta 2018 je postopek predaje (čas med odvzemom prostosti in sklepom o predaji) v povprečju trajal 4,2 dni, kadar je oseba soglašala s predajo, in 40 dni, kadar oseba ni soglašala s predajo. Slovenski organi so poudarili, da je hitrost postopka zanje ena izmed najpomembnejših prioritet. Navedli so, da so ENP, prejeti od drugih držav članic, na splošno pravilno izpolnjeni ter da jim je priložena vsa potrebna dokumentacija. Občasno so zahtevane dodatne informacije, kot so identifikacija zahtevane osebe, opis domnevnih kaznivih dejanj, nacionalna zakonodaja glede sojenja v nenavzočnosti in s tem povezanih jamstev, namen sodbe, trajanje pripora v postopku na podlagi ENP in ali je odreditveni pravosodni organ neodvisni organ v smislu sodb Sodišča EU v zadevah, kot sta C-508/18 in C-82/19 z dne 27. maja 2019, itd.

Kadar je Republika Slovenija izvršitvena država članica je v večini primerov potrebne dodatne informacije mogoče pridobiti iz priložene sodne odločbe in drugih dokumentov, pa tudi iz informacij, ki jih vsebuje obrazec za ENP. V redkih primerih slovenski organi od odreditvenih organov zahtevajo dodatne informacije. Kadar je izvršitvena država, slovenski organi take informacije (npr. o trajanju pripora) po uradni dolžnosti predložijo odreditvenim organom.

### **3.4. Razlogi za zavrnitev**

#### *3.4.1. Zavrnitev zaradi morebitnega tveganja kršitve temeljnih pravic v zaporu*

Slovenski organi so poročali, da niso nikoli zavrnili izvršitev ENP zaradi potencialnega tveganja, da bi bile zaradi razmer v zaporu kršene temeljne pravice ter da iz teh razlogov ni bil zavrnjen noben slovenski ENP.

Glede na navedbe slovenskih organov so v postopkih na podlagi ENP v Sloveniji le redko uporabljeni argumenti iz zadeve Aranyosi/Căldăraru. Pogostejši so v klasičnih postopkih izročitve. Slovenska sodišča potem, ko je bila dana sodba v zadevi Aranyosi/Căldăraru, na splošno niso zahtevala dodatnih informacij o razmerah v zaporih v drugih državah članicah, saj niso imela nobenih objektivnih, zanesljivih in specifičnih dokazov ali utemeljenih razlogov, na podlagi katerih bi lahko sklepala, da bo za osebo, ki jo zahteva država članica odreditve, po predaji obstajalo dejansko tveganje, da bo podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju.

Slovenski organi so nakazali, da na podlagi načela vzajemnega zaupanja ne presojuje redno po uradni dolžnosti, ali obstaja dejansko tveganje, da bo zadevna oseba podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju, temveč o tem presojuje le, če na to opozori zahtevana oseba ali njen zagovornik ali če obstajajo objektivni, zanesljivi in specifični dokazi ali utemeljeni razlogi, na podlagi katerih lahko sklepajo, da bo za osebo, ki jo zahteva država članica odreditve, po predaji obstajalo dejansko tveganje, da bo podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju.

V takih primerih bi slovensko sodišče to upoštevalo, če bi obstajali objektivni, zanesljivi in specifični dokazi ali utemeljeni razlogi za sklepanje, da bo za osebo, ki jo zahteva država članica odreditve, po predaji obstajalo dejansko tveganje, da bo podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju. Če bi slovenska sodišča utemeljeno sklepala, da bo za zahtevano osebo po predaji obstajalo tako tveganje, bi od odreditvenega organa zahtevala dodatne informacije in zagotovila o razmerah v zaporu, v katerem bi bila pridržana zadevna oseba (npr. osebni prostor, ki ga bo imela pridržana oseba na voljo v zaporniški celici, sanitarne razmere ter koliko svobode gibanja bo pridržana oseba imela v zaporu, zdravstveno varstvo, pravno varstvo, verjetnost nasilja med zaporniki, primeri nasilja zaporniškega osebja nad zaporniki in razmere v zaporu itd.). Te informacije je mogoče pridobiti iz različnih virov, na primer iz zagotovil odreditvenega organa, poročil o razmerah v zaporih v državi odreditve, sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) in poročil različnih nevladnih in mednarodnih organizacij, ki jih lahko sodišča pridobijo po uradni dolžnosti, kot so poročila Odbora Sveta Evrope za preprečevanje mučenja in Odbora ZN proti mučenju.

Vendar se slovenski organi, kot je že bilo navedeno, na splošno ne srečujejo z zadevami, v katerih se v postopkih na podlagi ENP uporabljajo argumenti o razmerah v zaporu, ne glede na to, ali je Slovenija država izvršitve ali odreditve. To je potrdil tudi predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije.

Slovenska sodišča zavezuje sodna praksa Sodišča EU in ESČP o najnižjih standardih za razmere v zaporih in pravni standardi o tem, iz katerih okoliščin izhaja domneva, da so razmere v zaporu take, da je mogoče govoriti o ponižujočem ravnanju in kršijo člen 3 Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP).

Poleg tega slovenski organi menijo, da je sodba v zadevi Aranyosi/Căldăraru problematična, saj je težko pričakovati, da bo država odreditve dovolj samokritična in objektivna, da bodo iz dodatnih informacij dejansko razvidne resnične razmere v zaporih.

Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da je sodišče v samo dveh primerih poročalo, da so bile pri uporabi takih argumentov od pristojnega organa države članice odreditve zahtevane dodatne informacije. Zaradi tega ni prišlo do znatne zamude pri izvršitvi ENP, na koncu pa tudi ni povzročilo zavrnitve izvršitve ENP. Od slovenskega sodišča kot odreditvenega organa je pristojni organ države članice izvršitve samo enkrat zahteval zagotovilo, da bodo razmere v zaporu take, da bodo spoštovane temeljne pravice predane osebe. Slovenski odreditveni organ je zahtevano zagotovilo dal v določenem roku.

Soglasje zahtevane osebe s predajo ima pomembno vlogo pri preverjanju morebitnega tveganja kršitve temeljnih pravic zaradi razmer v zaporu v državi članici odreditve. Če zahtevana oseba soglaša s predajo, je postopek predaje krajši. Če so izpolnjeni vsi pogoji, je ENP izvršen zelo hitro. Tudi če se obramba pritoži zoper sklep o priporu, je rok samo 24 ur; posledično je mogoče realno pričakovati, da bo postopek končan hitro, saj mora sodišče o pritožbi odločiti v zgolj 48 urah. Če zahtevana oseba soglaša s predajo, slovenski organi običajno ne preverijo, ali morda obstaja tveganje kršitve temeljnih pravic zaradi razmer v zaporu v državi članici odreditve.

Kadar pa slovenski organi zahtevajo dodatne informacije (npr. glede jamstev iz člena 5 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ), vedno določijo rok, ki ga odreditveni organ običajno upošteva. Če dodatne informacije niso zagotovljene, slovenski izvršitveni organ odločitev sprejme na podlagi informacij v sodnem spisu.

Slovenski organi so navedli, da se od njih, kadar je Republika Slovenija država članica odreditve, na splošno ne zahtevajo dodatne informacije o razmerah v zaporu in jamstva ter da zato nimajo dovolj izkušenj z diplomatskimi zagotovili. Od slovenskega sodišča kot odreditvenega organa je pristojni organ države članice izvršitve samo enkrat zahteval zagotovilo, da bodo razmere v zaporu take, da bodo spoštovane temeljne pravice predane osebe. Slovenski odreditveni organ je zahtevano zagotovilo dal v določenem roku.

V primeru take zahteve bi odreditveni pravosodni organ pridobil informacije o vseh relevantnih vidikih razmer v zaporu neposredno od Uprave Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij in specifičnega zapora z območja, na katerem bo zadevna oseba verjetno zaprta. Kontaktiral bi tudi Urad Varuha človekovih pravic Republike Slovenije. Odreditveni pravosodni organ (sodišče) bi dal pristojnim organom države članice izvršitve vsa zagotovila, vključno s podrobnim opisom razmer v zaporu, v katerem bi bila zahtevana oseba. V razmere bi bile zajete specifične okoliščine, kot so kvadratna površina na osebo, higienske in zdravstvene razmere, rekreacija in druge dejavnosti.

Slovenski organi niso poročali o nobenih praktičnih ali pravnih težavah pri iskanju alternativnih rešitev za preprečevanje nekaznovanosti v primerih, ko je bilo na podlagi dvostopenjskega preizkusa iz zadeve Aranyosi/Căldăraru o razmerah v zaporu odločeno, da se postopek predaje ustavi.

Izraženih je bilo nekaj pomislekov o tem, kako bodo argumenti o razmerah v zaporu iz zadeve Aranyosi/Căldăraru in trenutne sodne prakse ESČP o kršitvah človekovih pravic zaradi razmer v zaporu in pri izvrševanju kazni vplivali na uporabo ENP, še posebej če bo treba pri vsakem izvrševanju ENP presoditi o razmerah v zaporu v državi članici odreditve. Slovensko sodišče je glede tega predlagalo, da bi bilo treba informacije o morebitnem tveganju kršitve človekovih pravic zaradi razmer v zaporu zbirati na ravni vsake posamezne države članice (zbral bi jih na primer varuh človekovih pravic ali ministrstvo za pravosodje) ter jih dati na voljo pravosodnim organom vseh držav članic. Vendar pa so, kot je že bilo navedeno, slovenski organi tudi podvomili o tem, ali bi informacije, zagotovljene v tem kontekstu, dejansko razkrile resnične razmere v zaporih.

Tudi predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije je navedel, da, kolikor mu je znano, niso nikoli postavljali vprašanj o razmerah v tujih zaporih. Ocenjevalna skupina meni, da bi lahko bil tudi v tem primeru vzrok za to, da so odvetniki pasivni in nikoli ne opozarjajo na ta vprašanja v postopkih na podlagi ENP, njihovo pomanjkljivo znanje na področju pravosodnega sodelovanja in nepoznavanje sodne prakse Sodišča EU.

Vprašanja o razmerah v zaporu so bila med izvrševanjem ENP na slovenskih sodiščih precej redka, zato ocenjevalna skupina ni mogla ugotoviti, ali slovenski nacionalni organi in odvetniki dovolj dobro poznajo smernice, ki so bile oblikovane na podlagi sodbe v zadevi Aranyosi/Căldăraru z dne 5. aprila 2016.

V zvezi s tem ocenjevalna skupina opozarja, da so temeljne pravice v veliki večini instrumentov o vzajemnem priznavanju obravnavane le na splošno, s splošnimi pozivi k njihovem spoštovanju v uvodnih izjavah in normativnih delih (z izjemo Okvirnega sklepa 2005/214/PNZ z dne 24. februarja 2005 o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni in direktive o EPN). Vendar pa se zdi, da te klavzule niso zgolj formalne deklaracije, temveč predpisujejo, da je treba na vsaki stopnji postopka preveriti, ali je skladen z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji, ki je z Lizbonsko pogodbo postala primarno pravo EU.

To stališče je bilo potrjeno tudi v ključni sodbi z vidika sodelovanja v kazenskih zadevah, sprejeti 5. aprila 2016 v združenih zadevah C-404/15 in C-659/15 PPU Aranyosi in Căldăraru. V tej sodbi je sodišče navedlo, da je vzajemno zaupanje podlaga za mehanizem za uporabo ENP ter da so države članice načeloma zavezane k upoštevanju naloga (točka 79). Zavrnuti ga je mogoče le v primerih, določenih v okvirnem sklepu. Vendar pa je Sodišče EU istočasno priznalo, da so „v izjemnih okoliščinah“ mogoče omejitve načel medsebojnega priznavanja in vzajemnega zaupanja med državami članicami. Kot izhaja iz člena 1(3) okvirnega sklepa o ENP, pa to ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic, kot jih med drugim vsebuje Listina. Sodišče je opozorilo, da je absolutna prepoved nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja ena od temeljnih pravic, ki jih varuje pravo Unije, poleg tega pa je tudi ni mogoče ovreči. Prav tako je dalo smernice, kako je treba presoditi, ali v danem primeru obstaja dejansko tveganje, da bo taka pravica kršena. Ta posebni preizkus (znan kot preizkus Aranyosi/Căldăraru) od pravosodnih organov zahteva, da se oprejo na objektivne, zanesljive, natančne in ustrezno posodobljene podatke (točka 89).

Sodišče je navedlo, da bi morali biti viri informacij o stanju kazenskega sistema v državi izvršitve, tudi glede socialnih in življenjskih razmer v zaporih, mednarodne sodne odločbe (zlasti sodbe ESČR), nacionalne sodbe in sklepi, poročila in drugi dokumenti, ki jih sestavijo organi Sveta Evrope ali ki izhajajo iz sistema ZN. Ko je na splošno ugotovljeno, da obstaja taka nevarnost, je treba presoditi, ali obstaja tveganje, da se bo pojavila v okoliščinah zadevnega primera (točka 92). Če take očitne nevarnosti ni mogoče izključiti, bi moral organ odločiti, ali bi bilo treba postopek premestitve ustaviti.

Na tem vprašanju so bili utemeljeni poznejši zahtevki po predhodnem odločanju, tudi v zadevi C-220/18 PPU, ML. V sodbi z dne 25. julija 2018 je Sodišče EU potrdilo relevantnost preizkusa Aranyosi/Căldăraru. Pri tem se je sklicevalo na sodno prakso ESČP, zlasti na sodbo z dne 20. oktobra 2016 v zadevi Muršić proti Hrvaški, po kateri je dejstvo, da je osebni prostor, ki ga ima zapornik, manjši od 3 m<sup>2</sup> v skupinski celici, podlaga za močno domnevo kršitve člena 3 EKČP (prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja), ki pa jo je mogoče ovreči. Na navedeno sodbo ESČP se je sklicevalo tudi v sodbi z dne 15. oktobra 2019 v zadevi C-128/18, Dorobantu. Sodba je tako postala posredno merilo za nadzor nad standardom zaporniškega prostora na zapornika v EU<sup>10</sup>.

Zaključek navedene analize je, da bi bilo treba slabe razmere v zaporu šteti za bistveni element pri odločanju o izvršitvi ENP ali premestitvi obojane osebe. Izvršitveni organ bi torej moral ta dejavnik upoštevati po uradni dolžnosti, medtem ko se glede na navedbe predstavnikov slovenskega pravosodja tovrstno preverjanje na splošno opravi na zahtevo zagovornikov, se pravi *ex parte*. Ocenjevalna skupina zato Sloveniji priporoča, naj v skladu s sodno prakso Sodišča EU proaktivno po uradni dolžnosti presoja morebitna tveganja kršitve temeljih pravic zaradi razmer v zaporih v državi, ki je odredila ENP, ne glede na pobudo obrambe. Koristno orodje v ta namen je spletno mesto Agencije za temeljne pravice (FRA) s podatkovno zbirko o kazenski pridržanjih (<https://fra.europa.eu/en/databases/criminal-detention/criminal-detention/home>).

---

<sup>10</sup> V četrti točki te druge sodbe je Sodišče menilo, da ugotovitve, da bo oseba, proti kateri je uveden kazenski postopek na podlagi ENP, po predaji državi odreditve podvržena tveganju nečloveškega ali ponižujočega ravnanja zaradi razmer v zaporu, v katerem bo predvidoma zaprta, za namene odločitve o predaji ni mogoče tehtati s preudarki, povezanimi z učinkovitostjo pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah ter načeloma vzajemnega zaupanja in priznavanja.

### 3.4.2. *Zavrnitev zaradi sodb, izrečenih v nenavzočnosti*

Odkar je začel veljati Okvirni sklep 2009/299/PNZ, slovenski organi niso bili soočeni z večjimi izzivi glede razlogov za zavrnitev zaradi sodb, izrečenih v nenavzočnosti. Slovenski organi kljub temu običajno zahtevajo dodatne informacije o razlogih in okoliščinah sojenja v nenavzočnosti na podlagi člena 4a Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ ter o vprašanju pravice do ponovnega sojenja, predvsem zato, ker sojenje v nenavzočnosti po slovenski zakonodaji ni dopustno in torej tovrstnih postopkov ne poznajo dobro<sup>11</sup>.

Zaradi tega pa niso bili podaljšani ali nespoštovani roki iz člena 17 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Slovenski organi so navedli, da bi morali odreditveni organi zagotoviti precej bolj podrobne informacije, vedno ko se uporablja člen 4a okvirnega sklepa o ENP.

Glede na navedbe slovenskih organov mora zaradi sodb v zadevah *Tupikas*<sup>12</sup>, *Zdziaszek*<sup>13</sup> in *Ardic*<sup>14</sup>, v katerih so bili izvršitveni organi v postopku na podlagi ENP, država članica odreditve vedno zagotoviti dodatne informacije in jamstva.

---

<sup>11</sup> 307. člen ZKP.

<sup>12</sup> Sodišče EU: *Tupikas*, C-270/17 PPU, 10. avgust 2017, ECLI:EU:C:2017:628.

<sup>13</sup> Sodišče EU: *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, 10. avgust 2017, ECLI:EU:C:2017:629.

<sup>14</sup> Sodišče EU: *Ardic*, C-571/17 PPU, 22. december 2017, ECLI:EU:C:2017:1026.

Slovenski organi ocenjujejo, da so v 10. točki 10. člena izvedbenega zakona<sup>15</sup>, ki določa obligatorne razloge za zavrnitev predaje, razen če so izpolnjeni predpogoji za izvršitev naloga, izdanega na podlagi sojenja v nenavzočnosti<sup>16</sup>, ustrezno upoštevani Okvirni sklep 2009/299/PNZ in navedene sodbe. Zato slovenski organi menijo, da ni potrebno spreminjati ali popravljati zakonodaje zaradi navedene sodne prakse. Vendar ocenjevalna skupina meni, da bi lahko bilo dejstvo, da je tak razlog za zavrnitev, ki je v skladu z okvirnim sklepom o ENP fakultativen, po nacionalni zakonodaji obligatoren, problematično zaradi sodbe Sodišča EU v zadevi Ardic<sup>17</sup>.

Kot je že bilo navedeno, sojenje v nenavzočnosti po slovenski zakonodaji ni dopustno. Zato so slovenski organi navedli, da bi morali odreditveni organi, kadar je Republika Slovenija država članica izvršitve, v postopku na podlagi ENP zagotoviti podrobne informacije, vedno ko se uporablja člen 4a Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ.

Čeprav tovrstno sojenje v nenavzočnosti v skladu s slovensko zakonodajo ni dopustno, Slovenija zaradi tega razloga ni zavračala izvršitve ENP, če je država izdaje zagotovila zahtevane informacije in so bili izpolnjeni predpogoji za izvršitev ENP, izdanega na podlagi sojenja v nenavzočnosti.

---

<sup>15</sup> 10. točka 10. člena ZSKZDČEU-1 se glasi: „Predaja zahtevane osebe se zavrne v naslednjih primerih: ... če je odrejen nalog zaradi izvršitve kazni zapora ali drugega ukrepa kazenskega sodišča, ki se izvršuje z odvzemom prostosti in zahtevana oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, na podlagi katerega je bila izdana odločba, razen če so izpolnjeni pogoji za izvršitev naloga, izdanega na podlagi sojenja v nenavzočnosti.“

<sup>16</sup> 13. člen ZSKZDČEU-1.

<sup>17</sup> C-665/20.

### 3.4.3. *Drugi razlogi za zavrnitev*

Slovenski organi niso poročali o nobenih večjih izzivih pri drugih razlogih za zavrnitev. Najpogosteje se srečajo z zadevami, v katerih se uporablja argument dvojne kaznivosti. V teh zadevah so se navajali opisi dejanj, ki niso kazniva dejanja, pri katerih je preverjanje dvojne kaznivosti izključeno. V takih zadevah se predaja zavrne, če dejanje po slovenski zakonodaji ni kaznivo, saj je v skladu s slovensko zakonodajo tudi to obligatorni razlog za zavrnitev.

Slovenski organi so poročali, da nekatere države članice izvršitve dvakrat preverijo kaznivost, tudi če zadevno kaznivo dejanje spada v kategorijo kaznivih dejanj, za katera se ne zahteva preverjanje dvojne kaznivosti. V enem od primerov, na primer, je pristojni organ države izvršitve zavrnil predajo osebe, ki je prevažala določeno število tablet, klasificiranih kot prepovedana droga, za namene njihove prodaje. Njihov argument je bil, da število tablet po njihovih nacionalni zakonodaji ni dovolj visoko.

Slovenski organi so navedli, da vedno zagotovijo opis dejstev zadevnega dejanja, kadar je Republika Slovenija država izdaje, tako da lahko pristojni organi države izvršitve enostavno razumejo zadevo pri odločanju o zavrnitvi zaradi neizpolnjenega pogoja dvojne kaznivosti. Pri tem predvsem povzamejo elemente kaznivega dejanja in okoliščine zadevnega dejanja, ki izkazujejo te elemente. Če bi država izvršitve potrebovala bolj specifične elemente kaznivega dejanja, bi slovenski organi zagotovili podrobnejši opis.

Slovenski organi v funkciji izvršitvenih organov običajno lahko povzamejo relevantna dejstva iz opisa dejanja v ENP. Vendar nekatere države članice dejstva ponavadi opišejo zelo na kratko. Kadar dejanje ni bilo dovolj jasno opisano, da bi lahko presodili o dvojni kaznivosti, je bila odreditvenemu organu poslana zahteva po dodatnih informacijah.

V skladu s slovensko zakonodajo je treba izvršitev ENP obvezno zavrniti, če temelji na dejanju, ki po slovenski zakonodaji ni kaznivo dejanje ali kadar je kazenski pregon ali kaznovanje po slovenskem zakonu že zastaralo ter dejanja spadajo pod slovensko pristojnost. V skladu s členom 4 Okvirnega sklepa o ENP bi morali biti ti primeri fakultativni razlog za zavrnitev izvršitve ENP. Kljub temu je Slovenija implementirala Okvirni sklep 584 tako, da je obvezno zavrniti izvršitev ENP, če pride do takega primera. Ocenjevalna skupina meni, da se zdi, da ta pristop ni v skladu z zadevno sodno prakso Sodišča EU. Ocenjevalna skupina poudarja, da je sodišče v sodbi v zadevi C-665/20 odločilo, da je treba člen 4(5) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kot je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, razlagati tako, da mora imeti, če se država članica odloči, da bo odločbo prenesla v nacionalno pravo, izvršitveni pravosodni organ polje proste presoje, da lahko odloči, ali je zavrnitev izvršitve evropskega naloga za prijetje zaradi enega od razlogov iz te določbe ustrezna ali ne.

### **3.5. Nadaljnji izzivi**

#### *3.5.1. Praktične in pravne težave pri prevozu osebe (člen 25 Okvirnega sklepa o ENP)*

Z izvedbenim zakonom so bila Ministrstvo za pravosodje in pristojna sodišča imenovana za organe, odgovorne za naloge v zvezi s prevozom zahtevane osebe na podlagi člena 25 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Zato Ministrstvo za pravosodje odloča o zahtevah za prevoz zahtevane osebe, ki jo država članica predaja drugi državi članici prek ozemlja Republike Slovenije. Ministrstvo za pravosodje o svoji odločitvi uradno obvesti organ, ki zahteva prevoz, in slovensko policijo, ki spremlja zadevno osebo prek ozemlja Republike Slovenije. Če se zahteva prevoz prek ozemlja druge države članice zaradi izvršitve ENP, ki ga je odredilo slovensko sodišče, zadevno slovensko sodišče zaprosi pristojne organe zadevne države članice, da dovolijo prevoz.

V skladu z navedenim je Ministrstvo za pravosodje odgovorno, da uredi vsa pravne zadeve, povezane s prevozom zahtevane osebe. V nekaterih primerih so Sektorju za mednarodno policijsko sodelovanje posredovane informacije o državljanstvu osebe, ki se prevaža. Drugače pa Ministrstvo za pravosodje v zvezi s prevozom ni naletelo na nobene večje probleme s pravnega vidika.

S praktičnega vidika se postopek organiziranja prevoza začne, ko Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje dobi dovoljenje za prevoz, ki ga izda Ministrstvo za pravosodje, nato pa sledi komuniciranje z drugimi državami članicami, ki so udeležene pri zadevi. Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje je odgovoren, da se s pristojnimi organi drugih držav članic dogovori o vseh praktičnih vprašanjih, tudi o kraju, datumu in času prevoza. Ko je prevoz opravljen, je Ministrstvo za pravosodje obveščeno, da je zadeva končana.

Slovenski organi niso poročali o nobenih večjih pravnih ali praktičnih težavah glede prevoza. Poročali pa so, da se lahko pojavijo težave pri namestitvi (priprtju) osebe, če na isti dan ni letalske povezave za nadaljnje potovanje iz Republike Slovenije in mora oseba, ki se prevaža, ostati v Republiki Sloveniji.

Izpostavljene so bile tudi težave z zračnim prevozom, zlasti ker lahko povzročijo dodatne zamude pri izvedbi predaje. Poleg tega sodišča včasih težko ugotovijo, kateri organ je pristojen za izvedbo predaje zahtevane osebe in v katerem jeziku mora biti prošnja za dovoljenje, saj se te informacije pogosto ne posodablajo.

Na koncu je predstavnik Sektorja za mednarodno policijsko sodelovanje navedel nekaj problemov, do katerih je prišlo zaradi pandemije COVID-19 z državami članicami, ki niso sosednje države, ko je bilo odpovedanih več letov, kar je povzročilo zamude pri izvedbi prevoza, zaradi česar je bil pogosto potreben prevoz prek drugih držav.

### 3.5.2. Nadaljnji izzivi

Slovenski organi nimajo centralizirane prevajalske službe, temveč uporabljajo storitve sodnih tolmačev za skoraj vse jezike EU.

Slovenski pravosodni organi sprejemajo ENP, prevedene v slovenščino, ali v angleščini, pri čemer so poudarili, da imajo celo raje ENP v angleščini, saj prevodi v slovenščino ponavadi niso najbolj točni. Čeprav je uradni jezik na sodnih obravnavah slovenščina in bi morali biti vsi dokumenti, ki so predloženi sodišču, prevedeni v slovenščino, je bila ocenjevalna skupina obveščena, da slovenski pravosodni organi v nujnih zadevah ENP za nekatere jezike ne zahtevajo prevoda in lahko odločajo na podlagi dokumentacije, ki ni bila prevedena v slovenščino. Ocenjevalna skupina to šteje za najboljšo prakso, ki bi jo veljalo razširiti tudi na druge države članice, saj je postopek tako hitrejši. To je tudi nov pristop, predstavljen v najnovejših kazenskoopravnih instrumentih EU, kot sta direktiva o EPN ali uredba o zamrznitvi in zaplembi premoženja, ki države članice obvezujeta, da sprejemajo dokumente v več kot le enem (njihovem) jeziku. Koristen bi bil tudi pri manj poznanih evropskih jezikih.

Nacionalna zakonodaja ni bila spremenjena na podlagi sodne prakse sodišča EU. Ker pa imajo sodbe Sodišča EU, ki razlagajo zakonodajo EU, dejanski učinek *erga omnes*, so slovenski organi navedli, da slovenska sodišča v praksi upoštevajo vso sodno prakso Sodišča o okvirnem sklepu o ENP.

Poudarjena je bila tudi vloga EJN, saj njene kontaktne točke poskrbijo, da vsi drugi pravosodni delavci, sodniki in tožilci dobijo vse relevantne informacije, tudi informacije o zadnjih sodbah Sodišča EU.

Na splošno se slovenski organi ne soočajo z večjimi pravnimi ali praktičnimi težavami, povezanimi z uporabo ENP v praksi. Postopek izvršitve in odreditve ENP ter sodelovanje med ustreznimi organi sta dobro vpeljana in pravosodni delavci štejejo ENP za najučinkovitejše orodje medsebojne pravne pomoči. Tudi z vidika obrambe praktična uporaba ENP ni problematična, kljub kratkim procesnim rokom.

Kar zadeva pravilo specialnosti in postopek iz člena 27 okvirnega sklepa o ENP za pridobitev soglasja države članice izvršitve za nadaljnji kazenski pregon, so slovenski organi opozorili, da je ta lahko zelo dolgotrajen, zlasti če je v skladu z zakonom države članice izvršitve treba zahtevano osebo zaslišati, kar je pogosto zgolj formalnost.

Slovenski organi so dali še nekaj drugih predlogov, kako bi lahko izboljšali postopke na podlagi ENP. Po enem od predlogov naj bi odreditveni organ v primeru, da je predaja odložena, po določenem obdobju obvestil državo izvršitve, ali je izdani ENP še vedno veljaven. Predlagano je bilo tudi, da bi morali odreditveni organi dati čim več informacij, da bi bilo mogoče pravilno identificirati zahtevano osebo in zagotoviti, da so dane informacije točne. Član Odvetniške zbornice Slovenije je na primer navedel primer, ko so imeli težave z identificiranjem osebe, ki so jo slovenski organi že pripravili, saj prstni odtisi zahtevane osebe niso bili na voljo (imeli so samo fotografijo), zaradi česar je prišlo do napačne identitete.

Slovenija ima uradni dvostranski sporazum s Hrvaško in dvostranske sporazume z drugimi državami članicami EU, ki jih je sklenila nekdanja Jugoslavija, Slovenija pa jih je nasledila.

Slovenski organi so zagotovili uradne statistične podatke o ENP za obdobje med letoma 2017 in 2020, ki so v Prilogi B.

### 3.6. Zaključek

- Slovenija ima razvit pravosodni sistem, sestavljen iz 44 okrajnih sodišč, 11 okrožnih sodišč, 4 višjih sodišč in vrhovnega sodišča. Urad Ministrstva za pravosodje ni uradno imenovan kot centralni organ in zato slovenska sodišča komunicirajo neposredno s pristojnimi organi drugih držav članic. Glavno vlogo pri odrejanju in izvrševanju ENP ima preiskovalni sodnik, vendar imajo vlogo tudi okrajna in okrožna sodišča kot odreditveni organi in višja sodišča kot pritožbena sodišča. Vrhovno sodišče odloči, ali bo oseba predana državi članici ali izročena tretji državi. Čeprav sodniki niso specializirani, so pri obravnavanju ENP profesionalni in zavzeti.
- Okvirni sklep 2002/584/PNZ se v Sloveniji na splošno ustrezno izvaja in v praksi dobro deluje. Vendar pa je v skladu s slovensko zakonodajo obvezno treba zavrniti izvršitev ENP v nekaterih primerih, ki so v okvirnem sklepu o ENP določeni kot fakultativni razlogi za zavrnitev. Ocenjevalna skupina meni, da ta pristop ni skladen v ustreznimi določbami okvirnega sklepa o ENP in ustrezno sodno prakso Sodišča EU (C-665/20).
- Slovenski organi so poudarili, da je hitrost postopka zanje ena izmed najpomembnejših prioritet. Dejansko so skoraj vse zadeve na podlagi ENP rešene v rokih, določenih v okvirnem sklepu o ENP.
- Kadar je Slovenija država izvršitve, je uporabljen različen postopek, odvisno od tega, ali zahtevana oseba soglaša s predajo ali ne. Če s predajo soglaša, se uporabi skrajšani postopek. Vprašanje soglasja zahtevane osebe vpliva tudi na postopek za pravna sredstva in na to, kateri pristojni pravosodni organ odloča o pritožbi.
- Ocenjevalna skupina meni, da izziv predstavljajo zelo kratki roki za zaslišanje zahtevane osebe o predaji in za vložitev pritožbe zoper sklep o predaji: ob soglasju 24 ur in brez soglasja 48 ur po vročitvi sklepa. To lahko vpliva na učinkovito uveljavljanje pravice zahtevne osebe do obrambe.

- Kadar je Republika Slovenija država izdaje, slovenski organi pred odredbo nacionalnega naloga za prijetje, ki je predpogoj za odreditev ENP, vedno upoštevajo načelo sorazmernosti. Ocenjevalna skupina kljub temu poudarja, da bi morali slovenski organi zagotoviti, da se tudi ob odreditvi ENP opravi preizkus sorazmernosti.
- Slovenski organi so obvestili ocenjevalno skupino, da o tveganju kršitve temeljnih pravic ne presojujejo redno po uradni dolžnosti, temveč le, kadar na to vprašanje opozori obramba ali če obstajajo objektivni, zanesljivi in specifični dokazi ali utemeljeni razlogi za sklepanje, da za zahtevano osebo obstaja dejansko tveganje, da bo po predaji državi članici odreditve podvržena nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju, ocenjevalna skupina pa meni, da ta pristop ni v skladu s sodno prakso Sodišča EU.
- Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da je bilo v Sloveniji nekaj primerov, ko je bil uporabljen argument o razmerah v zaporu in so od odreditvenega organa zahtevali dodatne informacije. Zaradi tega ni prišlo do znatnih zamud pri izvrševanju ENP, na koncu pa je bila izvršitev ENP zavrnjena samo v enem primeru.
- Kadar je bila Republika Slovenija država izdaje, je v večini primerov od držav izvršitve prejela sklep o predaji ali ustrezne informacije v zvezi s tem.
- Slovenski organi niso bili soočeni z izzivi glede razlogov za zavrnitev zaradi sodb, izrečenih v nenavzočnosti. Republika Slovenija kot država izdaje ni nikoli izdala sodbe v nenavzočnosti, saj to po slovenski zakonodaji ni dopustno. Kot država izvršitve je Republika Slovenija običajno zahtevala dodatne informacije, saj informacije o razlogih za sojenje v nenavzočnosti v postopku na podlagi ENP ponavadi ne zadostujejo, vendar predaja zaradi tega običajno ni zavrnjena.
- Slovenski pravosodni organi sprejemajo ENP prevedene v slovenščino ali v angleščini. Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo treba splošno in formalizirano sprejemanje ENP v angleščini šteti za dobro prakso.

#### **4. OKVIRNI SKLEP 2008/909/PNZ O UPORABI NAČELA VZAJEMNEGA PRIZNAVANJA SODB V KAZENSKIH ZADEVAH, S KATERIMI SO IZREČENE ZAPORNE KAZNI ALI UKREPI, KI VKLJUČUJEJO ODVZEM PROSTOSTI, ZA NAMEN NJIHOVEGA IZVRŠEVANJA V EVROPSKI UNIJI**

##### **4.1. Organi, pristojni za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije**

Republika Slovenija je Okvirni sklep 2008/909/PNZ prenesla v domačo zakonodajo z Zakonom o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU-1) z dne 23. maja 2013, ki je začel veljati 19. junija 2013.

V skladu z navedenimi določbami se za izdajo in izvrševanje odločb v zvezi z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ uporablja sodni postopek. V navedenem izvedbenem zakonu je določeno splošno pravilo, v skladu s katerim slovenski pristojni organi neposredno komunicirajo s pristojnimi organi drugih držav članic. Zato v njem ni formalno imenovan centralni organ.

V Republiki Sloveniji so torej postopki v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ sodni postopki, saj Ministrstvo za pravosodje kot centralni organ pomaga pristojnim pravosodnim organom, če se pojavijo težave, ki jih ni mogoče rešiti neposredno s tujimi pristojnimi organi, npr. pri sikanju pristojnega tujega ali centralnega organa, pošiljanju dokumentacije ali preverjanju njene verodostojnosti. Ministrstvo za pravosodje ne vzdržuje stikov s tujimi pravosodnimi organi, vzdržuje pa stike z ministrstvi za pravosodje drugih držav članic.

Kadar je Republika Slovenija država izvršitve ali država izdaje, so njeni pristojni organi v obeh primerih okrožna sodišča. Okrožna sodišča so pristojna za: vsa posvetovanja, zajeta v tem okvirnem sklepu, vsa pojasnila v zvezi z izvrševanjem kazenskih sankcij v Republiki Sloveniji, priznanje odločbe, s katero je bila izrečen zaporna kazen, prošnjo pristojnemu organu države izdaje za posredovanje potrdila in sodbe na podlagi vloge obsojene osebe, postopek izvršitve kazenske sankcije, obveščanje države izdaje o prestani kazni, prenehanje izvrševanja in druge odločitve v postopkih iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Tožilci ne sodelujejo v vseh postopkih, vendar lahko v vseh primerih izpodbijajo odločitve sodišč, v nekaterih primerih pa jih lahko sodišča zaprosijo za mnenje.

Če se organi druge države članice ne odzovejo, lahko kontaktne točke Evropske pravosodne mreže ali nacionalni predstavnik Eurojusta pomagajo pri nadaljnjih poizvedbah ali pospešitvi zadeve. V nasprotnem primeru neposredna komunikacija s pristojnimi organi drugih držav članic večinoma poteka po elektronski pošti. Po mnenju slovenskih organov je tovrstna komunikacija na splošno hitra in učinkovita. Poudarjene so bile pozitivne izkušnje z organi nekaterih držav članic.

#### Kadar je Slovenija država izdaje:

V skladu s členom 2 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ so pristojni organi v Republiki Sloveniji okrožna sodišča, ki so pristojna za izvršitev kazenske sankcije. *In concreto* je to okrožno sodišče, ki je krajevno pristojno za območje stalnega ali začasnega prebivališča obsojene osebe ali – če obsojena oseba nima stalnega ali začasnega prebivališča v Sloveniji – okrožno sodišče, pristojno za območje, na katerem je sodišče prve stopnje izreklo sodbo.

Postopek posredovanja potrdila in odločb se ne začne le po uradni dolžnosti sodišča, ki je pristojno za izvršitev kazenske sankcije, temveč tudi na predlog obsojene osebe ali pristojnega organa druge države članice. V praksi se večina postopkov premestitve začne na predlog obsojene osebe.

Odločitev o posredovanju potrdila za začetek postopka je dejanska in ne pisna v smislu sodne odločbe. Zato zoper to odločitev ni pravnega sredstva, kar je v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ. Kljub temu je bila ocenjevalna skupina obveščena, da je eno od sodišč izdalo pisno odločbo, čeprav to v navedenem okvirnem sklepu ali nacionalni zakonodaji ni predvideno. Zdi se, da to ni problematično, saj ni omejilo procesnih pravic zadevne osebe v zadevnem primeru.

Domače sodišče lahko pod nekaterimi pogoji, ki so navedeni v členu 156 ZSKZDČEU-1, do začetka izvrševanja kazni zapora, varnostnega ali drugega ukrepa, ki se izvršuje z odvzemanjem prostosti v drugi državi članici, umakne potrdilo.

Če nacionalno sodišče umakne potrdilo, mora o tem nemudoma obvestiti pristojni organ države izvršitve.

#### Kadar je Slovenija država izvršitve:

Pristojni organi v Republiki Sloveniji v skladu s členom 2 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ so okrožna sodišča, na območju katerih je bilo registrirano zadnje stalno prebivališče obsojene osebe v Republiki Sloveniji. Če obsojena oseba nima/ni imela stalnega prebivališča v Republiki Sloveniji, se pristojnost določi po kraju njenega zadnjega začasnega prebivališča. Če krajevne pristojnosti ni mogoče določiti v skladu z navedenim, je pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani.

Če domače sodišče, ki je prejelo odločbo v priznanje in izvršitev ali vlogo obsojene osebe za začetek postopka prenosa izvršitve kazni, ni pristojno, nemudoma odstopi zadevo pristojnemu sodišču in o tem obvesti organ države izdaje, ki je potrdilo in sodbo poslal, oziroma obsojeno osebo, ki je podala vlogo za prenos izvršitve kazni.

Postopek vodi in odločbe izdaja sodnik, ki vodi zadeve izvrševanja kazni zapora.

### Začetek postopka

Postopek za priznanje pravnomočne odločbe o izreku zaporne kazni ali ukrepov, ki vključujejo odvzem prostosti, se začne, ko domače sodišče prejme potrdilo (Priloga I k Okvirnemu sklepu 2008/909/PNZ) ali vlogo obsojene osebe za prenos izvršitve kazni v Republiko Slovenijo. Če je domače sodišče prejelo vlogo obsojene osebe za prenos izvršitve kazni v Republiko Slovenijo in v primerih, ko je to potrebno, soglaša s prenosom izvršitve kazenske sankcije, o tem brez nepotrebne odlašanja obvesti pristojni organ države izdaje in ga pozove k posredovanju ustreznih listin.

V skladu s 131. členom ZSKZDČEU-1 domače okrožno sodišče prizna in izvrši pravnomočno odločbo sodišča države izdaje, s katero je bila osebi zaradi kaznivega dejanja po pravu države izdaje na podlagi izvedenega kazenskega postopka izrečena zaporna kazen, varnostni ukrep ali drug ukrep, ki se izvršuje z odvzemom prostosti za določen ali nedoločen čas, če se obsojena oseba nahaja na ozemlju države izdaje ali Republike Slovenije, in pod naslednjimi pogoji:

1. ne glede na soglasje obsojene osebe, če je ta državljan Republike Slovenije, in

a) ima v Republiki Sloveniji stalno ali začasno prebivališče, vključno s primeri, ko je obsojena oseba pobegnila oziroma prišla v Republiko Slovenijo, da bi se izognila kazenskim postopkom ali izvršitvi kazni v državi izdaje, ali

b) ji je bil v državi izdaje pravnomočne odločbe izrečen izgon, prisilna odstranitev ali drug ukrep, ki ima za posledico, da oseba po odpustu s prestajanja kazni ali ukrepa, povezanega z odvzemom prostosti, ne sme več ostati na ozemlju te države;

2. s soglasjem obsojene osebe, če je bilo v skladu z določbami tega poglavja ugotovljeno, da obstajajo posebne okoliščine in vezi, ki jih ima obsojena oseba v Republiki Sloveniji, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno sklepati, da bo izvrševanje kazni v Republiki Sloveniji olajšalo njeno vključitev v družbeno okolje.

#### Odločba o priznanju:

Domače sodišče v tridesetih dneh od prejema potrdila in sodbe oziroma od prejema dodatnih pojasnil s sklepom odloči o priznanju ali o zavrnitvi priznanja tuje odločbe. Sklep mora vsebovati podatke o obsojeni osebi, naziv organa, katerega odločba se prizna, opravilno številko in datum odločbe, datum pravnomočnosti odločbe, trajanje in vrsto kazenske sankcije, ki je bila izrečena obsojeni osebi v državi izdaje, kratek opis dejanskega stanja, naziv kaznivega dejanja, za katerega je bila obsojena, in predpise države izdaje, ki so bili uporabljeni, vrsto, trajanje in način izvršitve kazenske sankcije v Republiki Sloveniji, obrazložitev morebitnih razlogov za prilagoditev trajanja, vrste in načina izvršitve kazenske sankcije v Republiki Sloveniji, navedbo mnenja obsojene osebe v zvezi s prenosom izvršitve kazni in druge podatke, ki so potrebni, da se izvršitev lahko opravi.

Sodišče mora obenem obvestiti zadevne organe, da bo priznanje v primeru pretečenega roka v celoti ali delno zavrnilo, če:

1. potrdilo ni bilo poslano, je v bistvenih delih nepopolno ali pa je očitno v nasprotju z odločbo ali
2. obstajajo utemeljeni razlogi za sklepanje, da je podan kakšen razlog za nedopustnost priznanja in izvršitve v skladu s 131. členom ZSKZDČEU-1.

V praksi so slovenski organi prilagodljivi in so roke pripravljene podaljšati, priznanje pa zavračajo le, če je jasno, da zahtevani dokumenti sploh ne bodo poslani. Ocenjevalna skupina je bila obveščena tudi, da so roki, ki so bili določeni, v večini primerov upoštevani.

Če se priznanje zavrne, je treba v sklepu navesti razloge za zavrnitev.

Sklep se vroči obsojeni osebi ter državnemu tožilcu, pristojnemu za sodišče, ki odloča o priznanju odločbe.

Zoper sklep se smeta obsojena oseba in državni tožilec pritožiti v osmih dneh od njegove vročitve. Višje sodišče mora o pritožbi odločiti v tridesetih dneh.

Pravica do vročitve sklepa in pravica do pritožbe zoper sklep sta v postopkih iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ v izključni pristojnosti državnega tožilca.

Izredna pravna sredstva zoper pravnomočni sklep niso dovoljena.

Če ni razlogov za odložitev priznanja odločbe, je treba v vseh primerih pravnomočno odločiti o priznanju v 90 dneh od prejetja sodbe in potrdila.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da, kadar je Republika Slovenija država članica izvršitve, slovenski organi vedno podrobno obrazložijo odločbo.

Če je predlogu za priznanje in izvršitev priložena zahteva organa države izdaje odločbe, da se pred odločitvijo o priznanju in izvršitvi tuje odločbe zoper osebo odredi začasni odvzem prostosti zaradi zagotovitve izvršitve ali katerega od drugih ukrepov za zagotovitev navzočnosti, predsednik sodišča odstopi spis zadeve preiskovalnemu sodniku. Preiskovalni sodnik lahko odredi pripor ali drug ukrep iz prejšnjega odstavka ob smiselni uporabi določb zakona, ki ureja kazenski postopek, če so izpolnjeni naslednji pogoji: nevarnost, da bi se oseba z begom izognila postopku izvršitve oziroma prestajanju kazni ali ukrepa, soglasje osebe za prenos izvršitve kazni ni potrebno in priznanje odločbe ni očitno nedopustno. Začasni odvzem prostosti se odredi, izvrši oziroma podaljša s smiselno uporabo določb o priporu po izrečeni sodbi iz zakona, ki ureja kazenski postopek, o odreditvi, izvrševanju oziroma podaljšanju pripora.

Pripor lahko traja največ do pravnomočne odločitve glede prevzema izvršitve kazni ali do nastopa kazni (142. člen ZSKZDČEU-1).

V praksi slovenski organi niso seznanjeni z nobenim primerom, v katerem bi bilo odrejeno začasno pridržanje. Poleg tega je v večini primerov oseba, obsojena v tujini, med postopkom priznanja v zaporu v tuji državi.

#### **4.2. Dokumenti, potrebni za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije**

Kadar je Republika Slovenija država članica izdaje:

V skladu s 155. členom ZSKZDČEU-1 velja, da domače sodišče, kadar je Republika Slovenija država izdaje, pristojnemu organu države izvršitve posreduje:

- pravnomočno odločbo, s katero je bila izrečena kazen zapora, varnostni ali drug ukrep odvzema prostosti, ki jo je treba izvršiti;
- izpolnjeno in potrjeno potrdilo;
- prevod potrdila v uradni jezik države izvršitve ali drug jezik, ki ga ta sprejema;
- pisno soglasje k prenosu izvršitve kazni, kadar je v skladu z navedenim zakonom potrebno, oziroma mnenje obsojene osebe glede prenosa izvršitve kazni, če ga je podala;
- če je obsojena oseba že na ozemlju druge države članice, izpolnjeno uradno obvestilo obsojeni osebi o nameravanem prenosu izvršitve kazni iz priloge 7 k navedenemu aktu, skupaj s prevodom v jezik, ki ga obsojena oseba razume.

Potrdilo in spremljajoče listine se lahko istočasno pošljejo le eni državi članici.

V primerih, ko je bila Republika Slovenija država članica izdaje, slovenski organi niso imeli situacije, da bi država članica izvršitve redno zahtevala dodatne dokumente. Če država izvršitve zahteva prevode dokumentov in za njen specifični jezik ni na voljo prevajalcev, se naredi relejni prevod: najprej prevod v angleški jezik, nato prevod v drugi jezik.

Kadar je Republika Slovenija država izvršitve:

Slovensko sodišče izda odločbo o priznanju na podlagi naslednjih listin:

- pravnomočne odločbe, s katero je bila izrečena kazen zapora, varnostni ali drug ukrep odvzema prostosti, ki jo je treba izvršiti;
- potrdila, ki ga izpolni in potrdi pristojni organ države izdaje;
- prevoda potrdila v slovenščino ali angleščino;
- pisnega soglasja, kadar je v skladu z nacionalnim pravom potrebno, oziroma mnenja obsojene osebe glede prenosa izvršitve kazni, če ga je podala;
- izpolnjenega uradnega obvestila obsojeni osebi o nameravanem prenosu izvršitve kazni iz priloge 7 k ZSKZDČEU-1 – Priloga II k Okvirnemu sklepu 2008/909/PNZ, če je obsojena oseba že na ozemlju Republike Slovenije.

Odreditveni organi morajo vse dokumente poslati v izvorniku, v obliki overjenega prepisa izvornika ali v drugi pisni obliki. Zato Republika Slovenija kot država izvršitve zahteva pisno sodbo. Domače sodišče lahko zato zahteva, da mu pristojni organ države izdaje pošlje izvornik odločbe ali overjeni prepis izvornika odločbe in izvornik potrdila. Enako je mogoče sklepati iz besedila 136. člena izvedbenega zakona. V slednjem je določeno, da domače sodišče o priznanju sodbe in izvršitvi kazenske sankcije odloča na podlagi izrecno navedenih dokumentov, med drugim na podlagi pravnomočne odločbe, s katero je bila izrečena kazen zapora, varnostni ali drug ukrep odvzema prostosti, ki jo je treba izvršiti. Slovenski organi za zdaj niso seznanjeni s prejemom nobenega potrdila, ki bi bilo podpisano samo elektronsko, zato ni jasno, ali bi takšno potrdilo sprejeli.

Slovenski organi so poročali, da v praksi ni bilo primerov, v katerih odreditveni organ sodbe ne bi priložil, vendar se včasih odreditveni organi ne odzovejo pravočasno in šele po številnih pozivih predložijo drugo dodatno dokumentacijo.

Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da so informacije iz potrdila oziroma tiste, ki so mu priložene, običajno ocenjene kot zadostne.

Če so potrebne dodatne informacije, domače okrožno sodišče določi ustrezen rok, v katerem jih mora pristojni organ države izdaje zagotoviti.

Vendar so slovenski organi obenem poročali, da se dodatne informacije, če so potrebne, običajno nanašajo na že prestano kazen v državi izdaje. Opozorili so, da je potrdilo precej nepraktično, saj informacije o skupnem trajanju kazni navaja v dnevih; enako velja za informacije o skupnem trajanju (že izvršenega) pripora. V skladu s sodno prakso v Sloveniji mora sodba (in sklep o priznanju tuje odločbe) vsebovati natančno navedbo izrečene kazni v letih in mesecih ter čas, ki se šteje v kazen (odvzem prostosti in pripor od... do...).

Strokovna skupina se strinja, da teh informacij ni mogoče najti na potrdilu. Če teh informacij ni mogoče povzeti iz sodbe, so torej potrebne dodatne informacije o točnih datumih, tj. o tem, kdaj je bila obsojeni osebi odvzeta prostost.

Te informacije so pomembne in ocenjevalna skupina meni, da bi bilo treba potrdilo v zvezi s tem prilagoditi.

Poudariti je treba, da slovenska sodišča, kot je bilo že navedeno, sprejemajo prevode sodb v angleščino; prevesti je treba le potrdilo, ne pa tudi sodbe. Samo če podatki iz (prevedenega) potrdila in podatki, zagotovljeni med morebitnim posvetovanjem, ne zadoščajo za izdajo odločbe o priznanju in izvršitvi, je treba odločbo ali tiste njene dele, ki so bistveni za odločanje, prevesti v slovenščino.

Taki bistveni elementi so lahko trajanje že prestane kazni ali dejstva, ki so potrebna za subsumiranje dejanskega stanja sodbe v skladu z ustreznim slovenskim pravnim predpisom.

Slovenski organi so poročali, da bi moral prevod zagotoviti pristojni odreditveni organ. Vendar so v praksi dokumenti večinoma prevedeni v slovenščino.

V izjemnih primerih stroške prevoda krije domače sodišče, če je to nujno glede na naravo zadeve.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da večina slovenskih sodnikov in tožilcev zelo dobro obvlada angleščino, kar olajšuje komunikacijo z organi drugih držav članic. Kot je bilo že omenjeno, pristojna okrožna sodišča v Sloveniji praviloma neposredno komunicirajo s sodišči v drugih državah članicah, slovensko ministrstvo za pravosodje pa deluje le kot pomožni organ. Če se organ druge države članice ne odzove, lahko kontaktne točke Evropske pravosodne mreže ali nacionalni predstavnik Eurojusta pomagajo pri nadaljnjih poizvedbah ali pospešitvi zadeve.

Kadar Slovenija deluje kot država izvršitve, slovenski organi obvestijo državo izdaje, ko je sodba v celoti izvršena.

### 4.3. Merila za ocenjevanje olajševanja socialne rehabilitacije

#### 4.3.1. *Izmenjava informacij med državo izdaje in državo izvršitve*

V 154. členu ZSKZDČEU-1 je določeno, da, kadar je Slovenija država izdaje, sodišče pri odločanju o tem, ali naj posreduje odločbo v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ, upošteva posebne okoliščine in vezi, ki jih ima obsojena oseba v tej državi in na podlagi katerih je mogoče utemeljeno sklepati, da bo izvrševanje kazni olajšalo njeno socialno rehabilitacijo.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da se postopek običajno začne na predlog obsojene osebe, ki lahko zahteva premestitev v kateri koli fazi postopka.

Eden od sodnikov je ocenjevalni skupini povedal, da ni seznanjen z nobenim primerom, v katerem bi zahteva temeljila na ukrepu izгона. Slovenski organi niso mogli pojasniti, zakaj se ta možnost ne uporablja, in to kljub temu, da bi lahko pripomogla k socialni rehabilitaciji zadevne osebe, saj bi ta prestajala kazen v matični državi, v kateri bi lahko ostala po izpustitvi iz zapor.

Zato slovenska sodišča pred izdajo potrdila v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ skrbno preučijo vse okoliščine primera in zlasti ocenijo:

- soglasje obsojene osebe;
- trajanje bivanja v državi izvršitve;
- njeno zaposlitev;
- družinske vezi (otroci, partner oziroma partnerica ali drugi sorodniki) v državi izvršitve;
- jezikovne, kulturne, socialne, ekonomske ali druge vezi v državi izvršitve itd.

Da bi ocenili možnost socialne rehabilitacije, lahko slovenski organi opravijo poizvedbe pri zadevni osebi, upravi za izvrševanje kazenskih sankcij, socialnih službah ali drugih ustreznih virih informacij.

Ker se potrdilo in sodba običajno pošljeta državi članici državljanstva obsojene osebe, v kateri ta živi (odstavek 1(a) člena 4 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ), slovenska sodišča na splošno domnevajo, da je namen izvršitve kazenske sankcije v tej državi članici olajšati socialno rehabilitacijo obsojene osebe. V teh primerih posvetovanje z izvršitvenimi organi na podlagi člena 4(3) Okvirnega sklepa, da bi ugotovili, ali je namen kazenske sankcije olajšati socialno rehabilitacijo in uspešno ponovno vključitev obsojene osebe v družbo, ni običajno.

Slovenski organi niso poročali o nobenem primeru iz odstavka 1(c) člena 4 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ. Zato tudi ni bilo primera obveznega posvetovanja na podlagi člena 4(3) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Slovenski organi niso poročali o primerih, v katerih bi bila Republika Slovenija država članica izdaje in bi država izvršitve predložila mnenje na podlagi člena 4(4) in (5) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Kadar je Republika Slovenija država izvršitve, je, kot je že navedeno, v drugem odstavku 131. člena ZSKZDČEU-1 določeno, da domače okrožno sodišče prizna in izvrši pravnomočno odločbo sodišča države izdaje s soglasjem obsojene osebe, če se v skladu z nekaterimi določbami ugotovi, da obstajajo posebne okoliščine in vezi, ki jih ima obsojena oseba v Republiki Sloveniji, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno sklepati, da bo izvrševanje kazni v Republiki Sloveniji olajšalo socialno rehabilitacijo obsojene osebe.

Kadar je Republika Slovenija država članica izvršitve, slovenski organi vedno nemudoma zagotovijo informacije državi članici izdaje, kot je zahtevano v členu 21 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Slovenski organi niso sklenili praktičnih dvostranskih dogovorov z drugimi državami članicami za lažje izvajanje Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

#### 4.3.2. *Mnenje in uradno obveščanje obsojene osebe*

V praksi slovenski pravosodni organi obsojeni osebi vedno omogočijo, da izrazi mnenje v vseh okoliščinah v zvezi s priznanjem sodbe in izvršitvijo kazenske sankcije na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, ne le v vseh primerih, ko se oseba nahaja v državi izdaje, kot je določeno v členu navedenega okvirnega sklepa, temveč tudi v primerih, ko se oseba nahaja v Republiki Sloveniji in je slednja država izvršitve.

#### Republika Slovenija kot država izvršitve

V skladu z izvedbenim zakonom v primerih, ko je Republika Slovenija država izvršitve, sodišče, ki je pristojno v konkretnem primeru, pred izdajo odločbe o priznanju kazenske sankcije, izrečene v državi izdaje, obsojeno osebo, če je ta že na ozemlju Republike Slovenije, z uradnim obvestilom iz priloge 7 k izvedbenemu zakonu (ZSKZDČEU-1) obvesti o nameravanem prenosu izvršitve kazni.

Poleg tega v primeru, da potrdilu in odločbi ni priloženo soglasje ali mnenje obsojene osebe in je ta na ozemlju Republike Slovenije, okrožno sodišče to osebo z namenom, da ji omogoči, da izrazi svoje mnenje, ob vročitvi obrazca iz priloge 7 k ZSKZDČEU-1 zasliši oziroma, če je to zaradi zagotovitve ekonomičnosti postopka primerneje, pridobi njeno pisno izjavo, v zvezi z razlogi za nedopustnost priznanja in izvršitve ter drugih okoliščinah, povezanih s priznanjem in izvršitvijo odločbe.

Postopek je običajno pisni, vendar je mogoče opraviti tudi ustno zaslišanje. Če se opravi ustno zaslišanje, pri tem sodeluje tudi tožilec, ki poda mnenje. Če zadevno osebo zastopa odvetnik, lahko ta sodeluje tudi na ustnem zaslišanju. Sodelovanje odvetnika v tem postopku ni obvezno. Če se ustno zaslišanje ne opravi, se sodna odločba po sprejetju odločitve pošlje obsojeni osebi in tožilcu, oba pa imata možnost pritožbe. Vendar so tožilci, ki so se sestali z ocenjevalno skupino, pojasnili, da niso seznanjeni z zadevami, v katerih bi se tožilec pritožil zoper sklep sodišča v zvezi s priznanjem odločbe tujega sodišča.

### Kot država izdaje

Kadar je Slovenija država izdaje, lahko obsojena oseba med predhodnim postopkom vedno izrazi svoje mnenje v vseh okoliščinah, povezanih s priznavanjem in izvrševanjem sodbe, običajno v pisni obliki. Na podlagi spremembe Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (ZSKZDČEU-1) mora sodišče ali uprava za izvrševanje kazenskih sankcij na območju, kjer je obsojena oseba v zaporu, ustno seznaniti obsojeno osebo z možnostjo prenosa izvršitve kazni v drugo državo članico, kot je določeno v 3. točki 151. člena ZSKZDČEU. Zaporniki, ki želijo pridobiti več informacij o morebitni premestitvi, se lahko obrnejo na pravosodne organe neposredno ali prek veleposlaništva. Med obiskom na kraju samem se je izkazalo, da zapornikom niso bila posredovana pisna obvestila/informacije, temveč so bili obveščeni ustno. Ocenjevalna skupina meni, da to ne zadostuje in da bi morali biti vsi zaporniki pisno in v jeziku, ki ga razumejo, obveščeni o možnosti prestajanja kazni v svoji matični državi in o ustreznem postopku premestitve.

Kot je bilo že navedeno, je namreč v večini primerov obsojena oseba tista, ki začne postopek z vložitvijo predloga. Če so izpolnjeni drugi pogoji, se torej mnenje obsojene osebe vedno upošteva pri odločanju o tem, ali se bo potrdilo izdalo ali ne.

V vsakem primeru, tudi če so pogoji za prenos izvršitve kazenske sankcije izpolnjeni brez soglasja obsojene osebe, okrožno sodišče, ki je v konkretnem primeru pristojno za izvršitev kazenske sankcije, z uporabo obvestila iz priloge 7 ZSKZDČEU-1 (ki ustreza Prilogi II k Okvirnemu sklepu 2008/909/PNZ) obsojeno osebo v jeziku, ki ga razume, obvesti, da so izpolnjeni pogoji za posredovanje odločbe o priznanju in izvršitvi drugi državi članici in da ima pravico podati mnenje glede premestitve.

Če je obsojena oseba na ozemlju države izvršitve, se obvestilo posreduje pristojnemu izvršitvenemu organu te države članice skupaj z ostalimi dokumenti, ki so potrebni za odločanje o priznanju sodbe in izvršitvi kazenske sankcije, izrečene v Republiki Sloveniji. V večini primerov je obsojena oseba še vedno na ozemlju države izdaje.

Če je oseba dosegljiva in če želi po tem, ko je bila uradno obveščena, kot je navedeno zgoraj, podati izjavo, domače sodišče, pristojno za določeno zadevo, pred sprejetjem odločitve o začetku postopka pridobi pisno ali ustno izjavo obsojene osebe ali njenega pooblaščenega ali zakonitega zastopnika.

#### *4.3.3. Obvestilo obsojeni osebi o odločitvi o premestitvi*

##### Kot država izvršitve

Kadar je Republika Slovenija država izvršitve, se obsojeni osebi po tem, ko sodišče odloči o priznanju ali zavrnitvi odločbe države izdaje, vroči sklep, ki vsebuje vse ustrezne podatke in razloge za tako odločitev.

Če je oseba še vedno v državi izdaje, se ji sklep pošlje prek pristojnega organa te države ali neposredno.

## Kot država izdaje

Kadar je Republika Slovenija država izdaje, pristojni slovenski organ v skladu s členom 6(4) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ z uporabo standardnega obrazca uradnega obvestila, določenega v Prilogi II, obsojeno osebo v jeziku, ki ga razume, obvesti, da se je sodbo in potrdilo odločil posredovati. Če se obsojena oseba takrat, ko se sprejme ta odločitev, nahaja v državi izvršitve, se ta obrazec posreduje državi izvršitve, ki o tem obvesti obsojeno osebo.

### *4.3.4. Pravna sredstva zoper odločitev o premestitvi*

## Kot država izvršitve

Potem ko se obsojeni osebi in pristojnemu državnemu tožilcu vroči sklep o priznanju odločbe druge države članice ali o zavrnitvi priznanja te odločbe (vključno s primeri, ko je bila kazen prilagojena), se lahko oba pritožita v osmih dneh pred višjim sodiščem. Višje sodišče mora o pritožbi odločiti v tridesetih dneh. Izredna pravna sredstva zoper pravnomočni sklep niso dovoljena.

## Kot država izdaje

Kadar je Republika Slovenija država članica izdaje, po slovenskem pravu ni pravnega sredstva zoper odločitev o posredovanju odločbe zaradi priznanja sodbe in izvršitve kazenske sankcije drugi državi članici, kar je v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.

#### 4.3.5. *Pravica do odvetnika*

V primeru obojega, tj. kadar je Republika Slovenija država izdaje ali država izvršitve, so v izvedbenem zakonu pravice do zagovornika izrecno navedene le v drugem odstavku 148. člena, ki določa, da se „premeščeno osebo, ki nima zagovornika, (...) pouči, da ima pravico vzeti si zagovornika po lastni izbiri“.

Ne glede na to, ali je Republika Slovenija država izdaje ali država izvršitve, se smiselno uporabljajo ustrezne določbe Zakona o kazenskem postopku, zlasti VI. poglavje. To pomeni, da ima lahko obsojena oseba v kateri koli fazi postopka zagovornika po lastni izbiri.

Za zagovornika se sme vzeti samo odvetnik, njega pa lahko nadomešča odvetniški kandidat.

V postopku na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ v Sloveniji ni obvezne obrambe.

#### **4.4. Prilagoditev kazenske sankcije**

Če kazenska sankcija zaradi svojega trajanja ni združljiva s pravom Republike Slovenije, se lahko prilagodi le, če je izrečena kazen višja od najvišje kazni, ki jo za kaznivo dejanje, za katero je oseba obsojena, določa pravo Republike Slovenije. Prilagojena kazenska sankcija ne sme biti nižja od najvišje kazni, ki jo za isto kaznivo dejanje določa pravo Republike Slovenije.

Slovenski organi so poročali, da je bilo treba trajanje kazni prilagoditi le v dveh primerih, v katerih je bila kazen, ki jo je izrekla druga država članica, višja od najvišje kazni, ki je po slovenskem pravu določena za isto vrsto kaznivega dejanja. Ni pa bilo primerov, v katerih bi bilo zaradi preveč prizanesljive sodbe po prilagoditvi umaknjeno potrdilo.

Kadar kazenska sankcija druge države članice zaradi vrste ali načina izvršitve ni združljiva s pravom Republike Slovenije ali se ne more izvršiti, se vrsta oziroma način izvršitve prilagodi glede na kazen ali ukrep, ki se po pravu Republike Slovenije lahko izreče za kaznivo dejanje, za katero je bila oseba obsojena. Prilagojena kazen mora čim bolj ustrezati kazenski sankciji, ki je bila izrečena v državi izdaje, zlasti se kazen zapora ne sme spremeniti v denarno kazen.

Slovenski organi so poročali le o nekaj primerih, v katerih je bila Republika Slovenija država članica izdaje in je bila kazenska sankcija prilagojena, ker njeno trajanje ali narava nista bila združljiva s pravom države članice izvršitve.

V enem primeru je Avstrija zaprosila za priznanje in izvršitev sodne odločbe o obveznem psihiatričnem zdravljenju in zaprtju v ustanovi za duševno zdravje. V skladu z avstrijskim pravom trajanje tega ukrepa samo po sebi ni omejeno. Pristojno slovensko sodišče je obvestilo avstrijski državni organ, da je v skladu s slovensko zakonodajo tak ukrep omejen na največ pet let. Avstrijski organ je nato zaprosil za dodatne informacije o tem, kaj se zgodi po preteku tega roka, če obsojena oseba še vedno predstavlja nevarnost zase in za druge. Slovensko sodišče je v zvezi s tem podalo podrobna pojasnila, namreč da se lahko po tem petletnem obdobju, če je oseba še vedno nevarna, v nepravdnem civilnem postopku odredi njeno zdravljenje v psihiatrični bolnišnici brez njenega soglasja.

Poudariti je treba, da ta sporočeni primer kaže, da slovenski organi dobro sodelujejo z organi drugih držav članic. Namesto zavrnitve prošnje je bila oseba po več stikih med slovenskimi in avstrijskimi organi na lastno željo premeščena, saj je seveda bolje, da se psihiatrično zdravljenje opravi v kraju, kjer je lahko v stiku z družino in lahko z zdravniki govori v svojem maternem jeziku.

Slovenski organi niso poročali o primerih, v katerih bi bili v vlogi odreditvenih organov in bi bilo potrdilo umaknjeno zaradi preveč prizanesljive kazni po prilagoditvi.

V dveh primerih, v katerih je bila Republika Slovenija država članica izvršitve, je bilo treba trajanje kazenske sankcije prilagoditi v skladu s členom 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, saj je bila kazen, ki jo je izrekel organ druge države članice, višja od najvišje kazni, ki je po slovenskem pravu določena za podobna kazniva dejanja.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da so slovenski organi pri ocenjevanju, kaj je „podobno kaznivo dejanje“ iz člena 8 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, previdni ter spoštujejo načelo zakonitosti in pravne varnosti. „Podobno kaznivo dejanje“ je načeloma kaznivo dejanje, ki ustreza vsem elementom kaznivega dejanja, določenim v domači zakonodaji.

Ocenjevalna skupina se strinja s slovenskimi organi, da je analogija v kazenskem pravu prepovedana.

Kadar slovensko sodišče kot izvršitveni organ odloči o priznanju sodbe druge države članice s sklepom, ki vključuje prilagoditev kazenske sankcije, mora v tem sklepu med drugim navesti razloge za prilagoditev trajanja in pogoje izvršitve kazenske sankcije v Republiki Sloveniji. Obsojena oseba torej ob vročitvi sklepa prejme vse ažurne informacije o prilagoditvi zadevne kazni. Če se s prilagoditvijo ne strinja, se lahko še vedno pritoži zoper sklep v osmih dneh od njegove vročitve.

#### **4.5. Razlogi za zavrnitev priznanja ali izvršitve**

Razlogi za zavrnitev priznanja ali izvršitve kazenske sankcije so navedeni v členu 9 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Če primerjamo te določbe in 132. člen ZSKZDČEU-1, je treba opozoriti, da je slednji obsežnejši, saj so nekateri od teh razlogov obvezni, tudi v nekaterih primerih, v katerih člen 9 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ določa, da lahko pristojni organ države izvršitve zavrne priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije, s čimer so določeni razlogi za fakultativno zavrnitev.

Konkretno je v 132. členu določeno, da:

(1) domače sodišče ne prizna in izvrši pravnomočne odločbe pravosodnega organa države izdaje, s katero je bila izrečena kazen zapora, varnostni ali drug ukrep, ki se izvršuje z odvzemom prostosti, če:

1. pristojni organ države izdaje ne pošlje obrazca iz 2. alineje prvega odstavka 136. člena tega zakona ali je obrazec v očitnem nasprotju z odločbo in ga pristojni organ države izdaje ustrezno ne dopolni ali ne posreduje dodatnih podatkov, potrebnih za odločitev ali;

2. niso izpolnjeni pogoji za priznanje in izvršitev iz 131. člena tega zakona;

3. je bila oseba zaradi istega dejanja že pravnomočno obsojena ali pravnomočno oproščena ali je bil kazenski postopek zoper njo pravnomočno ustavljen ali je bila obtožba zoper njo pravnomočno zavrnjena;

4. dejanje, za katero je bila izrečena kazenska sankcija, ni kaznivo po domačem kazenskem zakonu; če se odločba, ki naj bi jo domače sodišče izvršilo, nanaša na kazniva dejanja, povezana z davki in dajatvami, carinami in deviznim poslovanjem, se izvršitev ne sme zavrniti iz razloga, da domača zakonodaja ne odmerja enakih davkov, dajatev ter carinskih in deviznih predpisov kot zakonodaje država izreka odločbe;

5. je zastarala izvršitev kazni po pravu Republike Slovenije;

6. je dejanje, za katero je bila izrečena kazen, storila oseba, ko še ni bila stara štirinajst let;

7. iz obrazca izhaja, da oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, na podlagi katerega je bila izdana odločba, razen, če so podani pogoji, kot jih ta zakon določa za izvršitev naloga, izdanega na podlagi sojenja v nenavzočnosti (prvi odstavek 13. člena tega zakona);

8. če obstajajo utemeljeni razlogi za sklepanje, da je bila sodba izdana v postopku, v katerem so bile kršene temeljne človekove pravice ali svoboščine, ali je bila oseba obsojena zaradi njenega spola, rase, vere, etničnega porekla, državljanstva, jezika, političnega prepričanja ali spolne usmerjenosti ali je bil iz teh razlogov njen položaj bistveno slabši;

9. izrečena kazenska sankcija vključuje psihiatrično zdravljenje, zdravstveno nego ali drug ukrep, ki se izvršuje z odvzemom prostosti, in ga v Republiki Sloveniji ni mogoče izvršiti kljub uporabi določb o prilagoditvi kazni po tem zakonu;

10. če država izdaje pravnomočne odločbe po prošnji pristojnega organa Republike Slovenije na podlagi 148. člena tega zakona ne da soglasja za pregon ali izvršitev kazni ali drugačen odvzem prostosti v Republiki Sloveniji zaradi drugega kaznivega dejanja, ki ga je oseba storila pred premestitvijo.

Po mnenju ocenjevalne skupine ta pristop ni skladen z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.

Poleg tega je v 8. alineji prvega odstavka 132. člena ZSKZDČEU-1 določeno, da domače sodišče ne prizna in izvrši pravnomočne odločbe pravosodnega organa, če obstajajo utemeljeni razlogi za sklepanje, da je bila sodba izdana v postopku, v katerem so bile kršene temeljne človekove pravice ali svoboščine, ali je bila oseba obsojena zaradi njenega spola, rase, vere, etničnega porekla, državljanstva, jezika, političnega prepričanja ali spolne usmerjenosti ali je bil iz teh razlogov njen položaj bistveno slabši. Na take razloge se mora sklicevati obsojena oseba ali njen odvetnik.

Tako kot v postopkih na podlagi ENP mora na vprašanje razmer v zaporih v državi članici izvršitve, ki bi lahko privedle do nečloveškega ravnanja, opozoriti zadevna oseba ali njen odvetnik, zlasti kadar obsojena oseba ne soglaša s premestitvijo. Če takega opozorila ni, sodišče v zvezi s tem ne prevzame nobene pobude. Vendar so slovenski organi poročali, da ni bilo primerov, v katerih se postopek premestitve ne bi zaključil ali začel, ker razmere v zaporih v državi izvršitve ne bi bile ocenjene kot zadovoljive. V primerih, ko je bila Republika Slovenija država članica izvršitve, so slovenski organi priznanje najpogosteje zavrnilo iz naslednjih razlogov:

- a) odreditveni organ tudi po več zahtevah ni predložil zahtevane dokumentacije, tj. pravilno izpolnjenega potrdila (člen 9(1)(a) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ – *po slovenskem pravu je to obvezen razlog za zavrnitev*);
- b) izvršitev kazni je po slovenskem pravu zastarala (člen 9(1)(e) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ – *po slovenskem pravu je to obvezen razlog za zavrnitev*);
- c) v trenutku prejetja sodbe je bilo treba prestati še manj kot šest mesecev kazni (člen 9(1)(h) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ – *po slovenskem pravu to ni obvezen razlog za zavrnitev*).

Slovenski organi so ocenjevalno skupino obvestili, da v primeru sodb v nenavzočnosti ni bilo posebnih težav v zvezi z razlogi za zavrnitev priznanja ali izvršitve. Vendar je več sodišč navedlo, da lahko zahteve po dodatnih informacijah in jamstvih otežijo spoštovanje rokov.

#### 4.6. Delno priznanje

Za primere, ko je država Slovenija država izvršitve, je v 141. členu ZSKZDČEU-1 določeno, da se lahko slovensko sodišče v primerih, ko je mogoče odločbo države izdaje delno priznati in izvršiti, pred sprejetjem odločitve o popolni zavrnitvi priznanja posvetuje s pristojnim organom države izdaje odločbe z namenom, da bi dosegla dogovor. Slovensko sodišče in pristojni organ države izdaje se lahko po predhodnih posvetovanjih dogovorita o načinu in pogojih za delno priznanje in izvršitev odločbe države izdaje v vsakem posameznem primeru, če tako priznanje in izvršitev ne podaljšata trajanja kazenske sankcije. Doslej ni bilo nobenih težav v zvezi s postopkom posvetovanja, vzpostavljenim na podlagi člena 10(1) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, v primerih delnega priznanja in izvršitve.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da so slovenski organi naleteli na primere delnega priznanja sodbe, kadar je bila Republika Slovenija država izvršitve. Samo eno sodišče je poročalo o zadevi, v kateri so bile težave z delnim priznanjem sodbe države izdaje, ki je izrekla kazen v obliki in na način, ki v slovenskem pravu ni dovoljen ali znan.

Konkretno je slovensko sodišče kot izvršitveni organ opisalo delno priznanje sodbe, izdane v državi izdaje, s katero je bil slovenski državljani obsojen na 21 mesecev zapora. V skladu s pravom države izdaje je bil del 14-mesečne kazni pogojno odložen s preizkusno dobo treh let. Slovensko sodišče je priznalo in izvršilo samo tisti del kazni, ki se je nanašal na preostalih sedem mesecev zapora. Slovenski organi niso mogli hkrati priznati pogojne odložitve in zaporne kazni, saj se po slovenski zakonodaji medsebojno izključujeta.

V primerih, ko je bila Republika Slovenija država izdaje, ni bilo primerov delnega priznanja.

#### 4.7. Izzivi v zvezi s spoštovanjem roka za priznanje in izvršitev

##### Kot država izvršitve

Kadar je Republika Slovenija država članica izvršitve, mora slovensko sodišče v skladu z izvedbenim zakonom odločiti o priznanju ali o zavrnitvi priznanja odločbe druge države članice v 30 dneh od prejema potrdila in sodbe oziroma od prejema dodatnih pojasnil. Zoper sklep se smeta obsojena oseba in državni tožilec pritožiti v osmih dneh od vročitve sklepa. Višje sodišče mora o pritožbi odločiti v tridesetih dneh<sup>18</sup>. Če ni razlogov za odložitev priznanja odločbe na podlagi člena 12(2) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, je treba pravnomočno odločiti o priznanju sodbe in izvršitvi kazenske sankcije v 90 dneh od prejema sodbe in potrdila<sup>19</sup>.

Če zaradi izjemnih okoliščin o priznanju ni mogoče odločiti v zgoraj navedenem roku, mora v skladu z izvedbenim zakonom sodišče, ki je pristojno v konkretnem primeru, o tem nemudoma obvestiti organ države izdaje ter navesti razloge za zamudo in predviden čas, v katerem bo lahko sprejelo pravnomočno odločbo<sup>20</sup>.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da se v praksi, kadar je Republika Slovenija država izvršitve, običajno upoštevajo roki iz člena 12(2) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ; v primeru zamude je najpogostejši razlog, da se zahteva prevod dokumentacije ali da organ druge države članice zahtevanih dodatnih informacij ali jamstev ne zagotovi pravočasno.

Poleg tega lahko v postopku priznavanja sodbe in izvršitve kazenske sankcije, izdane v drugi državi članici, pride do zamude zaradi uporabe pravnih sredstev.

---

<sup>18</sup> Prvi in peti odstavek 139. člena ZSKZDČEU-1.

<sup>19</sup> Prvi odstavek 143. člena ZSKZDČEU-1.

<sup>20</sup> 143. člen ZSKZDČEU-1.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da slovenski organi vedno navedejo podrobne razloge za odločitve.

Vendar slovenski organi v praksi pristojnega organa države izdaje ne obvestijo o razlogih za zamudo, kadar so razlogi za zamudo na njihovi strani.

#### Kot država izdaje

Slovenski organi so navedli, da v primerih, ko je Republika Slovenija država članica izdaje, na podlagi načela medsebojnega zaupanja predpostavljajo, da si pristojni organi na obeh straneh prizadevajo rešiti zadevo na najboljši možni način. Obe strani torej razumeta, če pride do manjših postopkovnih zamud.

Slovenski organi te informacije prejmejo, potem ko jih zahtevajo od izvršitvenega organa. Vendar običajno stopijo v stik z izvršitvenim organom neposredno ali pa prek kontaktnih točk evropske pravosodne mreže poizvedo o razlogih za zamudo.

#### **4.8. Pravo, ki ureja izvrševanje kazenske sankcije**

Primerov umika potrdila zaradi veljavnih določb o predčasnem ali pogojnem odpustu ni bilo, niti kadar je bila Republika Slovenija država izdaje niti država izvršitve.

Kar zadeva možnost dogovora o uporabi določb nacionalnega prava, ki jih je država izdaje navedla v skladu s členom 17(4) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, so slovenski organi navedli, da glede na besedilo te določbe razumejo, da je uporaba člena 17(4) prepuščena državam članicam. Slovensko pravo ne prepoveduje niti izrecno ne obravnava uporabe te določbe (glej 145. člen izvedbenega zakona (ZSKZDČEU-1) v povezavi z ustreznimi določbami Zakona o izvrševanju kazenskih sankcij (ZIKS-1), 105.–108. člen).

Slovenski organi doslej niso identificirali nobenih konkretnih primerov uporabe člena 17(4) v praksi. Dodali so, da bi se v takem primeru najverjetneje uporabljala splošna načela, tj. da bi pristojni organ „določbe nacionalnega prava, ki jih navede država izdaje“, uporabil le, če bi bile za obsojeno osebo ugodnejše od določb slovenske zakonodaje. Zato bi v primerih, ko bi država izdaje po prejetju informacij v skladu s členom 17(3) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ menila, da je slovenski zakon za predčasni ali pogojni odpust preveč prizanesljiv, najverjetneje umaknila potrdilo.

Pri odštetju že prestanega obdobja odvzema prostosti v državi izdaje ni bilo večjih težav, saj so v primeru nejasnosti državni organi vedno dobili dodatne informacije, za katere so zaprosili. V primerih, ki jih je bilo treba pojasniti, je država izdaje slovenskim organom vedno posredovala zahtevane dodatne informacije.

Kot je že navedeno, so nekatera slovenska sodišča opozorila, da je potrdilo precej neustrezno za ta namen, saj informacije o skupnem trajanju kazni navaja v dnevih; enako velja za informacije o skupnem trajanju pripora. V skladu s slovensko sodno prakso pa morata sodba in sklep o priznanju sodbe druge države članice in izvršitvi kazni, ki jo je slednja izrekla, vsebovati natančno navedbo izrečene kazni v letih in mesecih ter čas, ki se šteje v kazen (odvzem prostosti in pripor od... do...). Teh informacij na potrdilu ni mogoče najti. Če teh informacij ni mogoče povzeti niti iz sodbe, so torej potrebne dodatne informacije o točnih datumih, tj. o tem, kdaj je bila obsojeni osebi odvzeta prostost.

## 4.9. Nadaljnji izzivi

### 4.9.1. Praktične in pravne težave, povezane s prevozom

#### Prevoz prek ozemlja Republike Slovenije

Ministrstvo Republike Slovenije za pravosodje je organ, ki je pristojen za prejem prošenj za prevoz s potrebnimi spremljajočimi dokumenti ter vseh drugih uradnih dopisov v zvezi z zadevnimi prošnjami. Za pošiljanje prošenj in odgovorov na take prošnje se lahko uporabi vsako sredstvo, ki omogoča pošiljanje pisnih dokumentov.

Ministrstvo za pravosodje o svoji odločitvi najkasneje v roku sedmih dni po prejemu prošnje obvesti organ, ki prosi za prevoz, in policijo, ki izvede spremstvo osebe čez ozemlje Republike Slovenije. V praksi ministrstvo za pravosodje izda dovoljenje za prevoz obsojene osebe v treh dneh. Med prevozom prek ozemlja Republike Slovenije je potrebno ukreniti vse potrebno, da oseba ne pobegne.

V primeru, da je zoper osebo, za katere prevoz se prosi, izdan sklep o priporu ali pravnomočna in izvršljiva sodba zaradi kaznivega dejanja, storjenega pred prošnjo za prevoz, zaradi česar Republika Slovenija ne more jamčiti, da osebi na njenem ozemlju ne bo vzeta prostost, Republika Slovenija o tem obvesti državo, ki prosi za prevoz. Ministrstvo pridobi potrebne podatke za izdajo dovoljenja za prevoz od policije (160. člen ZSKZDČEU-1).

Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje je pojasnil, da je s praktičnega vidika postopek prevoza prek ozemlja Republike Slovenije vedno enak, ne glede na pravno podlago (Okvirni sklep 2002/584/PNZ ali Okvirni sklep 2008/909/PNZ). Zato se vsebina točke 3.5.1 o prevozu oseb na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ uporablja tudi v zvezi z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.

## Prevoz prek ozemlja druge države članice

Če je zaradi izvršitve kazenske sankcije, ki jo je izreklo ali jo bo izvršilo domače sodišče, potreben prevoz prek ozemlja druge države članice, je za pošiljanje prošnje pristojno okrožno sodišče, ki je pristojno za izvršitev kazenske sankcije.

Slovenski organi pri prošnjah za prevoz v praksi nimajo težav.

### *4.9.2. Nadaljnji izzivi*

Slovenski organi poleg zgoraj navedenega niso poročali o drugih pravnih ali praktičnih težavah, povezanih z uporabo Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ v praksi.

Da bi izboljšali čezmejno sodelovanje in postopek za izdajo potrdila ter priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije, slovenski organi predlagajo, da bi moralo potrdilo vsebovati informacije o točnih datumih (od... do...), ko je bila obsojeni osebi odvzeta prostost.

#### 4.10. Statistični podatki

Slovenski organi na centralni ravni ne hranijo letnih statističnih podatkov o prošnjah na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ. Po možnosti bi se podatki lahko pridobivali prek podatkovnega skladišča Vrhovnega sodišča Republike Slovenije s posebno poizvedbo SQL. Glede na navedeno je hramba takih letnih statističnih podatkov odvisna od vsakega posameznega državnega pravosodnega organa.

Slovenski organi so na zahtevo ocenjevalne skupine predložili podatke, navedene v nadaljevanju, pri čemer so poudarili, da ne gre za uradno statistiko in da so bili rezultati zbrani na podlagi informacij, ki so jih predložila okrožna sodišča. Od odgovorov 11 okrožnih sodišč jih je navedenih deset<sup>21</sup>.

Število primerov/izdane odločbe/izvršene odločbe/število pozitivnih odločb/število negativnih odločb	2017	2018	2019	2020	Skupaj
<b>Okvirni sklep 2008/909/PNZ</b>					
Število primerov	25	21	19	23	<b>88</b>
Izdane odločbe	5	2	3	6	<b>16</b>
Izvršene odločbe	20	19	16	17	<b>72</b>
Število pozitivnih odločb	19	18	16	9	<b>62</b>
Število negativnih odločb	6	3	2	6	<b>17</b>

<sup>21</sup> Za namene statistike negativne odločbe med drugim vključujejo predložitev zadeve drugemu sodišču, prekinitvev postopka itn.

#### 4.11. Zaključek

- Kar zadeva Okvirni sklep 2008/909/PNZ, se zdi, da sistem v Sloveniji na splošno in postopki, vzpostavljeni za njegovo uporabo na državni ravni, dobro delujejo.
- V slovenskem sistemu je postopek za izdajo in izvrševanje odločb v zvezi z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ pravosodni postopek in v zvezi s tem imajo največjo vlogo okrožna sodišča.
- Ker je v Sloveniji le nekaj zadev, ki se nanašajo na uporabo Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, v teh postopkih sodniki niso specializirani. Kljub temu slovenski organi zelo učinkovito sodelujejo z drugimi državami članicami.
- Slovenija ni imenovala centralnega organa za Okvirni sklep 2008/909/PNZ.
- Razlogi za obvezno zavrnitev, določeni v slovenski zakonodaji, so v nekaterih primerih v členu 9 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ določeni kot razlogi za fakultativno zavrnitev. Po mnenju ocenjevalne skupine ta pristop s tehničnega vidika ni skladen z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.
- Čeprav je v Sloveniji veliko tujih zapornikov, sistem obveščanja obsojenih oseb o možnosti prestajanja kazni v njihovi matični državi in spodbujanja k temu ni zelo učinkovit, kljub temu da nacionalno pravo določa obveznost obveščanja.
- V večini primerov se postopki na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, kadar je Slovenija država izdaje, začnejo na zahtevo obsojene osebe. Primerov, v katerih bi se postopek začel na podlagi sklepa o izgonu, ni bilo. Ocenjevalna skupina meni, da bi morali slovenski organi po potrebi razmisliti o tem, da bi se tak postopek začel po uradni dolžnosti, saj bi s tem obsojeni osebi olajšali socialno rehabilitacijo.

- Slovenija kot država izvršitve ni imela večjih težav pri izvrševanju zahtev za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.
- Slovenski organi običajno upoštevajo roke iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ; do zamud je prišlo le v nekaterih primerih zaradi prevoda dokumentacije ali potrebe po dodatnih informacijah ali jamstvih s strani organa druge države članice.

## **5. POVEZAVA MED OKVIRNIM SKLEPOM 2002/584/PNZ O ENP IN OKVIRNIM SKLEPOM 2008/909/PNZ O ZAPORNIH KAZNIH**

### **5.1. Težave glede povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih**

Slovenski organi pri izdaji evropskega naloga za prijetje (ENP) ali potrdila iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ vedno spoštujejo ustrezne določbe izvedbenega zakona (ZSKZDČEU-1), saj lahko izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 4(6) okvirnega sklepa o ENP zavrne izvršitev ENP, če je bil ta izdan zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ko se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi ali je državljan ali prebivalec te države in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, v skladu s svojim notranjim pravom. Če je torej oseba, obsojena v Sloveniji, državljan ali prebivalec druge države članice, slovenski organi običajno izdajo potrdilo za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

Če pa slovenski organi pregona ne morejo najti obsojene osebe, pristojni pravosodni organ izda ENP in ga pošlje policiji. Policija nato ravna v skladu z določbami zakona, ki ureja kazenski postopek za izvršitev (mednarodnega) naloga za prijetje.

Kadar je Republika Slovenija izvršitvena država, pa slovenski zakon za izvršitev kazenske sankcije, ki je bila izrečena v državi izdaje v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ, zahteva ločeno potrdilo, da bi uporabili razlog za zavrnitev iz člena 4(6) okvirnega sklepa o ENP.

Izvedbeni zakon določa, da mora domače sodišče, če so izpolnjeni vsi potrebni pogoji, posredovati zapisnik o vlogi oziroma soglasju obsojene osebe in soglasju sodišča k izvršitvi odločbe. Hkrati odreditveni organ zaprosi za posredovanje potrdila in pravnomočne odločbe v roku, ki ne sme biti daljši od 30 dni. Domače sodišče za ta čas odloži odločanje o nalogu. Če odreditveni organ ne posreduje potrdila in sodbe v roku, sodišče odloči o predaji obsojene osebe v skladu z določbami o ENP.

Če domače sodišče prejme potrdilo in sodbo v roku, izvede postopek priznanja in izvršitve odločbe države izdaje. Če so pogoji za priznanje in izvršitev izpolnjeni, slovensko sodišče z odločbo o priznanju in izvršitvi zavrne nalog ter o tem obvesti odreditveni organ.

Izvedbeni zakon jasno določa, da se predaja zahtevane osebe lahko zavrne le, če se domače sodišče zaveže, da bo izvršilo kazen sodišča države prosilke v skladu z njeno nacionalno zakonodajo<sup>22</sup>.

Slovenski organi niso imeli nobenih težav – kot izvršitveni organi – s prejemanjem potrdila niti – kot odreditveni organi – s pošiljanjem potrdila, podobnih tistim v zadevi Popławski<sup>23</sup>.

Izvedbeni zakon ne dovoljuje izvršitveni državi, da izvrši kazen, za katero je bila predaja zavrnjena, ne da bi država prejela potrdilo iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

---

<sup>22</sup> 3. točka 11. člena ZSKZDČEU-1 se glasi: „... Predaja zahtevane osebe se lahko zavrne v naslednjih primerih: ... če je odrejen nalog zaradi izvršitve kazni zapora in je zahtevana oseba državljan Republike Slovenije, ali državljan države članice, ki prebiva na ozemlju Republike Slovenije, ali tujec z dovoljenjem za stalno prebivanje v Republiki Sloveniji, če zahtevana oseba izjavi, da želi prestajati kazen v Republiki Sloveniji, in če **se domače sodišče zaveže**, da bo izvršilo sodbo sodišča države odreditve v skladu z domačim zakonom, pod pogojem, da so podane okoliščine za izvršitev kazni v Republiki Sloveniji na podlagi tega zakona.“

<sup>23</sup> Sodišče Evropske unije: zadeva C-579/15, Popławski, 29. junij 2017, ECLI:EU:C:2017:503.

Če je Slovenija država izdaje, lahko slovenski državni organi pošljejo potrdilo na zahtevo izvršitvenega organa druge države članice za namene uporabe člena 4(6) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, saj je v izvedbenem zakonu določeno, da se lahko pravnomočna odločba in obrazec na podlagi zahteve tega organa, če so izpolnjeni pogoji, določeni z zakonom, posredujeta pristojnemu izvršitvenemu organu druge države članice<sup>24</sup>.

V izvedbenem zakonu je primer predaje, odobrene na podlagi člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, omenjen v poglavju 14 „Priznanje in izvršitev odločbe, s katero je v drugi državi članici izrečena kazen zapora ali ukrep, ki vključuje odvzem prostosti – Pogoji za priznanje in izvršitev“.

Če se predaja državljan Republike Slovenije ali državljan države članice, ki prebiva na ozemlju Republike Slovenije, ali tujca z dovoljenjem za stalno prebivanje v Republiki Sloveniji odobri pod pogojem, da se predana oseba po končanem postopku vrne v Republiko Slovenijo, se v postopku priznanja in izvršitve odločbe druge države članice, s katero je bila izrečena kazen zapora ali drugega ukrepa, ki se izvršuje z odvzemom prostosti, ne preverja ponovno obstoja pogojev, določenih v zakonu. V tem primeru se uporabi potrdilo iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, pri čemer je edina razlika ta, da domače sodišče med tem postopkom ne sme vnovič preverjati razlogov za nepriznanje in neizvršitev odločbe druge države članice. Vendar so slovenski organi ocenjevalno skupino obvestili, da te možnosti nikoli ne uporabijo za določitev pogoja, da je treba državljan Republike Slovenije ali stalnega rezidenta Republike Slovenije po končanem postopku vrniti v Republiko Slovenijo.

Toda, kot je bilo pojasnjeno med obiskom, slovenski organi pri izvrševanju ENP zoper slovenskega državljan ali rezidenta v praksi tega običajno ne pogojujejo z določbo iz člena 5(3) okvirnega sklepa o ENP, da mora zahtevana oseba nato prestati kazen v Sloveniji. Morda bi lahko prav s tem deloma pojasnili, zakaj se povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih pojavijo v tako majhnem številu zadev.

---

<sup>24</sup> Prvi odstavek 154. člena ZSKZDČEU-1.

## 5.2. Zaključek

- Če je zahtevana oseba državljan ali prebivalec države članice, v kateri se nahaja, slovenski državni organi običajno izdajo potrdilo za priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ. Če slovenski organi pregona ne morejo najti obsojene osebe, pristojni pravosodni organ izda ENP.
- Kadar je Republika Slovenija država članica izvršiteljica, slovenska državna zakonodaja zahteva ločeno potrdilo za izvršitev kazenske sankcije, ki je bila izrečena v državi članici izdajateljici v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ.
- Kadar je Republika Slovenija država članica izvršiteljica, velja, da če je zahtevana oseba državljan ali stalni rezident v Republiki Sloveniji in želi prestajati kazen v Sloveniji, domača sodišča, da bi uporabila razlog za zavrnitev iz člena 4(6) okvirnega sklepa o ENP, od izdajateljskega organa zahtevajo, da posreduje potrdilo in pravnomočno odločbo v roku, ki ne sme biti daljši od 30 dni. Če odreditveni organ ne posreduje obrazca in sodbe v tem roku, sodišče odloči o predaji obsojene osebe v skladu z določbami o ENP.
- Če se o predaji državljana Republike Slovenije ali stalnega rezidenta Republike Slovenije odloči pod pogojem, da se predana oseba po končanem postopku vrne v Republiko Slovenijo, se med postopkom za priznanje in izvršitev odločbe druge države članice ne bo ponovno preverjal obstoja pogojev, določenih s tem zakonom. V praksi se ta pogoj ne zahteva prav pogosto.
- Slovenski organi ne določajo pogoja, da je treba državljana Republike Slovenije ali stalnega rezidenta Republike Slovenije po končanem postopku vrniti v Republiko Slovenijo.
- Slovenski organi niso poročali o nobenih težavah glede povezave med Okvirnim sklepom 2002/584/PNZ o ENP in Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ o zapornih kaznih.

## **6. OKVIRNI SKLEP 2008/947/PNZ O SPREMLJEVALNIH UKREPIH IN ALTERNATIVNIH SANKCIJAH**

### **6.1. Organi, pristojni za Okvirni sklep 2008/947/PNZ**

V skladu s členom 3(2) Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ o spremljevalnih ukrepih in alternativnih sankcijah so v Republiki Sloveniji pristojni organi okrožna sodišča, ne glede na to, ali je Republika Slovenija država izdaje ali izvršitvena država. Krajevna pristojnost sodišča se določi na podlagi stalnega ali začasnega prebivališča osebe. Sodišče, ki je izdalo predlog, je pristojno za izvršitev kazenske sankcije, izrečene v Sloveniji. Če krajevne pristojnosti ni mogoče določiti, kot je navedeno zgoraj, je pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani.

Poleg tega postopke vodi in odločbe izreka sodnik, ki izvršuje zaporne kazni. Pristojnost izvršitvenega sodišča zajema pristojnost za vsa procesna dejanja (posvetovanja, razlage itd.), vključno z odločanjem o priznanju odločbe druge države članice, s katero je bila izrečena alternativna sankcija, pogojna kazen z nadzorom nad odvzemom prostosti ali pogojna odložitvev izreka kazni. Sodišče, ki je izdalo predlog, je pristojno za vsa procesna dejanja (posvetovanja, razlage itd.), vključno z odločanjem o posredovanju pravnomočne odločbe, s katero je bila izrečena pogojna kazen z nadzorom nad odvzemom prostosti, ali odločbe o pogojnem odpustu z nadzorom nad odvzemom prostosti v izvršitev pristojnemu organu druge države članice.

Izvedbeni zakon določa splošno pravilo, v skladu s katerim pristojni organi Republike Slovenije in druge države članice komunicirajo neposredno in niso formalno imenovali centralnega organa za namene Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ. Zato je okrožno sodišče, ki je pristojno v zadevi, kot pristojni državni organ „med drugim“ pristojno za vsa posvetovanja, razlage in vso drugo komunikacijo s pristojnimi organi ostalih držav članic.

Ministrstvo za pravosodje pa je še vedno centralni organ za pomoč pristojnim pravosodnim organom v primeru težav, ki jih ni mogoče rešiti neposredno s pristojnimi organi drugih držav članic, npr. pri ugotavljanju, kateri organ je pristojni oz. centralni organ, ali pri pošiljanju dokumentacije ali preverjanju njene verodostojnosti. Ob tem je treba poudariti, da Ministrstvo za pravosodje ne vzdržuje stikov s pravosodnimi organi drugih držav članic, vzdržuje pa stike z ministrstvi za pravosodje drugih držav članic. Poleg tega lahko pri nadaljnjih poizvedbah ali pospešitvi zadeve pomagajo tudi kontaktne točke EJM.

1. januarja 2018 je bila ustanovljena Uprava za probacijo, ki je organ Ministrstva za pravosodje. Pred tem ni bilo centralnega organa, ki bi skrbel za področje pogojnega odpusta in njegov razvoj ali za spremljanje izvajanja spremljevalnih ukrepov ali alternativnih sankcij. Uprava pogojno odpuščenim osebam zagotavlja pomoč in varstveno nadzorstvo.

Uprava za probacijo je sestavljena iz centralne enote s sedežem v Ljubljani in petih probacijskih enot po vsej državi. Probacijske enote izvršujejo neposredno strokovno delo z osebami, katerim so naložene skupnostne sankcije, centralna enota pa skrbi za usklajeno delovanje probacijskih enot, izobraževanje kadra in širši razvoj probacije. Njihovo osebje sestavljajo strokovni delavci z znanjem in izkušnjami s področja socialnega dela, socialne pedagogike, psihologije, prava, varstvoslovja in drugih ved. Njihov glavni cilj je zmanjšati število povratnikov ter zagotoviti humanejšo in učinkovitejšo obravnavo storilcev kaznivih dejanj, da ne bodo storili drugih kaznivih dejanj in bodo v celoti vključeni v skupnost.

Vendar je bila ocenjevalna skupina obveščena, da Uprava za probacijo, kadar je Republika Slovenija država izdaje, ne sodeluje v postopku izdaje potrdila, če pa oseba želi vložiti podobno prošnjo, ji bo Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij pomagala pri njihovi prošnji sodišču.

Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij nima nobene vloge pri zagotavljanju pomoči/podpore osebam, za katere veljajo spremljevalni ukrepi ali alternativne sankcije. To spada v 4. poglavje.

Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij zapornikom pomaga v primeru zaporne kazni in prošnje za premestitev v drugo državo.

Kadar je Republika Slovenija izvršitvena država, se potrdilo iz Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ, ki ga prejme sodišče, pošlje probacijskim enotam, ki so pristojne za praktično izvršitev sodne odločbe druge države članice v zvezi s spremljevalnimi ukrepi ali alternativnimi sankcijami. To vključuje izvrševanje pogojnih kazni z nadzorom nad odvzemom prostosti, izvrševanje hišnega pripora in nadzor nad delom v korist skupnosti.

Sklep o priznanju ali zavrnitvi priznanja odločbe druge države članice se vroči obsojeni osebi in državnemu tožilcu. Obsojena oseba in državni tožilec se lahko zoper sklep pritožita v osmih dneh od njegove vročitve. O pritožbi odloči senat treh okrožnih sodnikov.

Uprava za probacijo poroča sodiščem in tožilcem ter lahko izrazi mnenje o tem, kako oseba, na katero se nanaša ukrep, izpolnjuje svoje naloge, nima pa pooblastil za sprejemanje odločb, kar je v izključni pristojnosti sodišča.

## **6.2. Težave glede neuporabe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ**

Republika Slovenija je ustrezno prenesla vse določbe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ in pri njegovi uporabi ni pravnih težav. Sodniki so z Okvirnim sklepom 2008/947/PNZ seznanjeni, vendar ga v praksi ne uporabljajo prav pogosto. Slovenski organi so povedali, da ni veliko zadev, v katerih bi bilo mogoče uporabiti Okvirni sklep 2008/947/PNZ, saj se v praksi spremljevalni ukrepi za tujce ne izrekajo in ni praktične potrebe, da bi drugo državo članico zaprosili, da prevzame nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi.

Zaradi majhnega števila zadev slovenski organi niso mogli zagotoviti celovitih povratnih informacij o izvajanju Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ.

Predstavniki Odvetniške zbornice Slovenije je navedel, da zagovorniki na splošno nimajo poglobljenega znanja o določbah Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ in o domači zakonodaji, s katero se ta izvaja, saj se njegove določbe (o tem specifičnem področju) v Republiki Sloveniji zaradi majhnega števila zadev le redko uporabljajo.

Izvajanje Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ v Republiki Sloveniji ni zahtevalo nobene spremembe institucionalne organizacije.

Kot je navedeno zgoraj, so slovenski organi naleteli na le nekaj zadev, v katerih je bil uporabljen Okvirni sklep 2008/947/PNZ. Zato na centralni ravni ne vodijo letne statistike o takih zadevah.

Vendar pa so slovenski organi na prošnjo ocenjevalne skupine predložili naslednje podatke, pri čemer so poudarili, da ne gre za uradno statistiko in da so bili rezultati zbrani na podlagi informacij, ki so jih predložila okrožna sodišča. Od odgovorov 11 okrožnih sodišč jih je navedenih deset<sup>25</sup>.

<b>Okvirni sklep 2008/947/PNZ</b>	<b>2017</b>	<b>2018</b>	<b>2019</b>	<b>2020</b>	<b>Skupaj</b>
Število zadev	1	2	4	2	<b>9</b>
Izdanih	0	0	0	0	<b>0</b>
Izvršenih	1	2	2	2	<b>7</b>
Število pozitivnih odločb	1	1	2	1	<b>5</b>
Število negativnih odločb	0	1	0	0	<b>1</b>

Kot je že bilo navedeno, z izvedbenim zakonom ni bil imenovan centralni organ za namene Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ o spremljevalnih ukrepih in alternativnih sankcijah. Kljub temu Ministrstvo za pravosodje vedno obvesti pravosodne organe o začetku veljavnosti novih izvedbenih določb in ustrezni sodni praksi.

Ker slovenski organi nimajo ustreznih izkušenj v zvezi s tem, niso mogli podati predlogov o tem, kako okrepiti in izboljšati uporabo Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ v praksi. Poleg tega so poudarili, da je po njihovem mnenju omejena uporaba tega okvirnega sklepa povezana predvsem z njegovim namenom in ne z neseznanjenostjo pravosodnih delavcev z njim.

<sup>25</sup> Za namene statistike negativne odločbe med drugim vključujejo predložitev zadeve drugemu sodišču, prekinitvev postopka itn.

Poudarjeno je bilo, da Uprava za probacijo meni, da je člen 11 Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ pomanjkljiv, saj določa, da lahko pristojni organ izvršitvene države zavrne izvršitev alternativne sankcije, če je ta krajša od šestih mesecev. Alternativne kazni so pogosto krajše kazni. Slovenski organi menijo, da bi bilo treba to upoštevati v zakonodajnem procesu. Vendar ocenjevalna skupina težko oceni to izjavo, če v Republiki Sloveniji nimajo pravih izkušenj z Okvirnim sklepom 2008/947/PNZ.

Med obiskom je bilo navedeno, da se v praksi postopek običajno začne s prošnjo osebe.

Vendar ni mehanizma za obveščanje osebe o tej možnosti, številni odvetniki pa z Okvirnim sklepom 2008/947/PNZ niso seznanjeni.

Slovenski organi so predlagali, da bi morali ustrezni državni organi, zlasti Center za izobraževanje v pravosodju (CIP) in Odvetniška zbornica Slovenije, v zvezi s tem zagotoviti več priložnosti za izobraževanje in usposabljanje, saj bi se Okvirni sklep 2008/974/PNZ uporabljal pogosteje, če bi bila seznanjenost z njim boljša.

### 6.3. Zaključek

- Republika Slovenija je ustrezno prenesla vse določbe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ, ki pa se pravosodnim delavcem ne zdi prav koristen. Poudarjajo, da se v praksi spremljevalni ukrepi za tujce običajno ne izrekajo in da običajno ni praktične potrebe, da bi drugo državo članico zaprosili, da prevzame nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi.
- V Sloveniji ni bilo izobraževanja pravosodnih delavcev o Okvirnem sklepu 2008/947/PNZ. Ocenjevalna skupina podpira izjavo slovenskih organov o tem, da je potrebnega več izobraževanja in usposabljanja o tem okvirnem sklepu.
- Ocenjevalna skupina ima vtis, da slovenski organi čakajo na pobudo obsojene osebe ali njenega odvetnika, hkrati pa ni mehanizma za obveščanje osebe o možnostih, ki jih ponuja Okvirni sklep 2008/947/PNZ, in številni odvetniki s tem okvirnim sklepom niso seznanjeni.
- Ocenjevalna skupina zato meni, da bi si morali slovenski organi bolj prizadevati za spodbujanje poznavanja tega instrumenta pravosodnega sodelovanja ter izmenjave informacij in najboljših praks med pravosodnimi delavci na državni ravni, pa tudi na ravni EU.

Ocenjevalna skupina zaradi majhnega števila zadev in hkratne odsotnosti zbirnih letnih statističnih podatkov ni mogla oceniti uporabe Okvirnega sklepa 2008/947/PNZ v praksi.

## **7. OKVIRNI SKLEP 2009/829/PNZ O EVROPSKEM NALOGU ZA NADZOR (ESO)**

### **7.1. Organi, pristojni za Okvirni sklep 2009/829/PNZ**

#### Republika Slovenija kot izvršitvena država

Pristojni organi v Republiki Sloveniji na podlagi člena 6(2) Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ o evropskem nalogu za nadzor (ESO) so okrožna sodišča. Krajevna pristojnost sodišča se določi na podlagi stalnega ali začasnega prebivališča osebe, zoper katero je bil izrečen nalog za nadzor. Če krajevne pristojnosti ni mogoče določiti, kot je navedeno zgoraj, je pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani.

Pristojnost velja za vsa procesna dejanja (posvetovanja, razlage itd.), vključno z odločanjem o priznanju odločbe druge države članice o nadzornih ukrepih.

Sklep o priznanju odločbe druge države članice ali zavrnitvi priznanja te odločbe se vroči obdolžencu in državnemu tožilcu, ki je pristojen pred sodiščem, ki odloča o priznanju odločbe. Obdolženec in državni tožilec se lahko zoper sklep pritožita v osmih dneh od njegove vročitve. O pritožbi odloči senat treh okrožnih sodnikov. Za sprejetje odločbe v vseh zadevah ni ustne obravnave, vendar jo sodnik lahko opravi pred sprejetjem odločbe; odvetnik v tem postopku ne sodeluje.

Pristojni organi v Republiki Sloveniji so okrajna in okrožna sodišča, ki so izrekla ukrep na prvi stopnji, tj. preiskovalni sodnik. Alternativne ukrepe izreče sodnik na predlog tožilca. Poleg tega, tudi če v poznejši fazi postopka o nadzornem ukrepu dokončno odloči sodišče druge stopnje, posredovanje opravi sodišče prve stopnje – senat, predsednik senata ali sodnik posameznik sodišča prve stopnje, pred katerim teče postopek.

Izvedbeni zakon določa splošno pravilo, v skladu s katerim pristojni domači in tuji organi neposredno komunicirajo in z njim ni formalno imenovan centralni organ za namene Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ. Zato je okrožno sodišče, ki je pristojno v zadevi, kot pristojni državni organ „med drugim“ pristojno za vsa posvetovanja, razlage in vso drugo komunikacijo s pristojnimi organi drugih držav članic.

Ministrstvo za pravosodje pa je še vedno centralni organ za pomoč pristojnim pravosodnim organom v primeru težav, ki jih ni mogoče rešiti neposredno s pristojnimi organi drugih držav članic, npr. pri ugotavljanju, kateri organ je pristojni oz. centralni organ druge države članice, ali pri pošiljanju dokumentacije ali preverjanju njene verodostojnosti. Ob tem je treba poudariti, da Ministrstvo za pravosodje ne vzdržuje stikov s pravosodnimi organi drugih držav članic, vzdržuje pa stike z ministrstvi za pravosodje drugih držav članic. Poleg tega lahko pri nadaljnjih poizvedbah ali pospešitvi zadeve pomagajo tudi kontaktne točke EJN.

## **7.2. Težave glede neuporabe Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ**

Z izvedbenim zakonom so bile ustrezno prenesene vse določbe Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ, izvajanje le-tega pa ni zahtevalo nobenih sprememb institucionalne organizacije v Republiki Sloveniji. Slovenski pravosodni organi so navedli, da so v praksi naleteli na majhno število zadev v povezavi z Okvirnim sklepom 2009/829/PNZ. Prejeli so samo eno potrdilo druge države članice, sami pa so poslali dve potrdili.

Slovenski organi so na prošnjo ocenjevalne skupine predložili naslednje podatke, pri čemer so poudarili, da ne gre za uradno statistiko in da so bili rezultati zbrani na podlagi informacij, ki so jih predložila okrožna sodišča. Od odgovorov 11 okrožnih sodišč jih je navedenih deset<sup>26</sup>.

### Okvirni sklep 2009/829/PNZ

	2017	2018	2019	2020	Sešt.
Število zadev	4	0	0	0	4
Izdanih	2	0	0	0	2
Izvršenih	2	0	0	0	2
Število pozitivnih odločb	4	0	0	0	4
Število negativnih odločb	0	0	0	0	0

Odvetniška zbornica Slovenije je še navedla, da zagovorniki na splošno nimajo poglobljenega znanja o določbah Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ ali o domači zakonodaji, s katero se ta izvaja, saj se njegove določbe (o tem specifičnem področju) v Republiki Sloveniji zaradi majhnega števila zadev le redko uporabljajo.

<sup>26</sup> Za namene statistike negativne odločbe med drugim vključujejo predložitev zadeve drugemu sodišču, prekinitve postopka itn.

Ocenjevalna skupina je bila obveščena, da je bila v Republiki Sloveniji doslej le ena zadeva, ki se je začela na pobudo zagovornika. Hkrati je predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije opozoril, da imajo odvetniki slabo znanje in izkušnje z instrumenti EU za medsebojno pravno pomoč, kar bi lahko pojasnilo, zakaj odvetniki tega instrumenta niso zahtevali pogosteje. Tožilci, ki so se sestali z ocenjevalno skupino, so potrdili, da od sodišč niso nikoli zahtevali tega ukrepa. Ocenjevalna skupina meni, da bi morali pravosodni organi in tožilci ta instrument na lastno pobudo obravnavati tudi kot alternativo priporu, zlasti v primerih, ko zadevni odvetniki in osebe morda s to možnostjo niso seznanjeni.

Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo mogoče te težave rešiti s posvetovanji med državo izdajateljico in izvršitveno državo, v katerih bi pojasnili, kateri alternativni ukrepi so na voljo v izvršitveni državi in kako se bodo ti ukrepi izvajali. Med obiskom na kraju samem so bili kot ovira za izdajo naloga za nadzor omenjeni tudi zelo kratki roki. Zdi se, da slovenski organi menijo, da bi bilo treba o tej možnosti kot alternativni priporu odločiti takoj po prijetju osebe in da se odločitev v 48-urnem roku zato zdi nerealna. Ocenjevalna skupina meni, da bi se lahko razlogi za izdajo naloga za nadzor pojavili tudi v obdobju pripora, tudi če oseba ni priprta. Ker bi se lahko nalog za nadzor izdal v vsaki fazi preiskave, zelo kratkih rokov ni mogoče šteti za resnično oviro za uporabo Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ.

Kot je navedeno zgoraj, z izvedbenim zakonom ni bil imenovan centralni organ. Kljub temu Ministrstvo za pravosodje vedno obvesti pravosodne organe o začetku veljavnosti novih izvedbenih določb in ustrezni sodni praksi.

Ker slovenski organi nimajo ustreznih izkušenj v zvezi s tem, ni bilo predlogov o tem, kako povečati in izboljšati uporabo Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ v praksi. Predlagano pa je bilo, da bi morali ustrezni organi, zlasti CIP in Odvetniška zbornica Slovenije, v zvezi s tem zagotoviti več priložnosti za izobraževanje in usposabljanje. Poleg tega so slovenski organi poudarili, da je po njihovem mnenju omejena uporaba tega okvirnega sklepa povezana predvsem z njegovim namenom in ne z neseznanjenostjo pravosodnih delavcev z njim.

### 7.3. Zaključek

- Slovenija je pravilno prenesla vse določbe Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ, ki pa se slovenskim pravosodnim delavcem ne zdi prav koristen oziroma potreben. Slovenski organi so poudarili, da je taka omejena uporaba povezana predvsem z njegovim namenom in ne z neseznanjenostjo pravosodnih delavcev z njim.
- Drug razlog, zakaj se Okvirni sklep 2009/829/PNZ redko uporablja, je nezaupanje v to, da se bo alternativni ukrep v izvršitveni državi pravilno izvajal. Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo mogoče te težave rešiti s posvetovanji med državo izdajateljico in izvršitveno državo, v katerih bi pojasnili, kateri alternativni ukrepi so na voljo v izvršitveni državi in kako se bodo ti ukrepi izvajali.
- Slovenski organi so kot oviro za izdajo naloga za nadzor navedli tudi zelo kratke roke za sprejetje odločbe o uporabi alternativnih ukrepov. Ocenjevalna skupina v zvezi s tem meni, da se odločba lahko sprejme tudi med priporom oziroma neodvisno od njega.
- Ocenjevalna skupina meni, da bi si morali slovenski organi bolj prizadevati za spodbujanje poznavanja mehanizma pravosodnega sodelovanja iz Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ, tudi s spodbujanjem izmenjave informacij in najboljših praks med pravosodnimi delavci na državni ravni, pa tudi na ravni EU.

- V Sloveniji ni bilo organizirano nobeno redno izobraževanje o Okvirnem sklepu 2009/829/PNZ in pravosodni delavci z njim niso prav dobro seznanjeni, vendar slovenski organi v zvezi s tem sprejemajo nekatere pobude.
- Ocenjevalna skupina zaradi majhnega števila zadev in hkratne odsotnosti zbirnih letnih statističnih podatkov ni mogla oceniti uporabe Okvirnega sklepa 2009/829/PNZ v praksi.

## **8. IZOBRAŽEVANJE**

### **8.1. Izobraževanje o okvirnih sklepih 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ**

Edina nacionalna institucija, ki v Republiki Sloveniji izvaja izobraževanje v pravosodju, je Center za izobraževanje v pravosodju (CIP), ki je del Ministrstva za pravosodje. CIP je osrednja izobraževalna organizacija, ki sodnikom, državnim tožilcem, državnim pravobranilcem in drugemu sodnemu osebju zagotavlja začetno in stalno strokovno izobraževanje, tudi o mednarodnem pravosodnem sodelovanju.

Izobraževanje o zadevah pravosodnega sodelovanja se organizira najmanj enkrat letno. Leta 2019 je bila konferenca posvečena teoretičnemu in praktičnemu izobraževanju, na njej pa so bile organizirane delavnice. V letih 2020 in 2021 so zaradi omejitev, ki jih je povzročila pandemija, dejavnosti izobraževanja v organizaciji centra potekale na spletu in niso vključevale izobraževanj o instrumentih vzajemnega priznavanja, ki so predmet te ocene. Od aprila 2022 naprej izobraževanja potekajo v skladu z letnim programom, večinoma v fizični obliki.

CIP organizira tudi pravniške državne izpite, usposabljanja, seminarje ter izpite za sodne tolmače, sodne izvedence, sodne izvršitelje, ocenjevalce in druge, katerih delo je tesno povezano s pravosodnim sistemom. V programe ustreznih izobraževanj redno vključuje predstavitev pregleda nedavne sodne prakse Sodišča Evropske unije.

Center za izobraževanje v pravosodju vodi sodnik, katerega delo podpira strokovni svet, tega pa vodi minister za pravosodje. Strokovni svet sestavljajo predstavniki vrhovnega sodišča, vrhovnega državnega tožilstva, državnega pravobranilstva, pravnih fakultet ter strokovnih združenj sodnikov in tožilcev. Sestane se najmanj enkrat letno ter razpravlja o dejavnostih izobraževanja in odobri letni program izobraževanja, ki ga formalno sprejme Ministrstvo za pravosodje in se lahko med letom po potrebi spremeni. V okviru priprave tega programa se posvetuje s pravosodnimi organi o njihovih potrebah po izobraževanju.

Center za izobraževanje v pravosodju poleg tega zastopa Republiko Slovenijo v Evropski mreži institucij za izobraževanje v pravosodju (EJTN) in Akademiji za evropsko pravo (ERA), s tema institucijama sodeluje in se udeležuje različnih mednarodnih izobraževalnih projektov.

Seminarje, konference ter delavnice za sodnike in državne tožilce organizirajo tudi drugi, večinoma zasebni deležniki. Kakovost tovrstnega izobraževanja se na državni ravni ne ocenjuje.

Informacije o razpoložljivih možnostih izobraževanja so na voljo na spletni strani CIP, pošiljajo se po pošti, sporočajo pa se tudi prek neposrednih telefonskih stikov, kar zaradi majhnosti države omogoča posamezniku prilagojen pristop, ki lahko upošteva posebne potrebe glede izobraževanja.

CIP v Republiki Sloveniji sistematično in redno organizira splošno izobraževanje o ENP.

Izobraževanje je namenjeno sodnikom (tudi preiskovalnim), državnim tožilcem in sodnim tajnikom/sodniškim pomočnikom, ki se ukvarjajo z zadevami, povezanimi z ENP. Vsako leto se o zadevah, povezanih z ENP, izobražuje približno 80 sodnikov in 60 tožilcev.

CIP je v letu 2022 v sodelovanju z ERA organiziral seminar na državni ravni v okviru projekta o boljšem izvajanju evropskega kazenskega prava, ki je prejel finančno podporo iz programa Evropske komisije za pravosodje. Seminar je zajemal predstavitve in delavnice o praktičnih primerih, v njem pa so bili obravnavani tudi okvirni sklepi 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ. Poleg tega je bilo za november 2022 predvideno izobraževanje za celotno pravosodje v obliki spletne predstavitve, s katerim naj bi poskrbeli za boljšo seznanjenost z navedenimi okvirnimi sklepi.

V Republiki Sloveniji se za sodnike in državne tožilce izvaja izobraževanje o Okvirnem sklepu 2008/909/PNZ, vendar ne redno. Ocenjevalna skupina poudarja pomen rednega izvajanja takega izobraževanja.

Sodniki in tožilci se ne udeležujejo le izobraževanj o okvirnih sklepih 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ na državni ravni, temveč tudi na ravni EU.

Takega izobraževanja, ki ga organizirata EJTN in ERA, se vsako leto udeležita povprečno po dva sodnika in en tožilec. Vendar nekateri državni pravosodni organi menijo, da bi lahko bilo tovrstnega izobraževanja več ter da bi morali biti tečaji bolj specifični in praktični. Koristnost izobraževanja v okviru EJTN je priznal tudi predstavnik CIP, s katerim se je sestala ocenjevalna skupina in ki je izrazil željo, da bi bila udeležba pravosodnih organov pri dejavnostih izobraževanja v okviru centra večja.

CIP pristojnim pravosodnim organom posreduje ustrezno gradivo za izobraževanje ter informacije o Okvirnem sklepu 2008/909/PNZ. Vse informacije s posodobitvami in nedavno sodno prakso Sodišča Evropske unije se prav tako redno posredujejo pravosodnim organom prek okrožnic, ki jih pošilja Ministrstvo za pravosodje, prek Vrhovnega sodišča Republike Slovenije ali prek kontaktnih točk EJM.

Sodniki ali tožilci se doslej niso udeleževali konkretnih izobraževanj na državni ravni o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ. CIP je sodnikom in tožilcem pred kratkim posredoval vabilo na seminar o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ, ki ga je organizirala ERA. CIP in pravosodni delavci menijo, da bi bilo treba na ravni EU organizirati več izobraževanj in kampanj seznanjanja z relevantnimi temami, ki se nanašajo na okvirna sklepa 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.

CIP pristojnim pravosodnim organom doslej ni posredoval ustreznega gradiva za izobraževanje ter informacij o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ. Vendar so državni pravosodni organi prek Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, prek EJM in prek okrožnic, ki jih pošilja Ministrstvo za pravosodje, redno obveščeni o vseh najnovejših sodbah Sodišča Evropske unije in najnovejši zakonodaji EU, vključno z vsemi posodobitvami in razvojem dogodkov v zvezi s tema okvirnima sklepoma.

V letu 2019 so kontaktne točke EJM Republike Slovenije v sodelovanju z nacionalnim članom Eurojusta organizirale seminarje na vseh okrožnih sodiščih in tožilstvih ter posredovale informacije o najnovejših sodbah Sodišča Evropske unije pravosodnim delavcem, pa tudi informacije o EJM in sodelovanju v kazenskih zadevah s tretjimi državami.

Izobraževanje v pravosodju ni obvezno, zato se ga sodniki in drugo pravosodno osebje udeležujejo na lastno pobudo. Po navedbah predstavnika CIP, s katerim se je sestala ocenjevalna skupina, so na splošno motivirani za udeležbo v dejavnostih izobraževanja, a nanjo lahko vpliva njihova delovna obremenitev. Ni jim treba prispevati k plačilu za udeležbo v dejavnostih izobraževanja niti k potnim in nastanitvenim stroškom.

Slovenski državni organi na splošno menijo, da so sedanji izobraževalni programi in tečaji izčrpani in da nudijo ustrezno gradivo. Vendar so nekatera sodišča poudarila, da bi bilo treba izobraževanje izvajati pogosteje ter da bi moralo biti sestavljeno iz teoretičnega in praktičnega dela. Tovrstno sodelovanje med državami članicami se povečuje in vedno se porajajo nova vprašanja, o katerih morajo pravosodni delavci razpravljati. Hkrati pa pravosodni delavci zaradi obsega nalog težko redno spremljajo vse novosti v zakonodaji EU in sodno prakso Sodišča Evropske unije.

Slovenski organi menijo, da so obstoječi priročniki uporabni in koristni, sodniki in drugi strokovnjaki pa jih redno uporabljajo. Nekatera sodišča menijo, da so potrebni tudi izobraževalni tečaji v zvezi s priročniki o ENP, nekatera druga pa so izjavila, da so ti priročniki sicer uporabni, a ne dovolj praktični. Običajno se pravosodni delavci s tem gradivom seznanijo na izobraževalnih tečajih in med samostojnim učenjem.

EJN ima v Republiki Sloveniji 12 članov, in sicer šest sodnikov, pet tožilcev in ena kontaktna točka na Ministrstvu za pravosodje. En sodnik je hkrati tudi nacionalni koordinator za EJN. Kontaktne točke sodelujejo na vseh sejah, ki jih organizira EJN (rednih, plenarnih, regionalnih), in se vsaj trikrat letno sestanejo na državni ravni. Na nacionalnih sejah si izmenjujejo vse informacije z nedavnih srečanj EJN, informacije o najnovejših instrumentih EU, najnovejšem razvoju dogodkov na področju mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah in ustrezni nedavni sodni praksi Sodišča Evropske unije na področju mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah. Hkrati skrbijo za posredovanje vseh ustreznih informacij, tudi o nedavnih sodbah Sodišča Evropske unije, vsem drugim pravosodnim delavcem, sodnikom in tožilcem (zlasti sodbah v zvezi z okvirnima sklepoma 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ). Ocenjevalna skupina meni, da je njihov način delovanja v Sloveniji najboljša praksa.

Slovenski organi, zlasti sodniki, specializirani za mednarodno pravno pomoč, vsakodnevno uporabljajo spletno stran EJM. Zaradi neposredne komunikacije med organi, vključenimi v postopke mednarodne pravne pomoči, spletna stran med pravosodnimi delavci velja za zelo praktično in nepogrešljivo orodje za učinkovito in enostavno pripravo zahtev ter za predložitev odgovorov. Poleg tega Ministrstvo za pravosodje nudi dodatno pomoč, če državni organi naletijo na kakršne koli težave. Edina pripomba, ki so jo slovenski organi izpostavili v zvezi s spletno stranjo EJM, je bila, da bi morale informacije na platformi Atlas redno posodabljati vse države članice.

Znotraj državnih organov poteka izmenjava informacij, znanja in mnenj o zakonodaji EU, sodni praksi in portalih. Zaradi tega je predstavitev spletne strani EJM ponavljajoča se tema vsakega izobraževanja o mednarodni pravni pomoči. Pravosodni delavci so poročali, da so praktične delavnice o uporabi spletne strani EJM, na katerih udeleženci obravnavajo primere, s katerimi se srečujejo pri svojem delu (kot je bila na primer delavnica, ki je potekala septembra 2019), nadvse koristne.

Kar zadeva različna spletna orodja, tj. podatkovne zbirke o uporabi okvirnih sklepov 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ, slovenski organi niso navedli nobenih izkušenj, saj se v Sloveniji zaradi majhnega števila zadev le redko uporabljajo.

Kar zadeva delo EuroPris, so nekateri pravosodni organi z njim seznanjeni, drugi pa ne. Ocenjevalna skupina poudarja, da bi bilo treba med sodniki in tožilci bolj spodbujati poznavanje EuroPris. Pa vendar, Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij je že od svoje ustanovitve dalje članica EuroPris in je zato seznanjena z orodji, ki so pri EuroPris na voljo, zlasti z EPIS in KMS, za kateri meni, da sta izjemno uporabni, koristni in potrebni za dostop do podatkov, informacij in drugih potrebnih dejstev o evropskih zaporniških sistemih. Redno se udeležuje letnih srečanj ter drugih seminarjev, delavnic in srečanj, ki jih organizira EuroPris. Nekateri njeni uslužbenci so dejavno sodelovali kot strokovnjaki v različnih strokovnih skupinah EuroPris. V letu 2019 je uspešno gostila delavnico z naslovom „Nepremičnine in novi zapori“, ki jo je organizirala EuroPris.

Slovenski organi so poudarili, da ima Odvetniška zbornica Slovenije lasten izobraževalni sistem in da se zato odvetniki običajno ne udeležujejo izobraževanja, ki ga organizira CIP, razen posebnih dogodkov, na katere so občasno povabljeni. Vendar se je predstavnik Odvetniške zbornice Slovenije, s katerim se je sestala ocenjevalna skupina, pritožil zaradi nezadostnega specializiranega izobraževanja o vzajemnem priznavanju za odvetnike, zaradi česar je njihova seznanjenost s področjem mednarodnega sodelovanja omejena. Tako izobraževanje, tudi o pravnih instrumentih vzajemnega priznavanja, zajetih v deveti krog ocenjevanja, bi se po njegovem mnenju moralo izvajati na ravni države in EU.

Ocenjevalna skupina meni, da bi morali slovenski organi razmisliti o izboljšanju znanja zagovornikov o pravnih instrumentih vzajemnega priznavanja, saj je hitrost kazenskih postopkov že sama po sebi očitna prednost. V ta namen bi morali poskrbeti, da je tudi za te odvetnike na voljo dovolj izobraževalnih tečajev na tem področju.

To bi morda lahko storili v sodelovanju z Odvetniško zbornico Slovenije, ki je avtonomna in neodvisna služba, regulirana z zakonom. Usposabljanje za zagovornike se lahko organizira kot skupno usposabljanje s sodniki, če je to v skladu s slovenskimi sodnimi načeli. Poleg tega bi lahko slovenski organi še enkrat premislili naključno dodeljevanje odvetnikov.

Sektor za mednarodno policijsko sodelovanje za policiste organizira tudi letni seminar (osvežitveni tečaj) na področju nacionalnih in mednarodnih preiskovalnih nalogov. Njegov namen je izmenjava informacij, pregled študij primerov, seznanjanje z zakonodajo EU, ciljno usmerjeno iskanje oseb itd.

Slovenski organi sami niso izdali nobenih priročnikov ali smernic o različnih instrumentih pravosodnega sodelovanja, temveč uporabljajo priročnike, ki jih je pripravila Evropska komisija. Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo koristno imeti tudi nacionalne priročnike in smernice, ki pojasnjujejo izvajanje različnih instrumentov v Sloveniji. Priročniki in smernice bi lahko bili koristni tudi na področjih, na katerih Evropska komisija ni pripravila priročnikov.

## 8.2. Zaključek

- Izobraževanje v pravosodju za sodnike in tožilce organizira centralna organizacija, tj. Center za izobraževanje v pravosodju (CIP), ki je del Ministrstva za pravosodje.
- CIP sistematično in redno organizira splošno izobraževanje o ENP za vse pravosodne delavce, ki sodelujejo pri njegovem izvajanju. Izobraževanje o Okvirnem sklepu 2008/909/PNZ se izvaja, vendar ni redno, in doslej se sodniki ali tožilci niso udeleževali konkretnih izobraževanj na državni ravni ali na ravni EU o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.
- Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo treba redno izvajati tudi izobraževalne tečaje o okvirnih sklepih 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.
- CIP in slovenski pravosodni delavci menijo, da bi bilo treba na ravni EU organizirati izobraževanja in kampanje seznanjanja z relevantnimi temami, ki se nanašajo na okvirna sklepa 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.
- CIP pristojnim pravosodnim organom posreduje ustrezno gradivo za izobraževanje ter informacije o okvirnih sklepih 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ, ne pa tudi o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.
- Za zagovornike ni organizirano nobeno izobraževanje o pravnih instrumentih vzajemnega priznavanja. Ni specializiranih odvetnikov za instrumente mednarodnega sodelovanja, in številni odvetniki niso seznanjeni z zakonodajo EU ali s sodno prakso Sodišča Evropske unije, kar bi lahko ogrozilo varstvo temeljnih pravic zahtevanih oseb.
- Ocenjevalna skupina meni, da bi morali slovenski organi razmisliti o načinih za izboljšanje znanja zagovornikov o pravnih instrumentih vzajemnega priznavanja. To bi morda lahko storili v sodelovanju z Odvetniško zbornico Slovenije, s katero bi lahko organizirali skupna izobraževanja s sodniki.

- Slovenski organi uporabljajo priročnika EU o Okvirnem sklepu 2002/584/PNZ in Okvirnem sklepu 2008/909/PNZ, niso pa izdali nacionalnih priročnikov ali smernic o instrumentih pravosodnega sodelovanja. Ocenjevalna skupina meni, da bi bilo koristno imeti tudi nacionalne priročnike in smernice, ki pojasnjujejo izvajanje različnih instrumentov v Sloveniji.
- V Sloveniji je 12 kontaktnih točk EJM (polovica sodnikov in polovica tožilcev), ki se redno srečujejo ter si z drugimi pravosodnimi delavci izmenjujejo vse relevantne informacije z nedavnih srečanj EJM, pa tudi informacije o novostih v zakonodaji in sodni praksi na področju kazenskih zadev EU, ter jim po potrebi svetujejo in pomagajo. Ocenjevalna skupina priznava, da je njihov način delovanja v Sloveniji najboljša praksa.
- Čeprav je Uprava Republike Slovenije za izvrševanje kazenskih sankcij od svoje ustanovitve dalje članica EuroPris, z delom slednje niso seznanjeni vsi slovenski pravosodni organi. Ocenjevalna skupina poudarja, da bi bilo treba med sodniki in tožilci bolj spodbujati poznavanje EuroPris.

## **9. KONČNE PRIPOMBE, PRIPOROČILA IN NAJBOLJŠE PRAKSE**

### **9.1. Predlogi Republike Slovenije**

- Koristno bi bilo, da bi na ravni EU organizirali izobraževanja in dejavnosti seznanjanja s temami, ki se nanašajo na okvirna sklepa 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.
- Koristno bi bilo, če bi potrdilo iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ vsebovalo informacije o točnih datumih (od ... do ...), ko je bila obsojeni osebi odvzeta prostost.

### **9.2. Priporočila**

Kar zadeva praktično izvajanje in delovanje okvirnih sklepov, zajetih v deveti krog ocenjevanja, je skupina strokovnjakov, ki so sodelovali pri ocenjevanju Republike Slovenije, lahko zadovoljivo pregledala sistem v Republiki Sloveniji.

Ko bo to poročilo sprejela zadevna delovna skupina, bi morala Republika Slovenija izvesti 18-mesečno ukrepanje na podlagi spodnjih priporočil.

Ocenjevalna skupina je ocenila, da bi bilo primerno organom Republike Slovenije dati nekaj predlogov. Poleg tega se na podlagi različnih najboljših praks s tem povezana priporočila predložijo tudi EU, njenim institucijam in agencijam, zlasti Eurojustu in EJNI.

### 9.2.1. Priporočila Republiki Sloveniji

Republika Slovenija:

1. bi morala zagotoviti, da pristojni pravosodni organi ob izdaji ENP vedno opravijo preizkus sorazmernosti;
2. naj razmisli o pregledu zelo strogih notranjih pogojev v postopku predaje, da bi zagotovili učinkovitejše uveljavljanje pravice do obrambe;
3. naj razmisli o pregledu nacionalnega sistema, da bi določili fakultativne razloge za zavrnitev in ne obligatornih;
4. naj se zavzema za izobraževanje odvetnikov o instrumentih EU za vzajemno priznavanje, da bodo lahko svojim strankam kar najbolj pomagali;
5. bi morala zagotoviti, da sodniki in tožilci, vključeni v postopke v zvezi z ENP, po potrebi proaktivno prevzamejo pobudo za oceno razmer v zaporih v državi članici izdajateljici v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije in ne le tedaj, kadar to zahteva zadevna oseba ali njen odvetnik;
6. naj, kadar je Slovenija v postopku na podlagi Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ država izdaje, kjer je primerno, razmisli o tem, da bi zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe tak postopek začela po uradni dolžnosti;
7. naj zagotovi, da Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij obsojeni osebi priskrbi ustrezne informacije – po možnosti v pisni obliki in v njej razumljivem jeziku – o možnostih za premestitev v drugo državo članico v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ;
8. naj razmisli o tem, da bi Uprava za izvrševanje kazenskih sankcij proaktivno določala zadeve, v katerih bi lahko bili zaporniki premeščeni v drugo državo članico v skladu z Okvirnim sklepom 2008/909/PNZ, zlasti kadar je bil izdan ukrep prisilne odstranitve, da bi olajšali njihovo socialno rehabilitacijo;

9. naj poskrbi za poučevanje o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ ter spodbuja njuno uporabo, tudi s posebnim izobraževanjem o njiju;
10. naj razmisli o pripravi nacionalnih priročnikov o uporabi okvirnih sklepov 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ v praksi na državni ravni ter jih posreduje pravosodnim delavcem;
11. naj ne le zbira statistične podatke o uporabi okvirnega sklepa o ENP, temveč poleg tega vzpostavi učinkovit in zanesljiv statistični sistem za zbiranje podatkov o potrdilih, izdanih, izvršenih in zavrnjenih v skladu z okvirnimi sklepi 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ.

### *9.2.2. Priporočila ostalim državamčlanicam*

Države članice:

- bi morale vzpostaviti sistem za centralizirano zbiranje statističnih podatkov o uporabi okvirnih sklepov 2002/584/PNZ, 2008/909/PNZ, 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ, da bi olajšali analizo njihove uporabe ter ustrezno prilagodili politike in delovne metode.

### *9.2.3. Priporočila Evropski uniji in njenim institucijam*

Institucije EU bi morale:

- zagotoviti, da so na ravni EU na voljo izobraževalni tečaji o vseh instrumentih vzajemnega priznavanja, zajetih v tej oceni, zlasti o okvirnih sklepih 2008/947/PNZ in 2009/829/PNZ;
- razmisliti o tem, da bi potrdilo iz Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ spremenili tako, da bi vsebovalo natančne informacije o točnih datumih (od ... do ...), ko je bila obsojeni osebi odvzeta prostost, ter o trajanju izrečene kazni v letih in mesecih.

#### 9.2.4. Priporočila Eurojustu/Europolu/EJN/EJTN

- EJTN naj na ravni EU organizira izobraževanje o Okvirnem sklepu 2008/947/PNZ o spremljevalnih ukrepih in alternativnih sankcijah ter Okvirnem sklepu 2009/829/PNZ o evropskem nalogu za nadzor.

### 9.3. Najboljše prakse

Ta oddelek vključuje seznam najboljših praks, ki naj jih prevzamejo druge države članice:

- prilagodljiva jezikovna ureditev v zvezi z vsemi okvirnimi sklepi, zajetimi v tej oceni, pri čemer so angleški prevodi uradno sprejeti;
- številne kontaktne točke EJN ter njihova redna srečanja za izmenjavo informacij in izkušenj;
- strogo upoštevanje rokov, določenih v okvirnih sklepih, zajetih v tej oceni, zlasti v zvezi z ENP.

**Slovenian judicial authorities competent for FD 2002/584/JHA, FD 2008/909/JHA, FD 2008/947/JHA and FD 2009/829/JHA, and their main competences**

<b>The Republic of Slovenia as the <u>EXECUTING STATE</u></b>	<b>FD 2002/584/JHA on the European Arrest Warrant</b>
<b>The competent national authority</b>	<b><u>The district court</u></b> in the area of the last permanent or temporary residence of the requested person or where the requested person is located.
Its competences	The investigating judge of the district court has jurisdiction over all procedural actions (consultations, instructions on the consent and on the speciality rule, explanations, notifications etc.), including examination of the requested person, followed by a hearing held for the purpose of deciding on the surrender.  Subsequently, there are two different procedures:  - the requested person consents to surrender (simplified procedure),  - the requested person does not consent to surrender.
	<b>The requested person <u>consents</u> to surrender (simplified procedure)</b>
<b>Decision-making authority</b>	<b><u>The investigating judge</u></b> of the district court renders a decision on the surrender within 48 hours.
Decision on surrender	An order granting the surrender. The order is served on the requested person, their legal counsel, and a state prosecutor.
<b>Legal remedies</b>	<u>Appeal</u> : The requested person and their legal counsel may appeal the order within 24 hours from the time the order was served on them.  <b><u>The panel of three district court judges</u></b> renders a decision on the appeal within 48 hours.  <u>Extraordinary legal remedies</u> : not permitted.
	<b>The requested person <u>does not consent</u> to surrender</b>
<b>Decision-making authority</b>	The investigating judge immediately examines that person on their reasons for refusing to surrender in the presence of a legal counsel and a competent state prosecutor, who are also entitled to present their

	<p>proposals and opinions.</p> <p><b><u>A non-trial panel of three district court judges</u></b> renders a decision on the surrender within 60 days.</p>
Decision on surrender	An order granting or refusing the surrender. The order is served on the requested person, their legal counsel, and a state prosecutor.
<b>Legal remedies</b>	<p><u>Appeal</u>: The requested person, their legal counsel, or the state prosecutor may appeal the order within 48 hours of the order being served on them.</p> <p><b><u>A higher court panel</u></b> renders a decision on the appeal within three days.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>
	<b>The case of multiple warrants (A warrant against a requested person is issued by judicial authorities of several Member States)</b>
<b>Decision-making authority</b>	<b><u>A non-trial panel of three district court judges</u></b> renders a decision to which Member State the requested person will be surrendered.
Decision on surrender	An order is served on the requested person, their legal counsel, and a state prosecutor.
<b>Legal remedies</b>	<p><u>Appeal</u>: The requested person, their legal counsel, or the state prosecutor may appeal the order within three days of the order being served on them.</p> <p><b><u>A higher court</u></b> renders a decision on the appeal.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>
	<b>The case of a warrant and a request for extradition (A final decision is issued against the same person that is to be surrendered to a Member State and extradited to a third country)</b>
<b>Decision-making authority</b>	<b><u>A panel of three judges of the Supreme Court of the Republic of Slovenia</u></b> renders a decision on whether the person will be surrendered to a Member State or extradited to a third country
Decision on surrender	An order is served on the requested person, their legal counsel, and a state prosecutor.
<b>Legal remedies</b>	<p><u>Appeal</u>: A requested person, their legal counsel, or a state prosecutor may appeal the order within three days from the order being served on them.</p> <p><b><u>A panel of five judges of the Supreme Court of the Republic of Slovenia</u></b> renders a decision on the appeal.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>

<b>The Republic of Slovenia as the <u>ISSUING STATE</u></b>	<b>FD 2002/584/JHA on the European Arrest Warrant</b>
Initiation of the procedure	A warrant is issued based on a motion of a <b><u>state prosecutor</u></b> or <b><i>ex officio</i></b> .
Conditions for the admissibility of issuing a warrant	1. Condition: detention of a defendant is ordered in the Republic of Slovenia for a criminal offence prosecuted <i>ex officio</i> . 2. Condition: penalty thresholds are met.
	<b>The case of prosecution</b>
<b>The competent national authority</b>	<b><u>The local or district court</u></b> conducting criminal proceedings. Local courts are competent in cases of criminal offences punishable by a fine or a prison term of up to three years, while the jurisdiction of district courts covers the rest of the decision-making in the first instance.
	<b>The case of conviction</b>
<b>The competent national authority</b>	<b><u>The district court</u></b> having jurisdiction to enforce the sentence.

<p><b>The Republic of Slovenia as the <u>EXECUTING STATE</u></b></p>	<p><b>FD 2008/909/JHA Custodial sentences</b></p>	<p><b>FD 2008/947/JHA Probation decisions</b></p>	<p><b>FD 2009/829/JHA Supervision measures</b></p>
<p><b>The competent national authority</b></p>	<p><b><u>The district court</u></b> in the area of the last permanent or temporary residence of the convicted person. In other cases, the Ljubljana District Court has jurisdiction.</p>	<p><b><u>The district court</u></b> in the area of the last permanent or temporary residence of the person. In other cases, the Ljubljana District Court has jurisdiction.</p>	<p><b><u>The district court</u></b> in the area of the last permanent or temporary residence of the person against whom the supervision order has been imposed. In other cases, the Ljubljana District Court has jurisdiction.</p>
<p>Its competences</p>	<p>The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the recognition of a foreign decision imposing a custodial sentence, a safety measure or other measure involving deprivation of liberty.</p>	<p>The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the recognition of a foreign decision imposing an alternative sanction, a suspended sentence with custodial supervision, or a conditional sentence.</p>	<p>The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the recognition of a foreign decision on supervision measures.</p>
<p>Decision on recognition or on refusal of a foreign judicial decision.</p>	<p>An order on the recognition of a foreign decision or on refusal to recognise that decision.</p> <p>The order is served on the sentenced person and the state prosecutor competent before the court rendering a decision on the recognition of</p>	<p>An order on the recognition of a foreign decision or on refusal to recognise that decision.</p> <p>The order is served on the sentenced person and the state prosecutor competent before the court rendering a decision on the recognition of</p>	<p>An order on the recognition of a foreign decision or on refusal to recognise that decision.</p> <p>The order is served on the defendant and the state prosecutor competent before the court rendering a decision on the recognition of the</p>

	the decision.	the decision.	decision.
<b>Legal remedies</b>	<p><u>Appeal</u>: the sentenced person and the state prosecutor may appeal the order within eight days of the service of the order.</p> <p><b><u>A higher court</u></b> renders a decision on the appeal.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>	<p><u>Appeal</u>: the sentenced person and the state prosecutor may appeal the order within eight days of the service of the order.</p> <p><b><u>A panel of three district judges</u></b> renders a decision on the appeal.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>	<p><u>Appeal</u>: the defendant and the state prosecutor may appeal the order within eight days of the service of the order.</p> <p><b><u>A panel of three district judges</u></b> renders a decision on the appeal.</p> <p><u>Extraordinary legal remedies</u>: not permitted.</p>

<b><u>The Republic of Slovenia as the ISSUING STATE</u></b>	<b>FD 2008/909/JHA Custodial sentences</b>	<b>FD 2008/947/JHA Probation decisions</b>	<b>FD 2009/829/JHA Supervision measures</b>
<b>The competent national authority</b>	<b><u>The district court</u></b> having jurisdiction to enforce the sentence.	<b><u>The district court</u></b> having jurisdiction to enforce the sentence.	<b><u>The local or district court</u></b> which imposed the measure at the first instance.
Its competences	The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the forwarding of the final decision imposing a custodial sentence, a safety measure or other measure involving deprivation of liberty to a competent executing authority for enforcement to a competent foreign authority.	The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the forwarding of the final decision imposing a suspended sentence with custodial supervision, or a decision on conditional release under custodial supervision for enforcement to a competent foreign authority.	The jurisdiction over all procedural actions (consultations, explanations, etc.), including deciding on the forwarding of the final decision on supervision measures for enforcement to a competent foreign authority.

## **ANNEX B**

### **EAW statistics for the period 2017 – 2020**

Statistical reports on the European Arrest Warrant for **the period** 2017 to 2020 show the following:

1. approx. 90% of all EAWs were issued or received by the district courts; approx. 75% of those EAWs were for the purpose of prosecution;
2. the most common categories were:
  - theft offences and criminal damage (up to 31%);
  - fraud and corruption offences (27%);
3. effective surrenders based on issued EAWs do not usually account for more than 44%;
4. the highest number of EAWs issued was reached in 2018 (a total of 121); the highest number of persons arrested was reached in 2017 (a total of 943 with a total of 108 initiated proceedings);
5. the effective surrenders of persons based on EAWs received was 82%; the majority of persons consented to the surrender (up to 79%);
6. the average duration of the process in days, both in cases where a person consented and in cases where the person dissented, has been rapidly decreasing (a decrease of approx. 76% in cases of consent and approx. 15% in cases of dissent).

Enclosed is a table with statistical data on individual categories and years.

ISSUING STATE	2017	2018	2019	2020	Suma
How many European arrest warrants have been issued this year by the judicial authority of your country?	115	121	85	90	411
How many of the EAWs issued this year were for the purpose of prosecution?	82	100	61	56	299
Where possible, please advise how many EAWs issued this year were for the following categories of offence?	↓	↓	↓	↓	↓
Terrorism	0	0	0	0	0
Drug offences	6	6	5	4	21
Sexual offences	3	2	1	1	7
Firearms/explosives	0	0	0	0	0
Theft offences and criminal damage	29	38	16	22	105
Fraud and corruption offences	32	30	18	28	108
Counterfeiting the Euro	1	0	0	1	2
Homicide/fatal offences	0	0	2	1	3
Non-fatal offences against the person	10	10	6	8	34
Trafficking in human beings	1	3	1	0	5
Other	34	30	21	21	106
How many EAWs issued by your judicial authorities resulted in the effective surrender of the person sought this year?	34	53	28	21	136
<b>EXECUTING STATE</b>					
How many persons have been arrested this year under an EAW in your country?	94	76	84	39	293
How many surrender proceedings have been initiated by the judicial authorities of your Member State this year pursuant to receipt of an EAW?	108	78	87	44	317
How many persons have been effectively surrendered this year?	77	60	69	29	235
Of those persons surrendered this year how many consented to the surrender?	66	40	43	24	173
On average this year how many days did the surrender procedure take where the person consented to surrender (time between the arrest and the decision on surrender)?	19	4,2	2,5	4,5	7,55
On average this year how many days did the surrender procedure take where the person did not consent to the surrender (time between the arrest and the decision on surrender)?	62	40	39,8	43,9	46,425
In how many cases this year has a judicial authority in your Member State refused the execution of an EAW?	8	10	8	3	29
In how many cases this year was the refusal for the following reasons?	↓	↓	↓	↓	↓
FD Article 3.1	0	0	0	0	0
FD Article 3.2	0	1	0	0	1
FD Article 3.3	0	0	0	0	0
FD Article 4.1	0	0	1	0	1
FD Article 4.2	0	1	2	0	3
FD Article 4.3	0	0	0	0	0
FD Article 4.4	5	4	2	0	11
FD Article 4.5	0	0	1	0	1
FD Article 4.6	0	2	0	9	11
FD Article 4.7	0	0	0	0	0
Trial in the absence of the accused without meeting requirements (FD Article 4a as inserted by FD 2009/299/JHA)	1	0	1	1	3
Lack of guarantee of review in respect of life sentence (FD Article 5.2)	0	0	1	0	1
Lack of guarantee of return of national/resident to serve sentence (FD Article 5.3)	0	1	0	0	1
EAW content is not in conformity with FD requirements (FD Article 8)	0	1	1	0	2
Lack of requested additional information (FD Article 15.2)	0	2	0	0	2
Privilege or immunity (FD Article 20)	0	0	0	0	0
Maximum penalty no more than 12 months (FD Article 2.1)	0	0	0	0	0
Sentence of less than 4 months (FD Article 2.1)	0	0	0	0	0
Priority of a conflicting request (FD Article 16.1, 16.3, and 16.4)	0	0	0	0	0
Fundamental rights (FD Article 1.3)	0	0	0	0	0
Other	2	1	2	0	5
In how many cases this year were the judicial authorities of your Member State not able to respect the 90-day time limit for the decision on the execution of the EAW according to Article 17.4 of the FD?	5	1	2	0	8
In how many of the cases in 8.1 above was Eurojust informed (Article 17.7 FD)?	0	0	0	1	1
In how many cases this year did the surrender not take place because of non-compliance with the time limits imposed by Article 23.2 FD?	1	0	0	1	2
In how many of the cases in 8.3 above was the person released according to Article 23.5 FD?	0	0	0	1	1
In how many cases this year did your judicial authority execute an EAW with regard to a national or resident of your Member State?	7	7	14	5	33
In how many cases this year did the judicial authorities of your Member State request a guarantee under Article 5.2 of the FD?	2	2	2	1	7

## ANNEX C

### **Impact of the COVID-19 crisis on judicial cooperation in criminal matters in the areas covered by the evaluation**

Slovenia has taken several measures to combat the spread of coronavirus. The President of the Supreme Court of the Republic of Slovenia issued orders on special measures due to the COVID-19 epidemic. In accordance with those orders, from 16 March until 16 May 2020 and from 16 November 2020 until 31 January 2021, the Slovenian courts operated with limited capacity. Trials took place only in urgent cases. The following were considered as urgent cases in the field of criminal matters: investigations and adjudication in criminal cases in which the defendant is deprived of liberty or their liberty is restricted, and procedures relating to the execution of criminal sentences. Judicial terms were suspended, except for urgent cases. In non-urgent cases, decisions were taken, and documents were served. Hearings at the courts were conducted via video conference whenever possible.

Safety measures have been taken in relation to the functioning of the courts (e.g. persons showing clear signs of infections are not allowed to enter court buildings, the body temperature of all persons entering is measured at the entrance of court buildings.). The physical distance between the parties in courtrooms is respected and the parties are obliged to wear protective equipment.

During the whole period when preventive measures were in force, the Slovenian courts were issuing and executing EAWs. However, the actual surrender of wanted persons by EAW was postponed in some cases due to travel limitations (air travel), safety measures and prohibitions. Escort officers, as well as the surrendered person, were obliged to use protective equipment (masks and gloves).

The courts have the legal basis to temporarily postpone the surrender of wanted persons by the European Arrest Warrant in Article 23 of the EAW FD and Article 35/III of the Act on Cooperation in Criminal Matters with the Member States of the European Union. Provisions on *force majeure* (Article 23(3)), as transposed into national legislation, are a suitable legal basis for such a suspension. The courts are also bound by the ECJ judgment in case C-640/16 (Vilkas).

The said measures had a negligible effect on the execution of EIOs.

The issuing of transit permissions through the territory of the Republic of Slovenia was not affected. Permissions for transit were issued by the Ministry of Justice of the Republic of Slovenia within three days after the receipt of the request for transit.

The courts performed the duties of the issuing and executing authorities in accordance with the European acts, such as the FD on Transfer of Prisoners. Surrenders were possible but were sometimes postponed due to travel limitations (air travel), safety measures and prohibitions.

## **ANNEX D**

### **PROGRAMME FOR THE ON-SITE VISIT AND PERSONS INTERVIEWED/MET**

#### **Ninth round of mutual evaluations on mutual recognition of judicial decisions and judgments Evaluation of the Republic of Slovenia**

##### **On-the-spot visit programme 28 March – 31 March 2022**

###### Evaluation team:

- Giovanna Giglio, Political Administrator, General Secretariat of the Council of the EU
- Andrea Rohner, Austria
- Piret Paukštys, Estonia
- Rafał Kierzyńska, Poland
- Sofia Mirandola, Eurojust

###### Language regime:

English

##### **Monday 28 March 2022**

Arrival of evaluation team in Ljubljana, Hotel Lev

##### **Tuesday 29 March 2022**

FD 584 (EAW) and FD 829 (ESO)

Ministry of Justice, Župančičeva 6, ground floor, conference room

9.30 welcome of the evaluation team

SI system and jurisdiction

Presentation (Matic)

Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Peter Pavlin, Head of Criminal Law and Human Rights Unit, Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Jožica Pongrac, MLA expert, EJM contact point, Ministry of Justice

10.00 FD 584 (EAW)

Presentation (Matic, Jožica)

Discussion

10.30 Presentation (prosecutor)

Discussion

11.30 Presentation (Judge)

Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Peter Pavlin, Head of Criminal Law and Human Rights Unit, Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Jožica Pongrac, MLA expert, EJM contact point, Ministry of Justice
- Ana Bučar Brglez, Investigating Judge, Ljubljana District Court
- Anja Štrovs, Investigating Judge, EJM contact point, Koper District Court
- Ciril Keršmanc, District Court Judge, Head of Specialised Unit, Ljubljana District Court
- (*poss.*) Tomaž Bromše, Vice-President of Ljubljana District Court
- Iztok Stražar, District State Prosecutor, EJM contact point, District Prosecutor's Office of Ljubljana
- Katjuša Poropat Lakošeljac, District State Prosecutor, EJM contact point, District Prosecutor's Office of Koper

12.30 Lunch

*Gostilna AS, Čopova 5a, Ljubljana (Knafljev prehod)*

14.00 Continuation of discussion on FD 584 (EAW)

- Katja Rejec Longar, Director of International Cooperation and MLA Office
- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Peter Pavlin, Head of Criminal Law and Human Rights Unit, Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Jožica Pongrac, MLA expert, EJM contact point, Ministry of Justice
- Ana Bučar Brglez, Investigating Judge, Ljubljana District Court
- Anja Štrovs, Investigating Judge, EJM contact point, Koper District Court
- Ciril Keršmanc, District Court Judge, Head of Specialised Unit, District Court of Ljubljana or Tomaž Bromše, Vice-President of Ljubljana District Court
- Katjuša Poropat Lakošeljac, District State Prosecutor, EJM contact point, District Prosecutor's Office of Koper

15.00 FD 829 (ESO)

Presentation (Matic, Jožica)  
Discussion

15.20 Presentation (judge)  
Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Peter Pavlin, Head of Criminal Law and Human Rights Unit, Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Jožica Pongrac, MLA expert, EJM contact point, Ministry of Justice
- Ana Bučar Brglez, Investigating Judge, Ljubljana District Court
- Anja Štrovs, Investigating Judge, EJM contact point, Koper District Court
- Katjuša Poropat Lakošeljac, District State Prosecutor, EJM contact point, District Prosecutor's Office of Koper

16.00 Continuation of meeting on FD 584 (EAW)

Presentation (Police)  
Discussion

- Janez Žabkar, Head of SIRENE Section, International Police Cooperation Division, General Police Directorate
- Sebastijan Barišič Jaman, Criminal Police Inspector, International Police Cooperation Division, General Police Directorate
- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Peter Pavlin, Head of Criminal Law and Human Rights Unit, Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Jožica Pongrac, MLA expert, EJM contact point, Ministry of Justice

**Wednesday 30 March 2022**

FD 909 (custodial sentences)

links between the EAW and FD 909

FD 947

Ministry of Justice, Župančičeva 6, ground floor, conference room

10.00 Experience and challenges from the perspective of SI Bar Association on all four FDs

Presentation (Blaž)  
Discussion

- Blaž Kovačič Mlinar, attorney, representative of the Slovenian Bar Association

10.45 FD 909 (custodial sentences)

Presentation (Matic, Lea)

Discussion

11.00 Presentation (Ciril, Tomaž)

Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Tomaž Bromše, Vice-President of Ljubljana District Court
- Ciril Keršmanc, District Court Judge, Head of Specialised Unit, Ljubljana District Court

11.45 Links between the EAW and FD 909

Presentation (Lea)

Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Tomaž Bromše, Vice-President of Ljubljana District Court,
- Ciril Keršmanc, District Court Judge, Head of Specialised Unit, Ljubljana District Court

12.30 Lunch

*Gostilna AS, Čopova 5a, Ljubljana (Knafljev prehod)*

14.00 Continuation of meeting on FD 909 (custodial sentences) and on FD 947

FD 947

Presentation (Lea, Ciril, Tomaž)

Discussion

FD 909 and FD 947

14.20 Presentation (Robert)

Discussion

14.35 Presentation (Barbara)

Discussion

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Robert Friškovec, Deputy-Director of the Prison Administration, Ministry of Justice
- Barbara Starič Strajnar, Representative of the Probation Administration, Ministry of Justice
- Tomaž Bromše, Vice-President of Ljubljana District Court,
- Ciril Keršmanc, District Court Judge, Head of Specialised Unit, Ljubljana District Court

15.00 Judicial training on all four FDs  
Presentation (Simona)  
Discussion

- Simona Kumar, JTC representative, Head of Unit
- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice

**Thursday 31 March 2022**

Ministry of Justice, Župančičeva 3, 1<sup>st</sup> floor, conference room

9.00 Remaining questions

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Barbara Starič Strajnar, Representative of Probation Administration, Ministry of Justice
- Špela Štebal Renčelj, Head of MLA Unit, Ministry of Justice
- Ana Bučar Brglez, Investigating Judge, Ljubljana District Court
- Simona Kumar, Judicial Training Centre representatives, Head of Unit
- Janez Žabkar, Head of SIRENE Section, International Police Cooperation Division, General Police Directorate
- Sebastijan Barišič Jaman, Criminal Police Inspector, International Police Cooperation Division, General Police Directorate

10.00 Meeting of the evaluation team

Ministry of Justice, Župančičeva 3, 2<sup>nd</sup> floor, conference room

11.00 Wrap-up session with the whole team

*the evaluation team presents the preliminary conclusions and recommendations*

- Lea Dukič Japelj, Judge seconded to the Ministry of Justice
- Matic Kumer, Criminal Law Expert, Criminal Law and Human Rights Directorate, Ministry of Justice
- Barbara Starič Strajnar, Representative of Probation Administration, Ministry of Justice
- Špela Štebal Renčelj, Head of MLA Unit, Ministry of Justice
- Ana Bučar Brglez, Investigating Judge, Ljubljana District Court
- Simona Kumar, Judicial Training Centre representative, Head of Unit
- Janez Žabkar, Head of SIRENE Section, International Police Cooperation Division, General Police Directorate
- Sebastijan Barišič Jaman, Criminal Police Inspector, International Police Cooperation Division, General Police Directorate

*Piret and Rafal leave for the airport.*

12.30 Lunch

*Gostilna AS, Čopova 5a, Ljubljana (Knafljev prehod)*

**ANNEX E: LIST OF ABBREVIATIONS/GLOSSARY OF TERMS**

<b>LIST OF ACRONYMS, ABBREVIATIONS AND TERMS</b>	<b>ENGLISH</b>	<b>LANGUAGE OF X- LAND OR ACRONYM IN ORIGINAL LANGUAGE</b>	<b>ENGLISH</b>
FD	FRAMEWORK DECISION		
EAW	EUROPEAN ARREST WARRANT		
ESO	EUROPEAN SUPERVISION ORDER		
EIO	EUROPEAN INVESTIGATION ORDER		
IPCD	INTERNATIONAL POLICE COOPERATION DIVISION		
CJEU	COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION		
EJN	EUROPEAN JUDICIAL NETWORK		
SIS	SCHENGEN INFORMATION SYSTEM		
SIRENE	SUPPLEMENTARY INFORMATION REQUEST AT THE NATIONAL ENTRIES		

<b>LIST OF ACRONYMS, ABBREVIATIONS AND TERMS</b>	<b>ENGLISH</b>	<b>LANGUAGE OF X- LAND OR ACRONYM IN ORIGINAL LANGUAGE</b>	<b>ENGLISH</b>
CPT	COMMITTEE FOR THE PREVENTION OF TORTURE AND INHUMAN OR DEGRADING TREATMENT OR PUNISHMENT		
CAT	COMMITTEE AGAINST TORTURE		
ECHR	EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS		
ECtHR	EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS		
SQL	STRUCTURED QUERY LANGUAGE		
NGOS	NON-GOVERNMENTAL ORGANISATIONS		
JTC	JUDICIAL TRAINING CENTRE		
EJTN	EUROPEAN NETWORK OF INSTITUTIONS OF JUSTICE		
ERA	EDUCATION THE ACADEMY OF EUROPEAN LAW		
EUOPRIS	EUROPEAN ORGANISATION OF PRISON AND CORRECTIONAL SERVICES		

LIST OF ACRONYMS, ABBREVIATIONS AND TERMS	ENGLISH	LANGUAGE OF X- LAND OR ACRONYM IN ORIGINAL LANGUAGE	ENGLISH
KMS	KNOWLEDGE MANAGEMENT SYSTEM		
EPIS	EUROPEAN PRISON INFORMATION SYSTEM		

---